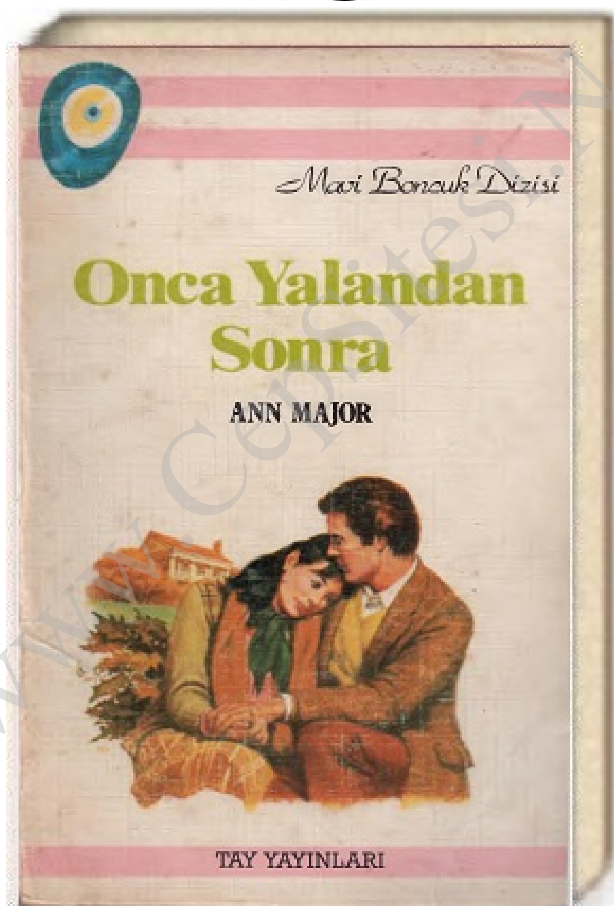
Ann Major - Onca Yalandan Sonra

I. BÖLÜM

Laura Talmadge "Les Caves de France" lokantasının önünde durarak camın arkasına yapıştırılmış afişe baktı. Resmin altında: "Piyanist Laura ile birlikte birkaç güzel saat geçirin" yazıyordu. Laura istemediği için afişin hiçbir yerinde soyadı kullanılmamıştı. Çünkü Krallık Müzik Akademisi Laura gibi parlak bir öğrencinin kendini böyle bir yerde teşhir etmesini hoş-karşılamazdı. "Les Caves de France" Londra'nın en pahalı lokantalarından biri olmakla beraber, yüksek sosyetenin pek rağbet ettiği bir yer değildi.

Kapıdan içeri adımınızı attığınız anda karşılaştığınız zengin dekor sizde iddialı bir yer izlenimi bırakırdı, ama gelin görün ki, Oxford ya da Cambridge'li beyefendiler buraya hiç gelmezlerdi. Hele kontlar veya dükler lokantaya adım atmış değillerdi. Ancak bir televizyon artistinin ya da sinemayla ilgili bazı şahısların arada bir buraya uğradıkları görülürdü.

Sarı saçlarını bir eşarpla toplamış olan Laura tanınmamak için yağmurluğunun yakasını kaldırdı.

Oysa, yoldan geçen yayaların onunla afişteki görkemli kadın arasında bir ilgi kurmaları imkânsızdı. Gerçekten de yüzünün dışında Laura'nm afişteki fotoğrafla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Afiş Laura'dan önce lokantada piyano çalan Aimee için hazırlanmıştı. Aimee işten ayrılınca da Jerry Holmes, Laura ile kontrat yapmış ve Aimee'nin dolgun vücut hatlarının üzerine Laura'nm büyütülmüş bir yüz fotoğrafını eklemekle yetinmişti. Genç kız afişte elbiseden fırlayacakmış gibi duran dolgun göğüsleri ve yuvarlak vücut hatlarını gördükçe biraz hoşnutsuzluk duyuyordu. Fotoğraf daha çok ikinci sınıf bir film afişini andırıyordu. Ama Jerry Holmes gibi bir adama karşı koymak, deveye hendek atlatmaktan zordu.

— Seksi olmanız gerekecek, demişti Jerry Holmes. Yüzünüzün güzelliğini kullanarak kendinize gereken değeri vermelisiniz. Merak etmeyin, ben size hepsini öğreteceğim. Müzik konusuna gelince, sakın klasik eserlere yer vermeyin. Bir kulüpte çalıştığınızı asla unutmayın, burası kilise değil... Tico Toco, La Vie en Rose müşterilerin en sevdiği şarkılardır! Buraya rahip ya da sokak serserileri gelmdz. Müşterilerin çoğunu küçük kaçamaklardan hoşlanan evli erkekler ve bir gecelik aşk arayan bekârlar oluşturur. Kısacası, buraya eğlenmek için gelirler.

— Seksi demekle neyi kastetmek istediniz? diye sordu Laura kaygıyla.

— Mesela şu gözlükleri çıkarmanız gerekecek. Zaten neden taktığınızı da anlamış değilim.

— Oh, sadece kontratın maddelerini okuyabilmek için takmıştım. Piyano çalarken gözlüğe ihtiyacım olacağım sanmıyorum. Notaları ezberlemeye çalışacağım.

— Bir saat sonra görüşürüz! Gözleriniz çok güzel... Parlak ve iri... Makyaj yapmaktan kaçınmayın. Ayrıca, dekolte bir elbiseye de ihtiyacınız olacak.

— Dekolte mi?

— Şuradaki garson kızı görüyor musunuz? diye sordu Jerry Holmes.

Eliyle uzun etek ve sade bir bluz giymiş olan kızı gösteriyordu.

— Evet.

Salonun uzak bir köşesinde duran garson kız tırnaklarını törpülüyordu. Dudaklarının arasında bir sigara vardı. İnce bluzu göğüs hatlarını az çok ortaya koyuyordu.

— İşte anlatmak istediğim buydu, dedi Jerry Holmes. Seksi, ama kibar...

Laura gülümsemeden edemedi. Patronunun kibarlık anlayışı doğrusu çok ilginçti!

— Çok güzel çaldığınızı da eklemeliyim, dedi Jerry Holmes. Aimfce'den daha başarılısınız. Ama bu yeterli değil. Ortama uyum sağlamalısınız. Müşteri, karşısında güzel ve bakımlı kızlar görmek ister. Onları şaşırtmalısınız. Size geceyi kendisiyle geçirmenizi teklif edenler de çıkar. Ölçülü olun...

— Merak fetmeyin, çok dikkatli olacağım Bay Holmes, dedi Laura gülümseyerek.

— Bana Jerry diyebilirsiniz. Burada bir aile sayılırız.

Laura Jerry Holmes’un eşine baktı. Genç kızı baştan aşağı süzen Vera hoşnut görünüyordu. Vera Holmes elli yaşlarında vardı, ama lokantasının loş ışığı altında en az on yaş daha genç gösteriyordu. Kasada oturuyordu. Diğer garson kızlar gibi o da sade bir bluz giymişti, t ama sahte inci kolyesi ve parmaklarında parlayan yüzükleriyle basitliğini kapatmak istediği her halinden belli oluyordu. Vera da kocası gibi lngilizlere özgü özellikler taşıyordu. Lokantaya ” Les Caves de France” adını vermekle kendilerine seçkin bir yer sağlayacaklarını ummuşlardı. Farklılık gibi konulara büyük önem verirlerdi. Sosyal tabakalar arasındaki farktan çok, kendi yüksek fiyatlarının diğer lokanta fiyatlarıyla farklı olması önemliydi.

— Kaç yaşındasınız? diye sordu Vera. Umarım rüştünüzü ispat etmişsinizdir. Başımızın polisle derde girmesini istemeyiz.

— Yirmi bir yaşındayım. Emin olabilirsiniz.

— Daha genç gösteriyorsunuz.

— İsterseniz ehliyetimi göstereyim, dedi Laura çantasını karıştırarak.

Bay ve Bayan Holmes ehliyeti uzun uzun incelediler.

— Saçını topuz, yaparsa daha olgun gösterebilir. Şu at kuyruğu her şeyi bozuyor, dedi Jerry Holmes. Bir de biraz açık bir elbise giyerseniz...

Sussaııa sen, diye sözünü kesti Vera. Laura,

Aimee'den farklı. Güzel bir gece elbisesi seçersiniz. Kendinize neyin yakıştığını bizden daha iyi biliyor olmalısınız. Ama ne çok bayağı ne de çok kibar olmanızı öneririm. Ne demek istediğimi anladınız mı?

— Kırmızı saten ya da... diye söze başladı Jerry.

Ama karısı susması için işaret edince sözleri yarım kaldı.

— Pekâlâ. Çarşambadan cumartesi akşamına kadar saat dokuzla yarım arasında çalışacaksınız, dedi Vera. Her bölüm arasında yarım saat dinlenme süreniz var. Verilen bahşişler hesabınıza geçirilecek. Genellikle müşteriler istekleri çalındığında bahşiş verirler. Dışarda ne yaptığınız bizi ilgilendirmez, ama burada başımızın derde girmesini istemeyiz. Kulübümüzün kötü tanınması hiç hoş olmaz. Eğer müşterilerin birinden hoşlanırsanız, onunla bir içki içebilirsiniz. Hele bir de sürekli müşterilerdense...

— Jerry beni daha önce ikaz etmişti. Gönlünüz rahat olsun. Müşterilerle gezmekten daha önemli işlerim var.

— Güzel. Piyano çalmanın dışında neyle uğraşıyorsunuz?

— Krallık Müzik Akademisi'ne devam ediyorum, ama ikisini birden nasıl idare edebileceğimi bilemiyorum...

— Aileniz yok mu?

— Bir ağabeyim var. Kendisi Saint-Peter kilisesinde papazdır. Kazancı yeterli olmuyor.

— Yok canım! Arada bir buraya papazlar da

gelir. Şarabın en iyisini içerler. Hatta bahşiş olarak bir sterlin bırakıp kızları sevindirirler.

— Francis'in böyle bir yere adım atacağını hiç sanmıyorum, dedi Laura.

Lokantanın duvarları kırmızı, sarı kaplamalarla süslenmişti. İç içe geçmiş büyük aynalar dekoru tamamlıyordu. Altın yaldızlı şamdanların üstündeki küçük ampuller yanan mumları hatırlatıyordu. Şamdanlar beyaz örtülerle kaplı masalara loş bir ışık veriyordu. Lokantanın adına uygun olarak yemek listesi de Fransızca olarak yazılmış, ancak hemen yanına İngilizce çevirisi de eklenmişti.

— Acıktığınız zaman, aralarda mutfağa geçerek hafif bir şeyler yiyebilirsiniz.

Vera başlangıçtan beri Laura'ya bir anne şefkatiyle yaklaşmış, kesinlikle küstahça ya da kaba bir davranışta bulunmamıştı.

— Yarım saatlik aralarda ders çalışmam için uygun bir yer var mı? diye sordu Laura. Yapmam gereken ödevler oluyor da... Yazılı ödevler...

— Vestiyerin yanında küçük bir oda var. Orayı kullanabilirsiniz.

*

**

Mayıs ayının o sisli gününde, kaldırımda öylece duran Laura " Les Caves de France" da geçirdiği ilk üç ayı düşünüyordu. Oldukça tecrübe kazanmıştı. Müşterilere karşı samimi bir tavır takınmasına rağmen, hiçbirine soyadını ya da adresini vermiyordu. Bazen müşterilerle içki içmeyi bile kabul ediyor,

ama kendisini eve bırakma tekliflerini hep geri çeviriyordu. Kızın bu tutumu karşısında Jerry ile Vera ona güvenebileceklerini anlamakta gecikmediler. Laura müşterilerle arasına mesafe koyuyor, para ödemeden bardan içki almıyor, hele lokantadaki gümüş kaşıkları asla çalmaya teşebbüs etmiyordu. Bulunmaz bir kızdı Laura.

Şubat ayında Laura'mn yengesi doğum yapınca, Jerry ile Vera Laura'ya küçük bir daire buldular. Jerry lokantanın yanındaki çoğu dairenin sahibiydi. Bunlardan birini Laura'ya vermeyi teklif edince, genç kız hemen kabul etti. Londra'daki stüdyolar çok pahalıydı. Ama Vera'nın daireyi döşeme şekli ne yazıkki Laura'yı pek hoşnut etmedi.

— Her şeyi ben düzenledim, dedi Bayan Holmes Laura'ya daireyi gezdirirken.

Laura'mn gözüne ilk çarpan şey, renklerden kırmızı, turuncu, sarı ve yeşilin hakimiyetiydi. Sarı zeminli salonda kocaman yeşil bir koltuk, onun yanında erguvan kırmızısı bir sedir vardı. Penceredeki perdeler koyu kırmızıydı. Formika masanın üstünde ise metal aksesuarlar vardı. Yatak odası mutfak gibi son derece küçüktü. Ama yine de Vera o mutfağa buzdolabı ve gaz ocağını sığdırmayı başarmıştı.

— Bu dekorasyonu mimar yapsa bir servet isterdi, dedi Vera. Ben de en az onun kadar başarılı olduğum kanısındayım. Siz ne dersiniz Laura?

Bir ev bulmaktan son derece mutlu olan Laura, Vera'ya karşı biraz tolerans gösterdi. Yumuşak bir sesle:

— Bazı ufak değişiklikler yapmama verirsiniz, değil mi? diye sordu. Annemin verdiği bazı eşyalar benim için manevi bir değer taşır. Onları burada kullanmak isterim.

— Neden olmasın küçüğüm? Burası sizin eviniz, dilediğinizi yapabilirsiniz. Masayı çizip, sigaranızı döşemede söndürmediğiniz sürece değişiklik yapmanızın bir sakıncası yok... Geceleri parti verecek bir kız olduğunuzu da sanmıyorum.

— Elbetteki hayır!

— Komşularınıza benzemeyin! Jerry onlara çok dil döktü, ama kontrat bitene kadar yapabileceğimiz bir şey yok. Kızlardan biri sadece erkeklerin girdiği özel bir kulüpte çalışıyor. Bu tür kadınlar için kullanılan bir tabir vardır... ama söylemeye dilim varmıyor. Zaten, onları pek sık göreceğinizi sanmıyorum. Gününüzün büyük bölümü akademide geçiyor, haftanın dört günü de lokantaya geliyorsunuz. Bu arada kardeşinizi ziyarete de gidersiniz herhalde.

— Evet. Her pazar giderim.

— Erkek arkadaşınız yok mu? Minyon tipinizle pek çok erkeğin ilgisini çekiyor olmalısınız!

— Pek sık dışarı çıkmam, öğrenci arkadaşlarımın durumu da delilikler yapmaya pek müsait değil. Sinemaya, konferanslara, ayakta yer bulabildiğimiz zaman da konsere gidiyoruz.

— Bir gün zengin ve ünlü biri olacağınıza inanıyorum. Sizi şimdiden Albert Hail salonunda prensesi andıran bu güzelliğinizle Çılgınca alkışlanır-

ken düşünebiliyorum...

— O gün geldiğinde size de bir bilet ayıracağımdan emin olabilirsiniz!

— Harika! Çok memnun oluruz.

Laura dairesine değişik ve sevimli bir hava vermek için elinden geleni yaptı. İran kilimiyle döşemenin bir kısmını kapattı, kanepeye Afgan el örgüsü örtüyü örttü. Saten yastıkları ve Vera'nın korkunç biblolarını dolabın en üst rafına kaldırdı. Masada duran "Caves de France" yazılı krom sigara tablasını da annesinin hatırası olan çay servisi takımıyla değiştirdi. Siyah kumaş üzerine işlenmiş kaplan ve kuş tablolarını yatağın altına gizledi. Onların yerine 19. yüzyıl manzara resimlerini astı. Bu ufak değişiklikler bile eve ayrı bir incelik katmıştı.

*
**

Laura girişte gülümseyen afişine göz ucuyla baktıktan sonra Caves de France'm kapısını iterek içeri girdi. Odasına giderken salonun yarı yarıya boş olduğu gözünden kaçmamıştı.

Saçlarını arkaya doğru tarayınca, saçları doğal ve yumuşak dalgalar halinde omuzlarına döküldü. Şimdi makyaj yapması gerekiyordu. Siyah göz kalemiyle kaşlarını belirginleştirdikten sonra göz kapaklarına mor far sürdü. Yüzünü pudraladıktan sonra dudaklarına sürdüğü kırmızı rujla makyajını tamamladı. Ayağa kalkarak hoşnut bir ifadeyle aynada kendini inceledi ve salonun loş ışığında değerli mücevherler gibi parlayan kristal küpeleri

kulaklarına taktı. Jerry parıltılı takılardan çok hoşlanıyordu. Laura sol elinin parmaklarından birine de sahte bir safir yüzük geçirdi. Parmakları uzun ve inceydi.

Gece mavisi uzun elbisesi Bay Holmes'u yeterince hoşnut edecek ölçüde dekolteydi. Omuzlarını açıkta bırakarak bedenini sımsıkı sarıyor, uzun ve dar kollar Laura'ya gizemli bir hava veriyordu.

Aynada kendini seyreden Laura "Aman Tanrım!" diye düşündü bir an. "Ailem beni bu halde görecek olsa düşüp bayılır herhalde." Oysa, bu işi kabul etmesi için ısrar eden ağabeyiydi. Francis, Laura'mn hafta boyunca bir lokantada piyano çalmasını ahlak dışı saymayan açık fikirli bir adamdı. Modern dünyanın gerçeklerine sırt çeviren yaşlı papazlardan biri hiç olmamıştı. Hatta bir gece karısı Maviş'le birlikte Laura'yı izlemek için Caves de France'a bile gelmişti.

— Sana yardım edemediğim için çok üzgünüm Laura, demişti. Ama bebeğin doğumu...

— Yapma Francis. İki yıl boyunca seninle oturmama izin vermekle benim için büyük bir fedakârlık yaptın zaten. Şimdi Londra'yı avucumun içi gibi biliyorum. Tek başıma başarabileceğimden eminim. Diploma almama da sadece bir yılım kaldı. Para kazanmadan da okulu bitirebilirim, ama bir köşeye az da olsa para koymak istiyorum... Çünkü gelecek yıl kendimi beste alanında geliştirmek istiyorum.

— Belki büyük bir eve yerleşiriz. O zaman sen de

bizle oturursun.

— Neden olmasın? Belki de evlenmiş olurum. Kimbilir?

— Umarım, lokantada rastladığın tiplerden biriyle evlenmeye karar vermezsin!

— Kesinlikle hayır! diye cevaplamıştı Laura gülerek.

Ama kendisine evlenme teklif eden müşterilerden birini uzun zamandır düşünüyordu. Adam cumartesi hariç, haftanın her günü lokantaya geliyordu.

Projektörler yanınca Jerry kötü dikilmiş smokininin içinde, anonsu yaptı. Laura gülümseyerek seyircileri selamladı. Repertuvarmı Holmeslarla birlikte hazırlamıştı. Programına Hello Dolly ya da Cabaret gibi müzikal komedilerden seçilmiş parçalarla başlıyordu. Bu melodileri piyanoda seslendirmek Laura için çok kolaydı. Canlı bir stili vardı. Arpejlerde hata yapmaması, seyircide bir konser dinliyormuş izlenimi bırakıyordu. Laura bunun farkına vardıkça heyecanlanıyor, daha da güzel çalmak için elinden geleni yapıyordu. Parçaları tekrarlaya tekrarlaya alışkanlık kazanmıştı. Artık piyanonun tuşlarına basarken düşünmüyordu bile. Böylece seyircilerini izleme olanağı da buluyordu.

tik bölümün sonunda ayağa kalkarak hayranı olan Sean Bovvden’in kendisine seslenmesine fırsat vermeden perdenin arkasında kayboldu. Kendinden geçmiş aşık bir insan edasıyla onu dinleyen bu genç adam Laura’ya rahatsızlık veriyordu. Yine de adamın önünden ikinci kez geçerken ona karşı bir

r

acıma hissi sardı benliğini. Sean çoktan ayağa kalkmış, onu masasına davet ediyordu.

— Bir dahaki sefere, Sean! dedi Laura.

— Burada olmayacağım. Bu akşam erken ayrılmam gerekiyor. Hafta boyunca da burada yokum. Eve dönmeden önce ilkbahar tatili hakkında sizinle biraz konuşmak istiyordum.

Sean, Londra üniversitesinde ekonomi eğitimi görüyordu, ama halinden hoşnut değildi. Amacı sanatın büyülü dünyasına girmekti.

Tiyatro, sinema, müzik ya da edebiyat gibi hiçbir sanat dalında yeteneği yoktu, ama yine de Sean sanat için yaratıldığı kanısındaydı.

Laura kendisinin üniversite öğrencisi olduğunu Sean'den gizlemişti.

— Öyleyse bir veda içkisi içebilirim, dedi Sean'in masasına giderken.

— Her zamankinden mi? diye sordu Sean gülümseyerek.

— Her zamankinden.

Sean'le olduğu zamanlar, Laura hep kırmızı şarap içiyordu. En ucuz içki buydu ve Laura Caves de France'da zaten yeterince para harcayan Sean'i zora sokmak istemiyordu. Oysa Sean'in dış görünümünde fakir bir erkek havası yoktu. Sade giyinmesine rağmen şık bir erkekti. O akşam üzerinde tüvit ceketle kaşmir bir kazak vardı. Birkaç yıl sonra çekici bir erkek olacağı kesindi, ama şu an zayıf uzun bacakları, alnına düşen sarı saçları ve Laura'yı gökten inmiş bir melek gibi süzen donuk bakışlarıyla

gelişmekte olan bir delikanlı havasındaydı.

İçkiler gelince Sean Laura'nın elini tutmaya yeltendi, ama o kadar acemiydi ki, az daha içinde beyaz gül bulunan vazoyu yere düşürüyordu.

— Hafta boyunca burada olamayacağım, dedi genç adam.

Sonra, Laura'nm üzerinde bıraktığı etkiyi ölçmek istercesine genç kızı süzdü.

Laura iç çekmek yerine neşeyle gülümsedi.

—Ailenizin yanma mı?

— Evet. Hazelhurst'ta, Sussex'te bir evimiz var.

— Umarım, iyi bir tatil geçirirsiniz.

— Bu mümkün mü?... Sizden o kadar uzakta... diye fısıldadı Sean. Babam hasta olmasa, oraya gitmezdim.

İçkisinden bir yudum almak bahanesiyle Laura elini geri çekti.

— Yokluğumda ne yapacaksınız? diye sordu Sean.

— Çarşambayla cumartesi günleri arasında bu piyanoyu katletmeye devam edeceğim!

— Katletmek mi? Bir melek gibi çalıyorsunuz! Zaten altından yağmur tanelerini andıran saçlarınızla bir melekten farksızsınız... Laura bana kendinizden söz etmeyecek misiniz?

— Anlatacak pek bir şey yok.

— Sizi bir şatoda düşlüyorum... Çiçeklerin arasında, sabahtan akşama kadar şiir okuyorsunuz...

— Ne sıkıcı! Böyle bir hayat benim hiç hoşuma gitmez, Sean! Sandığınız gibi ne bir prensesim, ne de

zengin bir dul. Hayatını kazanmak için çalışmak zorunda olan basit bir İngiliz kızıyım.

— Neden hayallerimi küçümsüyorsunuz? Sizin hiç de basit ve olağan bir havanız yok, diye bağırdı Sean öfkeyle. Vücudunuz fildişinden yapılmış bibloyu andırıyor! Sizi ailemle tanıştırmak için benimle Hazelhurst'a gelmenizi isterdim...

— Sevgili Sean, dedi Laura yumuşak bir tonla. Ne işe yarar bu? Aramızdaki bağ arkadaş ilişkisini aşamaz. Beni sevmeniz hoşuma gidiyor, ama...

— Ben mi sizi seviyorum? Sizin için deli oluyorum! Bunu en az yüz kere söyledim size! Sizi görmeye geleceğim akşamlar yerimde duramıyorum. Piyano çalmadığınız günlerde de zamanımı sokaklarda dolaşarak geçiriyor, kalabalığın içinde sizi görmek umuduvla yaşıyorum. Sizi evinize kadar izlemek, kim olduğunuzu keşfetmek istiyorum!

— Ders çalışmanız sizin için daha hayırlı olacaktır. Sınavlarınız nasıl geçti?

— Sonuçları henüz almadım. Ama sanırım gümledim. Derslerle nasıl ilgilenebilirim? Bütün arzum sizinle birlikte olmak. Evlenin benimle, Laura. Bırakın, sizi buradan çıkartayım.

Kolunu iyice yana açarak kapıyı işaret etmek istedi ve neredeyse elinde bardak dolu bir tepsi taşıyan garsona çarpıyordu. Neyseki, garson olası bir felaketi önleyecek kadar çabuk davrandı. Sean garsonu suçlar bakışlarla süzdükten sonra yeniden Laura'ya dönerek:

— Burası size uygun bir yer değil. Siz, siz...

çöplerin arasında dahi büyümeyi başaran nazik bir orkideyi andırıyorsunuz.

— Abartıyorsunuz Sean! Caves de France mütevazi bir kuruluştur, dedi Laura.

Sesine alaylı bir ton hakimdi.

— iki ay önce bu kapıdan ilk girdiğimde, hayatımın bir anda altüst olabileceğini hiç aklıma getirmemiştim... Laura, o günden sonra hiçbir kıza yaklaşamadım.

— Hata etmişsiniz. Yaşıtınız kızlarla arkadaşlık etmelisiniz. Sizin için oldukça yaşlı sayılırım ben.

— Sandığınız kadar küçük değilim! Üniversite eğitimimi yarım bırakarak kendime bir iş bulabilirim.

— Sean! Ne demek istiyorsunuz? Geleceğinizi düşünmelisiniz.

— Sizsiz bir gelecek düşünemiyorum! diye bağırdı Sean.

— öğreniminizi tamamlamalısınız. Bana aşık olma fikrini de aklınızdan çıkartın artık. Beni doğru dürüst tanımıyorsunuz bile!

— Sizi tanımama fırsat vermiyorsunuz ki!.. Bu da hiç adil değil, çünkü siz benim hakkımdaki her şeyi biliyorsunuz.

— Sizinle içki içmeyi kabul ettiğim gün sizi uyarmıştım. Adımı ya da telefon numaramı hiçbir müşteriye vermem. Dostluğumuz ancak bu temel üzerine kurulabilir. Bu size yetmiyorsa neden buraya gelmekte ısrar ediyorsunuz? Beni unutmakla daha iyi edersiniz.

— Ne kadar zalimsiniz, Laura. Bana işkence

ediyorsunuz. Sanırım Londra'dan ayrılmayacağım. Annem sinir krizlerine tutulacak, ağabeyim de polise haber verecektir... Ama ne yapalım! Onlar benim hâlâ çocuk olduğumu sanıyorlar.

Sonra masaya şiddetli bir yumruk indirmesiyle vazo yere düştü.

— Ah! Bu masaları da neden bu kadar küçük yaparlar, anlamam!

— Henüz bir çocuk olduğunuz doğru, Sean. Yerimde başka bir kadın olsa şimdiye kadar çoktan sizden yararlanmıştı.

— Ama siz yapmazsınız, biliyorum. Sizi eve kadar geçirmeme, ya da size çiçek yollamama bile izin vermiyorsunuz. Yoksa başka biri mi var?

Laura konuyu kapamak için ona evet demek istedi, ama bir skandal kopmasından korkarak:

— Hayır, Sean, diye cevapladı. Sadece, şu sıralar erkekler beni pek ilgilendirmiyor.

— O halde hırpalanmış olmalısınız! Nedeni bu mu? Yoksa sizi dövdü mü? diye bağirdı Sean yumruklarını sıkarak. İntikamınızı alacağım!

— Hayır, kimse beni dövmedi. Bu kadar dramatik olmayın.

— Öyleyse ilgisizliğinizi nasıl açıklamalı? Neden bu kadar mesafelisiniz? Bugüne kadar bunu size hiç söylemedim Laura, ama size sahip çıkamayacağımı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Ailem zengindir. Amcalarımdan biri de bana yüklü bir miras bıraktı. Ama noter rüştümü ispatlayana kadar o paraya dokunmama izin vermiyor.

— Bakın Sean, ben macera meraklısı biri değilim!

— Doğru, siz bir meleksiniz.

— Neredeyse bana kanat takıp uçmamı sağlayacaksınız.

— Paranın sizin için önem taşımadığını biliyorum.

Ceketinin iç cebinden kare şeklinde ufak bir kutu çıkaran Sean bunu beceriksizce açtı! Laura gördüğü şey karşısında soluğunu güçlükle tutabildi: Parmağındaki sahte safirden çok daha büyük mücevherle süslenmiş bir yüzüktü bu...

— Aile yadigârı, dedi Sean.

Sonra yüzüğü kutudan çıkartarak Laura'mn parmağına taktı. Laura mücevherin gerçek olup olmadığım bilmediğinden Sean'in hareketine ses çıkarmadı. Eski, fakat sade ve şık bir taştı bu.

— Bu yüzüğü nereden buldunuz Sean? Harika gözüküyor.

— Sizin kadar harika değil. Bunu kabul ediyor musunuz? Bir nişan yüzüğüdür...

— Hayır, tabii ki hayır!

Laura yüzüğü genç adama uzattı.

— Bu yüzük birkaç nesildir aileme ait. Büyük amcam Thaddeus 1880'li yılların başında Hindistan' dan getirmiş bunu. Lütfen yüzüğü kabul edin. Bu işin Sussex'e gitmeden önce halledilmesini istiyorum...

— Ama zaten halletmiştik, Sean!

Sean bir kez daha genç kıza yalvaran gözlerle baktıktan sonra iç çekerek:

— Gitmem gerekiyor, dedi. Bu akşam evde

olacağıma dair anneme söz verdim.

— Çabuk olsanız iyi edersiniz.

— Evet, trenim on beş dakika sonra hareket edecek.

— Sean! Yetişmeniz olanaksız!

— Dışarda beni bekleyen bir taksi var. Döndüğümde burada olacağınıza söz verin.

— Burada olacağım. İşimi terketmeye niyetim yok.

Sean kibarca Laura'nın elini öperek ayağa kalktı. Laura az sonra piyanonun başına oturduğunda genç adamın hâlâ kendisini izlediğini gördü. Sean dışarı çıktığında çoktan treni kaçırmıştı.

— Hayranınız bu akşam erken ayrıldı, dedi Vera.

Mutfakta bir şeyler atıştırırken Laura:

— Evet. Tanrıya şükür, bir hafta onu göremeyeceğim! dedi. Çok aceleci bir genç. Bu akşam bana bir yüzük hediye etmeye kalktı. Ondan nasıl kurtulacağımı bilemiyorum...

— Çok iyi kalplisiniz Laura. Döndüğünde, birkaç akşam üst üste başka bir müşterinin masasına oturursanız anlayacaktır.

— Umarım! Geçen hafta ona hakaret bile ettim, ama boşuna... Yüzünü görmeye tahammül edemeyeceğim güne kadar peşimi bırakmayacakmış.

— Aslında yakışıklı bir genç, dedi Vera. O mücevher büyük müydü?

— Kocaman! Aile yadigârı bir yüzük olduğunu söyledi.

— Olabilir... Fakir biri olsa, her akşam buraya

gelemezdi. Basit bir öğrenci için bu lokanta çok pahalıdır. Bowden... Adının Bovvden olduğunu söylemiştiniz değil mi?

— Evet. Sean Bowden.

— Bu isim bana hiç yabancı değil. Bu isme ya gazetede rastladım, ya da bir televizyon programında. Babası ne iş yapıyormuş?

— Hiçbir fikrim yok. Ama görünüşe bakılırsa, köyde yaşıyor.

— Araştırma yapmanın zamanı geldi, Laura. Belki de babası bir lorddur.

— Öğretim yılının sonunda yaz tatili için Sussex'e gidecek, böylece bu hikâye de bir anı olarak kalacak.

— Biraz küçük olduğu doğru... Bir dilim pasta ister misiniz, Laura?

— Teşekkürler. Şurada gözüme çarpan ıstakozu yemeyi tercih ederim.

— Buyrun. Bu böcekleri nasıl yiyebiliyorsunuz, anlamıyorum! İnsanlar bu böcekler için bir servet ödüyorlar!

— Neler kaçırdığınızın farkında değilsiniz! dedi Laura çatalındaki lokmayı ağzına götürürken. Tam bir ziyafet bu!

Sıra programının son bölümüne gelmişti. Jerry gecenin bitiminde neşeli melodilerin çalınmasından hoşlanırdı. Son bölümde Güney Amerika müziklerine ağırlık veriyorlardı: Brezilya'dan birkaç şarkı ve son olarak da altmışlı yılların her zaman alkış alan en popüler şarkısı Tico Tico. Laura seyircilerini selamladıktan sonra sahneden ayrıldı ve arka

kapıdan çıkarak kendisini bekleyen taksiye bindi. Her akşam taksiye binmekle bütçesini zarara sokuyordu, ama güvenliği açısından buna zorunluy-du.

Yol boyunca geçirdiği akşamı düşündü. Sean kendisini sömürecek bir kadına rastlamamakla ne kadar şanslıysa, Laura da kendini o derecede şanslı görüyordu. Daha kurnaz bir erkek şimdiye kadar Laura'nm adresini çoktan öğrenmiş ve onu rahatsız etmeye başlamıştı.

Oysa Sean, saf ve aşık bir gençti... Laura ona karşı nasıl davranacağını bilmiyordu. Ama Sean geri döndüğünde, ona bir daha lokantaya gelmemesini söyleyecekti. Onun her geçen güneriyip gitmesine izin vermek zalimlikten başka bir şey değildi. Ya daha kim olduğunu bile bilmezken Sean'in armağan ettiği o nişan yüzüğüne ne demeliydi? Bütün bunlar Laura'ya anlamsız ve saçma geliyordu. Laura tarafından bir kenara itilmiş olmak ilk günlerde Sean'i yaralardı, ama onun bu yıkımı atlatacağına inanıyordu. Ondan sonra, ikisi de kendi yollarını seçeceklerdi.

II. BÖLÜM

Laura, Sean'in görünmediği daha sonraki günlerde kendini daha iyi hissetti. Cumartesi akşamı Caves de France'a gelen müşterilerin sayısı oldukça kabarıktı. Laura bedenini sımsıkı saran, sırtı beline kadar açık siyah elbisesini giymişü. Kulaklarına kocaman küpeler, kalçasına da büyükçe bir gül taktı. O kadar güzeldi ki, sahneye adımını atar atmaz çılgınca alkışlandı. Müşterilerini selamlayarak piyanonun başına oturdu. Yırtmaçlı eteği baldırlarını ortaya çıkarınca salonda ıslık sesleri duyuldu. Laura bu ıslıklara gülümseyerek cevap verdi, ilk günlerdeki tecrübesizliği uzun zaman önce yok olmuştu. Halkı memnun etmek Laura'nın hoşuna gidiyordu. Dış görünümü düşünceleriyle çelişkili olsa bile, Laura bunun bir zararı olmadığına inanıyordu.

Ellerini tuşlara değdirdiğinde kristal yüzüğü projektörlerin ışığı altında parladı. Gözlerini salonda gezdiren Laura tamdık bir yüz aradı. Cumartesi akşamları genellikle sinema ya da televizyondan ünlü kişiler gelirdi. Ama o akşam, Laura tanıdık bir yüz

göremedi. Piyanoya en yakın masa da boştu. Laura şaşırmadan edemedi. Bir dakika kadar sonra, garsonun yanında bir adamla birlikte ön masaya doğru ilerlediğini gördü. Demek, daha önceden yer ayırtılmıştı. Adam yalnızdı, ama ticaret için şehre gelen işadamlarının çoğu yalnız olurlardı. Bu gibi yerlere de yalnız gelirler, güzel bir kız tavlamak amacıyla saatler geçirirler, ama sonunda elleri boş geri dönerlerdi. Kuruluşun saygınlığı söz konusu olduğunda, Jerry çok temkinli davranırdı.

Göz ucuyla adama bakan Laura onun son derece yakışıklı olduğunu farketmekte gecikmedi. Uzun boyluydu. Saçları en az gözleri kadar siyahtı ve bronzlaşmış teniyle Latin Amerikalı erkekleri andırıyordu. Garsona siparişini verdi ve yemek öncesi içkisini yudumlarken gözlerini bir an olsun Laura'dan ayırmadı. Laura çok geçmeden adamın kendisini masasına davet edeceğini tahmin ederek hafifçe titredi. En korktuğu müşteri tipi buydu: Tecrübeli ve kendinden yaşça büyük erkekler. Adamın yüz ifadesi avına atlamaya hazır bir kuşu andırıyordu. Bakışlarından pek çok anlam çıkarmak mümkündü. Laura bakışlarıyla sık sık karşılaşmamak için başını o yöne çevirmemeye karar verdi. Adam her parçanın sonunda sıcak bir alkışla hoşnutluğunu belli ediyordu.

Laura ilk aradan sonra tekrar sahneye gelince, adam ayağa kalkarak ona yaklaştı ve gülümseyerek:

— İyi akşamlar, matmazel! dedi. Benim için bir parça çalar mısınız?

Tok bir ses tonu vardı ve yabancı aksanıyla konuşuyordu.

— Eğer bildiğim bir şeyse, tabii, dedi Laura.

Adam kontrol edemediği öfkeli bir tonla cevap vermişti.

— Adı, La Vie en Rose, dedi.

— Ah... Onu çalmamı mı istiyorsunuz?

— Çok memnun olurum. Şarkı da söylüyor musunuz?

— Hayır. Edith PiaPın bir şarkisiydi, değil mi?

— Evet. Edith Piaf yüzyılın en iyi sanatçılarından biriydi. Biz Fransızlar ona karşı ayrı bir hayranlık besleriz. Sizin sesinizde de yumuşak bir ton var.

— Fransız mısınız?

Ne aptalca bir soruydu! Adam Fransız olduğunu belirtmişti ya...

— Evet. Paris'te oturuyorum.

Adam bunları söyledikten sonra Laura'nm önündeki bardağa ikiye katlanmış bir kâğıt bıraktı. Laura bunun yirmi poundluk bir banknot olduğunu gördü. Bir tek parçaya bu kadar bahşiş bıraktığına göre, karşılığında Laura'dan başka şeyler de bekliyor olmalıydı. Ama Laura bu umutları suya düşürmeye kararlıydı.

Daha sonraki bölüm arasında başka bir müşteri içki içmek için Laura'yı masasına davet edince genç kız bu teklifi geri çevirdi. Müşterilere karşı mesafeli davrandığını o Fransıza göstermek istiyordu. Ama yanlış bir taktik uyguladığını anlamakta gecikmedi. Fransız, Laura'nm kendisi tarafından davet edilme-

sini beklediği için diğer müşterileri geri çevirdiğini sanmıştı! Laura utancından kıpkırmızı kesilerek sahneden ayrıldı. Salona geri döndüğünde adamın gitmiş olmasını diliyordu.

Ama yabancı hâlâ orada, önünde bir konyak kadehiyle oturuyordu. Laura'yı görünce ayağa kalkarak yanma geldi.

— Size bir içki ikram edebilir miyim, matmazel?

— Çok naziksiniz, ama piyano çalarken içki içmem. Yine de teşekkürler.

— Öyleyse işiniz bittikten sonra masama gelin.

— Hayır, teşekkür ederim, diye cevap verdi Laura gözlerini yere indirerek.

- Bense sanıyordum ki... Lütfen, yalvarırım, dedi yabancı. Ben bu koca şehirde kaybolmuş zavallı biriyim. Sadece biraz gevezelik etmek istiyorum, hepsi bu.

— I'ckâlâ... kabul ediyorum, dedi Laura sertçe.

Ne kaybederdi ki? Adam bu şehirde sürekli kalmayacaksa, Sean gibi adım adım izleyemezdi onu. Üstelik programını bitirdikten sonra taksiye atlayarak evine dönecekti. Yine de adamın cazibesine kapılmamak elinde değildi. Çok yakışıklıydı bu Fransız...

Laura parçalarını tamamlayınca, Fransız ayağa kalkarak onu masasına davet etti.

— Ne içmek istersiniz, matmazel? Konyak, şampanya?

— Kırmızı şarabı tercih ederim, dedi Laura.

— Size yardımcı olmama izin verin. Biz Fransızlar

bildiğiniz gibi şarap konusunda uzman sayılırız. Sanırım Bordeaux şaraplarından daha hafif bir şarap içmek istiyorsunuz.

— Yo, hayır. Sadece kırmızı şarap içmek istiyorum.

— Oh! Olamaz... Şarap hakkındaki bilgilerinizi geliştirmelisiniz! Mmmm... Ama burada seçme hakkınız kısıtlı kalıyor, dedi listeye bakarken. Sorumlu kişiye haber vereceğim.

— Boşuna uğraşmayın. Burada şarap konusunda yetkili kişi bulamazsınız. Lokantaya şarabı biz ısmarlarız.

— Yine de size iyi bir içki içirmek istiyorum.

Laura onun ısmarlayacağı içkinin astronomik fiyatlarda olacağını biliyordu.

— Aslında ben şarabın iyisinden de kötüsünden de anlamam. Üstelik koca bir şişe...

— Onu bitirmenize yardım ederim.

— Adınız nedir?..

— Dufresne. Henri Dufresne. Sizinle olmaktan son derece mutluyum. Fotoğrafınızı görünce girmeye karar verdim. Ayrıca lokantanın adı da çok ilginçti. Ama insanları aldatıyorsunuz. Bu lokantanın isminden başka...

— Fransızlar ya da Fransa'yla uzaktan yakından ilgisi yok, değil mi? diye tamamladı Laura.

— Fotoğraf da çok yanıltıcı. Sizi bu kadar şişman çizen karikatüriste dava bile açabilirsiniz. Soyadınızı öğrenebilir miyim?

— Hayır... Yani bana Jones diyebilirsiniz. Laura

Jones.

Nedense bu yabancıya içtenlikle yanaşmaktan korkuyordu. Garson şişeyi getirince, Dufresne etiketi dikkatle inceledikten sonra şaraptan bir yudum tadarak:

— İdare eder, dedi. Daha iyisini sunamadığım için sizden özür dilerim, matmazel.

— Ben halimden hoşnutum, dedi Laura.

Bu şarap bile her zaman içtiğinden en az yüz kat daha güzeldi.

— Gördüğüm kadarıyla şarap konusunda uzmanlaşmışsınız, dedi Laura.

— Şarap ve kadın. Bütün saygın Fransız erkekleri gibi ben de bu konularda uzmanlaşmaya çalıştan. Les Caves de France'daki bayanlar da en az şaraplar kadar kaliteli... Oldukça da- pahalı olduklarını sanıyorum, dedi Dufresne bakışlarını Laura'ya çevirerek.

Laura kalbinin sıkıştığını hissetti. Bu yabancı sandığından da atak davranıyordu.

— Buradaki bayanlar satılık değildir, bayım. O tür bir arkadaşlık arıyorsanız...

— Sizi kızdırmak istemedim, dedi Dufresne. İnanın, bir kötülük düşünmüyordum. Ah! Beni yanlış anlamışsınız...

Laura bu sözlerden başka nasıl bir anlam çıkarılacağını düşünemiyordu. En iyisi konuyu değiştirmeliydi.

— Belki de yabancı aksanlı İngilizceniz beni yanılttı, dedi.

— İngilizceyi tek başıma öğrendim. Sık sık Ingiliz filmleri izlerim, ayrıca gazetelerinizi de okurum. İngiltere'ye yaptığım iş yolculuklarını da sayarsanız..

— Ne tür bir iş, Bay Dufresne? diye sordu Laura.

— Farklı bir uğraş alanı. Ron vadisinde çok sayıda şarap bağlarım var. Ama Londra'da bulunuş nedenim, bir film çekimine dayanıyor.

— Şaraplarınız üzerine bir film hazırlamayı mı düşünüyorsunuz?

— Hayır değil. Normal bir film. Bazı sahneler Paris'te çekilecek, ama ana olay Londra'da geçiyor. Film gerilim dolu... tabii aşka da yer var.

— Yapımcı mısınız?

— Hayır. Ben sadece gerekli parayı sağladım ama, oyuncu seçiminde de söz sahibiyim. Rol almayı düşünür müsünüz, Laura?

— Hayır...

— Doğrusu bu güzel fiziğinize yazık! Sizi gördükten sonra Maria'ya kumral saçlarını sarıya boyatması için baskı yapacağım. Maria filmin baş kahramanı. Altın sarısı saçlarınız olağanüstü bir güzelliğe sahip...

— Oh! Saçlarımın doğal rengi bu!

— Tepkileriniz çok değişik, Laura. Bütün komplimanlarımı bir hakaret olarak alıyorsunuz. Filmimde oynamayı kabul eder miydiniz?

— Hayır.

— Çok garip. Paris'teki genç kızlar hep artist olmanın hayaliyle yaşarlar!

— O halde seçim yapmak sizin için zor oluyordur.

— Maria lngilizdir.

— İngiliz kızları da sinemaya atılmak isterler...

— Ama Laura istemiyor... dedi Dufresne üzüntülü bir sesle.

— Evet, istemiyor.

— Piyano çalmanın dışında başka neyle uğraşıyorsunuz?

— Başka... başka bir uğraşım daha var. Gündüzleri de çalışıyorum...

— Ne iş yapıyorsunuz? diye üsteledi Dufresne. Ne kadar gizemlisiniz...

— Piyano dersleri veriyorum, diye bir yalan attı Laura.

— Evlere mi gidiyorsunuz?

— Hayır, okulda çalışıyorum.

— Hangi okul?

— Krallık Akademisi, diye bir yalan daha uydurdu Laura.

— Bu Krallık Müzik Akademisi'ne bağlı bir okul mu?

— Hayır...

— Bir gün Albert Hail salonlarında piyano çalmayı düşünüyor musunuz? Ya da turneler düzenleyerek dünyayı gezmek... Kaliteli repertuarınızla bir gün mutlaka başarıya ulaşacağınıza inanıyorum...

Bay Dufresne ciddi miydi, yoksa alay mı ediyordu?

— Burada çaldıklarım bir konser salonunda çalınacak parçalar değil, dedi Laura sinirlenerek.

— Öyleyse profesyonel bir müzisyen değilsiniz, dedi Dufresne.

— Elbette değilim. Hayatımı kazanmak için burada çalışıyorum, Bay Dufresne.

— Lütfen bana Henri deyin. İşiniz saat kaçta bitiyor?

— Çok geç, saat yarımda, diye cevapladı Laura adamın aklından geçenleri okumaya çalışarak.

— O saatte açık pek çok yer vardır. Üstelik yarın da pazar, dedi Dufresne.

— Pazar günleri de org çalarım, dedi Laura.

— Burada mı?

— Hayır... Başka bir yerde.

— Bir sır daha verdiniz! Sakın bir de kocanız olmasın?

— Aman Tanrım, hayır! Madem merak ediyorsunuz söyleyeyim, bir kilisede çalıyorum orgu.

— Hangi kilise?

— Oh! Elbette ki Saint-Paul Katedrali değil. Yörenin küçük bir kilisesi. Adının size bir şey hatırlatacağını sanmıyorum.

— Yine de yerini söyleyin. Orayı bulabilirim.

— O kilisenin turistik bir değeri yok, Henri. Onu görmemekle bir şey kaçırmazsınız.

— Yani kilisenin adını söylemeyecek misiniz?

— Üstelemeyin, diye cevap verdi Laura saatine bakarak.

— Şimdi anladım, dedi Henri, çok acıkmış olmalısınız. Sizi yemeğe götürmeme izin verin.

— Müşterilerle çıkmam. Kuruluşun böyle bir

prensibi var. Şimdi gitmem gerekiyor.

— Yani, müşterilerle lokantada oturmanıza izin var da, dışarı çıkmanıza müsaade edilmiyor, öyle mi? Garip bir kural!

— Ne yazık ki, kurallar böyle... Sonra bu akşam yapılacak bazı işlerim de var. Şarap için teşekkür ederim. Çok güzeldi.

— Tatlı arkadaşlığınız için asıl ben size teşekkür ederim.

Laura ayağa kalkınca Henri Dufresne de doğrularak kızı selamladı. Laura yeniden piyanonun başma geçtiğinde Fransızın bakışlarıyla karşılaşmamak için büyük çaba sarfetti. Henri Dufresne soru üstüne soru soruyor, çok aceleci davranıyordu.

Programını tamamladıktan sonra, seyircilerini selamlayarak mutfağa koştu. Eğer kaldıysa, biraz daha ıstakoz yiyecek, sonra eve dönecekti.

— Bana ne armağan edeceksiniz, Chester? diye sordu şef garsona.

— Tam bir ziyafet, Laura. Salyangozlar, kızarmış ıstakoz, patates ve nefis bir salata. Ne dersiniz?

— Ama gerçek bir ziyafet bu! Yoksa müşterilerden biri siparişini geri mi aldı?

— Hayır, kendisi hâlâ burada, sizi bekliyor. Bence çok hoş bir adam. Fransızmış. Garsonlardan birine en sevdiğiniz yemekleri sorduktan sonra bunları sizin için ısmarladı.

— Henri Dufresne! Ama biraz fazla oluyor! diye bağırdı Laura kendini tutamayarak.

— Kız garsonlar onu çok çekici buluyorlar.

— Ama onunla yemek yemek için söz vermedim ki!

— Geri çevirmeyin. Böyle bir ziyafetin ne kadara mal olduğunu bilirsiniz... Ismarladığı şampanya da basit bir marka değil!

— İleri gidiyor! Chester, bu teklifi kabul edemem. Eve yanlız dönmeme fırsat vermeyecektir... Çok korkuyorum.

— Dilerseniz sizi eve arabamla ben bırakabilirim, ama böyle bir yemeği geri çeviremezsiniz. Hem o adama da dersini vermiş olursunuz, hepsi bu!

Birkaç saniye düşünen Laura, Chester'a hak verdi.

— Tamam. Yaklaşık bir saat sonra hazır olur musunuz?

— Sizi bekleyeceğimden emin olabilirsiniz. Afiyet olsun!

Laura onunla son kez birlikte olacağından emin bir halde Henri Dufresn,e'e doğru ilerledi.

— İleri gidiyorsunuz, dedi. Sizinle yemek yiyemeyeceğimi daha önce söylemiştim.

— Ah... özür dilerim! Yanılmıyorsam benimle başka bir yerde yemek yiyemeyeceğinizi söylemiştiniz. Ben de sizi burada ağırlayabileceğimi düşündüm.

— Ama bir tuzak bu!

— Belki, ama hoşunuza gitmediğini söyleyemezsiniz, diye karşılık verdi Dufresne.

Garson salyangoz tabağını Laura'nın önüne koyarken, Chester da şampanya şişesini açmakla meşguldu.

— Çok hoş! dedi Lâura.

— Size şampanya da ısmarladım, hem de Dom Perignon.

Henri Dufresne şampanyadan bir yudum aldıktan sonra bir el işaretiyle garsona gidebileceğini belirtti.

— Servisi ben yaptırım. Şampanyayı belli bir yükseklikten bardağa dökmek gerek, yoksa köpükler yüzeye çıkmaz. Zor bir insan değilim, ama saygı duymam gereken bazı kuralların varlığına inanırım.

— Halinden yakman biri olmadığınızı anlamıştım, dedi Laura alayla gülümseyerek.

— Belli bir mizah anlayışı olan kadınlardan hoşlanırım. İngiliz kadınlarının çoğu bu anlayıştan yoksun oluyor, ama siz farklısınız.

— Teşekkürler. Kadehlerimizin şekli hakkında ne düşünüyorsunuz? Beğendiğinizi söylemeyin!

— Doğru. Şampanya, yuvarlak ve ince saplı bir kadehle içilmeli. Bu evaze kesim modası Hollywood' dan kaynaklanıyor. Ayrıca, şampanyanın ısısı en fazla yedi derece olmalı, ama lokantanız bunu neredeyse donduracakmış. Yine de ben halimden hoşnutum, dedi Henri Dufresne kahkahalarla gülerek.

Konuşurken çok fazla el hareketi yapıyordu, iyi niyeti, konuşma tarzı, her şeyi Laura'nın hoşuna' gidiyordu.

— Bir tost yemeyi tercih ederdim, dedi Dufresne. Durun, kadehinizi hemen kaldırmayın. Hayatımda rastladığım en güzel piyanistin şerefine! Ama sizi şimdiden uyarıyorum matmazel, bu şişe boşaldığında

bütün sırlarınızı tek tek öğrenmiş olacağım... Artık içebilirsiniz.

Şampanyadan bir yudum alan Laura:

— Şekerkamışını andırıyor! diye mırıldandı.

— Şampanya içmenin yıldızları içmekle eş değerde olduğu söylenir. Ama sizin benzetmeniz çok daha mantıklı. İlk defa mı şampanya içiyorsunuz?

— Erkek kardeşimin diploma töreninde de şampanya içmiştim, ama bu kadar güzel değildi. En iyi marka Dom Pfcrignon mudyr?

— Bazıları öyle düşünür. Aslında her şey yıl sayısına bağlı. Tek sayılı seneler en çok aranılan markalardır. 1962 ile 1966 birer istisna olarak kabul edilir. 1951'in de en kötü marka olduğu söylenir. Sizin yıl sayınızın ne olduğunu öğrenebilir miyim, matmazel?

— Ne yazık ki çift sayılı bir senede doğmuşum. Hangi yıl doğduğum ise sadece gizli servis tarafından biliniyor!

— Yaşınız konusunda yalan söyleyeceğinizi sanmıyorum! Birden kızardınız?.. Bir beyefendi olduğum için konuyu değiştirmekte yarar görüyorum. Veuve Clicquot şampanyalarına karşı amatör bir ilgim var. Bu şampanyanın' romantik öyküsü nedense çok hoşuma gider. Söylentilere göre, Clicquot adında dul bir kadın tarafından yaratılmış. Kadıncağız kocasının ölümünden sonra ailesini geçindirebilmek için bu işe atılmış...

Henri Dufresne şampanya hakkındaki bilgilerini peşpeşe sıralamaya başladı. En çok eleştirdiği konu,

iyi markaların taklit edilmesiydi. Bu arada kadehleri boşalmıştı.

— Bir bardak daha. İyi bir şampanya insanı sarhoş yapmaz.

— Bugüne dek hiç sarhoş olmadım! dedi Laura.

— Nasıl? Burada çalıştığınızdan beri içkiyi fazla kaçırdığınız hiç olmadı mı?

— Burada sadece üç aydır çalıştığımı bildiğinizi sanıyordum. Pek içki içmem, oysa şimdi sarhoş olacağımı hissediyorum!

— Yersiz bir korku. Şampanyanın insan üzerinde konyak gibi bir etki bırakmadığını size kanıtlayabilirim. Fransa'da erkeklerin iki şeye karşı zayıf olduğu söylenir: Konyak ve eğer evliyse metresleri.

— Evli misiniz? diye sordu Laura.

Oysa, o ana kadar adamın evli olabileceğini hiç aklına gedrmemişti.

— Ben mi? Hayır. Sol elime bakabilirsiniz. Yüzük yok.

— Doğru , ama bu bir şeyi kanıtlamaz. Evli erkeklerin pek çoğu yüzük takmazlar.

— Bildiğim kadarıyla bekâr erkekler de yüzük takmıyor. Bu konuşma sıkıcı olmaya başladı. Oysa ben sizi eğlendireceğime söz vermiştim. Siz ıstakozunuzu yerken bu açığımı kapatmaya çalışacağım...

— Bu şampanya gerçekten de çok kolay içiliyor... dedi Laura.

İkinci kez boşalan bardağına şaşkınlıkla bakıyordu.

— Evet. Ne kadar iyi bir şampanya seçtiğimiz de

böylece kanıtlanmış oldu. Kötü tat içkinin sirkeleşmesinden gelir. Fransızca sirke sözcüğünün şarap ve ekşi kelimelerinin birleşmesinden oluştuğunu biliyor muydunuz?

— İlk kez sizden duyuyorum. Daha öğrenmem gereken pek çok şey var.

— İngilizceden başka hangi dilleri biliyorsunuz?

— Az da olsa Fransızca ve İtalyanca.

— Hiç İtalya'ya gittiniz mi?

— Birkaç yıl önce İtalya'ya bir yolculuk yaptım.

— Yolculukta önemli olan, yanınızdaki insanların kişiliğidir. Yol arkadaşınız sevdiğiniz biriydi herhalde...

— Ağabeyimle gitmiştik.

— Fransa'yı da çok beğeneceğinizden eminim. Ne zaman beni ziyarete geleceksiniz?

— Boşuna düş kurmayalım.

— Film için de hâlâ hayır mı diyorsunuz? Başrol oyuncusuna iyi para vereceğiz.

— Ne kadar?

— Her şey oyuncuya bağlı, dedi Henri Dufresne bakışlarını Laura'ya dikerek.

— Oh! Tecrübesiz bir oyuncuyla iş yapmayacağınızdan eminim.

— Doğru. İçmeye alışık olmayan biri için fazla mantıklı konuşuyorsunuz... Oyuncumuz, alacağı yüklü paranın yanında lüks bir apartman dairesine, kaliteli giysilere, mücevherlere ve bir de arabaya sahip olacak.

Laura şüphelenmeye başlamıştı. Bütün bu

armağanlar bir erkeğin metresine armağan edeceği türdendi. Henri Dufresne'in alay dolu bakışlarıyla karşılaşınca karşısındaki erkeğin bu konuşmayı kasten yaptığını tahmin etmekte gecikmedi.

— İlginizi çekti mi?

— Hayır. Ben bir sanatçı değilim.

— Siz öyle sanıyorsunuz. Oysa ben sizin iyi bir oyuncu olacağınız kanısındayım... Şey, ıstakoz güzel miydi?

— Harikaydı.

— Fransız mutfağı hoşunuza gidecektir. Özellikle soslar muhteşemdir.

— İtalyan mutfağını da çok sevmiştim.

—'Oh! Fransızların muhteşem saray mutfağı yanında İtalyan mutfağı yetersiz kalır. Şimdi söyleyin bana... İngiliz bir orgcu, pazar günleri kiliseden çıktıktan sonra ne yapar? diye soran Henri Dufresne şişenin dibinde kalan son şampanyayı Laura'nın bardağına boşalttı.

— Genellikle ailemle birlikte yemek yerim.

— Ya öğleden sonra? Bir araba kiraladım. Bana rehberlik ederseniz çok mutlu olacağım.

Laura iç çekerek başım öne eğdi.

—' Sizinle sadece içki içmeyi kabul etmiştim Henri. Oysa, siz beni sizinle yemek yemeye de zorladınız, ben de dostluğumuzdan hoşnut kaldım Ama bir daha birbirimizi görmeyeceğiz.

Henri Dufresne genç kızın gözlerinin derinlikleri"] ne bakarak:

— Neden, Laura? diye sordu. Sizin gibi birine]

rastlamak... çok zordur.

— Dünya benim gibi kadınlarla dolu.

— Öyle mi? Doğrusu nereye saklandıklarım öğrenmek isterdim. Yoksa Henri Dufresne'e karşı bir komplo mu düzenliyorlar? İngiltere yolculuğumun süresini uzatmam mı gerekiyor? Sizi tekrar görmek istiyorum, Laura... Paris'te nisan ayları çok güzel geçer.

— Beni Paris'e davet ediyorsanız, cevabım hayır olacaktır. Çok teşekkürler... Bu kadar çabuk olmamalı.

— Filmden söz ediyordum! Sürekli art niyetli olduğumu vurgulamak istiyorsunuz!

— Sizi anlayamıyorum.

— Kuşkulanmakta haklısınız. İnsan bu tip bir yerde çalışınca hep tetikte olmak zorundadır. Yarma nç dersiniz?

— İmkânsız. İşim var.

— O halde, siz boyun eğene kadar her akşam Les Caves de France'a geleceğim.

— Zamanınızı ve paranızı bir hiç uğruna harcamış olursunuz.

— Para beni durdurmak için geçerli bir sebep değil. Çok param var.

— Ama haftanın her gecesi burada çalışmadığımı biliyorsunuz.

— Çarşamba ve cumartesi arası her akşam, değil mi?

— Nereden biliyorsunuz?

— Girişteki afişte yazıyor Bu akşam için size çok

teşekkür ederim. Ama sırlarınızın hepsini öğrenemediğime bayağı üzüldüm.

Laura'nın elini tuttu. Genç kızın gözleri mumların ışığında birer mücevher gibi parlıyordu.

— Bırakın, sizi evinize kadar götüreyim. Lütfen, yalvarırım, kimse kurallara karşı geldiğinizi öğrenmeyecektir.

— Daha fazla ısrar etmeyin, dedi Laura yumuşak bir sesle.

Henri Dufresne o kadar içten konuşuyordu ki, Laura neredeyse ona evet diyecekti. O güne kadar tatmadığı garip bir heyecan tüm benliğini sarmıştı ve Laura bunun tek sorumlusunun şampanya olmadığını biliyordu. Bu Fransızın insanı çeken garip bir büyüsü vardı sanki... Laura onun şehvetli dudaklarını bir düş âlemindeymiş gibi seyre koyuldu. Bir an, Henri Dufresne tarafından öpülmeyi hayal etti.

Aniden kendini toplayarak ayağa kalktı.

— Özür dilerim, Henri... Şimdi gelirim.

Sonra mutfağa doğru koştu.

— Beni eve bırakın Chester, dedi şef garsona.

— Ben hazırım. Yemek hoşunuza gitti mi?

— Çok güzeldi. Asla unutmayacağım!

— Fransız da uçup giden kuşun ardında bıraktığı astronomik fiyatı görünce çok şaşıracak!

— Hesap ne kadar tuttu? diye sordu Laura kalbi sıkışarak.

Chester hesap pusulasını Laura'ya uzatınca genç kız bir yabancı için bile bu kadarının fazla olduğunu düşünmeden edemedi. Henri'nin İngiltere ve İngiliz-

leri lanetleyerek ülkeden ayrılmasını istemiyordu.

— Yediklerimi ben ödeyeceğim, dedi kararlı bir sesle.

— Aptallık etmeyin! dedi Chester.

— Aptal değilim. Çok kibardı. Ona bunu yapamam.

Akşam aldığı bahşişler hesabı ödemesine yetti. Her cumartesi olduğu gibi o akşam da çekiyle beraber Jerry'nin haftada bir personeline dağıttığı şarap şişesini aldı.

Laura kolunun altına sıkıştırdığı şişeyle birlikte arka kapıdan çıkarak Chester'm arabasına yerleşti. Sinema dünyasına atılmak için önüne çıkan bu fırsatı neden reddettiğini düşünüyordu. Ama, Henri Dufresne'in teklifleri pek çok şekilde yorumlanabilirdi... Laura, Henri Dufresne'in bulunduğu ortamda bir artistin pekâlâ bir metres rolünü de üstleneceğini düşünüyordu. Yine de çok güzel bir gece geçirmişti. Yapıcı olmaktan uzak, ama insana heyecan veren bir gece...

III. BÖLÜM

Pazar sabahı Laura oldukça geç uyandı. Saint-Peter kilisesine gitmek için çok az zamanı vardı. Güneşli bir gündü. Kahvesini yudumlarken gazetede ünlü AvusturyalI piyanist Hans Grebel'in öğleden sonra Saint-George kilisesinde dini bir konser vereceğini okudu. Giriş bedavaydı.

Laura Saint-Peter kilisesindeki görevini tamamladıktan sonra her pazar olduğu gibi öğle yemeği için ağabeyi Francis'in evine gitti. Ama akşam yemeğine kalamayacaktı.

— Konserden sonra eve dönerim, dedi Francis'le karısına.

— Nasıl istersen Laura. Maviş'le ben bebeği parka götüreceğiz. Bu güzel havada içeri tıkılmak istemiyoruz.

— Haklısınız, ama bugünkü konseri kaçırmam aptallık olur. Bu fırsat her zaman önüme çıkmaz. Hafta içinde sizi ararım.

Saint-George kilisesine otobüsle gitti, ilkbaharın bu güzel pazar gününde kilise serindi. Akademiden

arkadaşlarına rastlayınca onların yanma oturdu. Topluluğun geri kalan kısmı yaşlı insanlardan oluşuyordu. Çoğu da müzik dinlemekten hoşlandıkları için değil, kilisenin sakin ortamından yararlanmak için oraya gelmişlerdi. Grebel, Bach'm bir eserinden esinlenerek ortaya çıkarılan Gounod'nun Ave Maria'sını çalmaya başladığında dinleyicilerden bazıları sandalyelerinde sallanıyorlardı. Laura kendini müziğin ritmik dalgalarına bıraktı.

Fransız Gounod, Ave Maria'yı Bach'm eserinden esinlenerek yaratmıştı. Şimdi, yıllar sonraysa bir İngiliz dinleyici topluluğu AvusturyalI orgcunun yorumuna alkış tutacaktı... Müzik toplumları birleştiren, ülkelerin sınır çizgilerini ortadan kaldıran uluslararası bir dildi.

Hans Grebel'in org çalmadaki ustalığı karşısında, Laura kendini biraz suçlu hissetti. Yeteneklerini basit bir lokantada harcadığı kanısındaydı. Ama hayatını kazanması gerekiyordu. Biraz sabırlı olmalıydı. Günün birinde Grebel kadar güzel çalacağına inanıyordu.

Yaşam kolay değildi. Hans bile, dünyanın en iyi orgcularından biri olmasına rağmen, yarısı uyuklayan bir topluluğa konser veriyordu! Laura asla zengin olamayacağını düşündü. Hatta yalnız müzikle uğraşması, yaşamını sürdürmesine bile yetmeyebilirdi.

Grebel tuşlardaki ustalığına son verince içtenlikle alkışlandı. Laura ayağa kalkarak arkadaşlarıyla dışarı çıktı.

— HansGrebel'i tebrik etmek istiyorum, dedi kız öğrencilerden biri. Böylece, bir aptallar topluluğu karşısında konser vermediğini öğrenmekten mutluluk duyar. Üstelik dinleyici sayısı da azdı.

— Şuradaki adamı gördünüz mü? diye sordu aniden Laura'nın arkadaşlarından biri. (Eliyle kilisenin dip köşesini gösteriyordu.) Yakışıklı, değil mi?

Laura onun bakışlarını izleyince soluğunun kesildiğini hissetti. Yanılması olanaksızdı: Bu şık siluet, Henri Dufresne'e aitti. Kalbi sevinçten son hızla atmaya başladı, ama bir gece önce ona oynadığı kötü oyunu hatırlayınca neşesi kaçtı. Diğer duygularını bastırarak bir an önce oradan uzaklaşmak istedi, ama kaçması olanaksızdı. Henri onu görmüştü.

— Onu tanıyor musun? diye sordu arkadaşı şaşırarak.

— Evet... biraz.

— Şanslısın!

Adam yanlarına gelmişti.

— Sizin burada olmanıza şaşırdım, diye mırıldandı Laura.

Henri'nin kilisedeki varlığına o kadar şaşırmıştı ki, onu arkadaşlarıyla tanıştırmayı bile düşünemedi. Arkadaşları sessizce uzaklaştılar.

— Ama buradayım işte. Ne kadar değişiksiniz böyle! dedi gülümseyerek.

— Ne demek istiyorsunuz? Ah, anladım! Üzerimde sahne kıyafetim yok... Herhalde kilisede org çalarken yüzüme bir kilo far süreceğimi, her

parmağıma ayrı bir yüzük takıp gece elbisesi giyeceğimi sanmıyorsunuz?

— Hayır, elbette ki hayır. Ama... ama çok genç bir havanız var.

— Yüz yaşmda olacak değilim ya! Sizce kaç yaşındayım dersiniz?

— Otuz civarı...

Genç kız Henri'nin kendisini bu kadar olgun görmesine şaşırdı.

— Sizi pohpohladığımı mı sanıyorsunuz? dedi Henri Dufresne. Çok genç olmalısınız.

— Yaşın bence bir önemi yok.

— Kaç yaşında olduğunuzu söylemeyecek misi-siniz?

Gün ışığında Laura'nm gençliği ve tazeliği daha de belirginleşmişti. Sade fakat iyi kesilmiş iki parçalı takımı, vücudunun inceliğini ortaya çıkarıyordu.

— Oy verecek yaştayun!

— Ben de öyle tahmin etmiştim.

— Burada bulunuşunuzu nasıl açıklayacaksınız? Bir rastlantı mı? diye sordu Laura kuşkuyla.

— Karşılaşmamızın bir rastlantıya dayanmadığını itiraf etmeliyim. Sabahtan beri bir sürü kiliseye gittim... ama hiçbirinde sizi bulamadım. Sonunda bana yalan söylediğinizi düşünmeye başlamıştım. Aslında geceleri vamp görünümlü bir kadın olan Laura'yı dini müzik çalarken hiç düşünemiyordum. Gazetede Hans Grebel'in bir konser verdiğini okuyunca, size son bir şans daha tanıdım. Gerçek bir müzisyen bu konseri kaçırmazdı. Ama sizi tanımakta

güçlük çektim. Burada ciddi bir öğrenci görünümündesiniz... Gounod'nun Ave Maria'sı hakkındaki görüşleriniz nelerdir? AvusturyalI birinin İngiltere'de konser vermek için Fransız bir bestecinin eserini seçmesi ilginç değil mi?

Henri Dufresne de aynı Laura gibi düşünmüştü.

— Gounod'nun eserini bestelemek için Bach'tan esinlenmesi de ilginç. Fransızlar hayal gücü zenginliğinden bu derece yoksun mudur? diye sordu Laura kibarca.

Bunun üzerine Henri Dufresne'in müzik hakkında soru üstüne soru yağdırmaya başlamasıyla, Laura kendini bir sınavda zannetti. Henri Dufresne Laura'mn bilgileri karşısında şaşmış kalmıştı.

— Kazandım mı? diye sordu sonunda Laura.

— özür dilerim, lütfen beni affedin. Herhangi bir konuda bilgi sahibi olan kişilere rastladığımda, onlara soru sormak gibi kötü bir alışkanlığım vardır. Sadece meraktan... Siz müzik konusunda çok güçlüsünüz. Beni affediyor musunuz?

— Eğer dün akşam için beni bağışlarsanız, ben de sizi bağışlarun.

Genç adam güldü.

— Halbuki ben sizin kaçışınızı kendime yapılmış büyük bir kompliman olarak nitelendirmiştim. Beni tehlikeli biri olarak görmeniz çok hoşuma gitti...

— Hepsi o kadar değil!

— öyle mi? Tamamiyle savunmasız bir erkek sizi sırf çok beğendiği için yemeğe davet ettiğinde hep bu şekilde kaçar mısınız?

— Hayır. Gerçeği söylemek gerekirse, sizin gibi çekici erkekler ortalıkta pek dolaşmazlar Henri, dedi Laura. Ne tarafa gidiyorsunuz?

— Siz ne tarafa gidiyorsanız izlemeye hazırım.

— Dün akşam için bana kızmamanıza sevindim.

— Ama yemeğinizin parasını bana ödetmediniz. Eğer bu akşam sizi Londra'nın en pahalı lokantasına davet etmeme izin verirseniz, sizi affedebilirim.

Laura bir an düşündü. Akşama herhangi bir işi yoktu, üstelik hava da çok güzeldi. Hem Henri gün ışığında Caves de France'm loş ışığında olduğundan daha az tehlikeli gözüküyordu.

— Yapacak başka bir işiniz yok mu?

— Londra'da kimseyi tanımıyorum.

— Ya iş ilişkileriniz? Birlikte film hazırladığınız insanlar?

— Ah! Onların hepsi erkek! Üstelik hepsi de İngiliz ve son derece kurnaz! İçlerinden biri beni iri dişli bir ata benzeyen kız kardeşiyle tanıştırdı. Kızcağız bu öğleden sonra beni çaya davet etti, ama onu kibarca reddettim.

— Ve Hans Grebel'i dinlemeyi tercih ettiniz, öyle mi?

— Evet... Şey... Aslında... Sizi arıyordum. Bu akşam benimle birlikte olur musunuz? diye sordu Dufresne ciddi bir tavırla.

— Çok sevinirim, dedi Laura tereddütsüz.

Bu adamda Laura'yı çeken garip bir büyü vardı sanki. Genç kız ona karşı koyamıyor, karşısında ürperdiğini hissediyordu.

— işte arabam. Oh, yanlış yere park etmişim galiba... Neyse, canımı sıkacak olurlarsa, Fransızca konuşur, polisi atlatırım... iyi fikir, değil mi?

— Tam bir düzenbazsınız!

— Teşekkürler. Kurnazlıktan yoksun bir adam güneşsiz bir güne benzer. Ağabeyinize uğramayacak mısınız? Pazar günleri onu ziyarete gittiğinizi söylemiştiniz.

— Yemeği birlikte yedik. Nereye gitmek istiyorsunuz şimdi?

— Bu güzel hava insanı romantik olmaya zorluyor... Ağaçların, çiçeklerin ve kuşların olduğu bir yere gitmek isterim. El ele parkta dolaşmaya ne dersiniz?

— Neden olmasın? ilkbahar aşıkların mevsimidir. Kew Gardens'ı bilir misiniz?

— Hayır. Orada çiçekler var mı?

— Dünyada eşi olmayan bir botanik bahçesidir.

— Oraya nereden gidiliyor?

— Ben size yolu gösteririm.

Henri Dufresne gri metalik arabasının kapısını kibarca açtı.

— Bu kadar güzel bir araba kiralayacağınızı hiç düşünmemiştim! diye bağırdı Laura. Harika!

— Kiralamak mı?

— Dün akşam bir araba kiraladığınızı söylemiştiniz ya?

— Bu arabayı bana ortağım buldu. Belki de arkadaşlarından birine aittir. Paris'teki arabam çok daha hoşunuza gidecektir. Itaiyanlar muhteşem

arabalar imal ediyorlar. Bir Ferrari'm var.

Laura deri kaplı koltuğa yerleşti. Genç kızın sustuğunu gören Dufresne:

— Ferrari'den hoşlanmıyor musunuz? diye sordu.

—Ne olduğunubile bilmem! Otomobillerhakkında bilgim çok azdır.

— Ferrari en pahalı arabalardan biridir.

— Kendinizle ne kadar övünüyorsunuz! dedi Laura gülerek. Sonradan görme zenginler gibi konuşuyorsunuz!

— Sonradan görme mi? Ailem Fransa'nın en köklü ailesidir.

— O halde zenginliğe çoktan alışmış olmalısınız!

Dufresne arabayı çalıştırırken:

— Siz tngilizler çok acımasızsınız! dedi.

Kew Gardens'a yaklaştıklarında Henri Dufresne hayli şaşırmıştı.

— Burası bir bahçe değil, âdeta bir şehir! dedi.

— Evet. Golf sahası bile vardır.

Bahçenin çeşitli bölümlerini gezerek dünyada eşine ender rastlanan bitkileri incelediler.

— İlginizi çekeceğini sandığım, ziyarete açık bazı yapılar da var, dedi Laura.

— Hayır, dışarda kalalım,dedi Henri.

— Keşke girişte bahçenin planını alsaydık, dedi Laura. Bu bahçe oldukça geniştir.

— Beni izleyin. Yol bulma konusunda hislerim çok kuvvetlidir.

Güzel hava pek çok ziyaretçiyi parka çekmişti, ama gördükleri güzellikler karşısında Laura ile Henri

kalabalığa pek dikkat etmiyorlardı. IIir ara, Henri Laura’nıı koluna girdi, gcıç kız da onun bu hareketine ses çıkarmadı.

— Şu akasyaya bakın! diye bağırdı. Herhalde iki yüz yaşında vardır!

— Gelin. Şu tarafta bazı yıkıntılar var galiba.

Laura parktaki antik çağdan kalma harabelerin varlığını daha önceden duymuştu, ama onları bu kadar yakından göreceğini hiç düşünmemişti. Çok geçmeden, Bellona anıtının önüne vardılar.

— Harabeler her zaman romantik özelliklere sahiptir, dedi Laura. Bunlar bu yüzyılın eserleri değil. On sekizinci yüzyıldan kalmışlar.O zamanlar bunlara “ delilik” diyorlarmış. Bugün kimsenin aklına böyle bir şey inşa etmek gelmez!

— Ama bir deli düşünebilir, dedi Henri.

— Bu kalıntılar bana İtalya’yı hatırlattı.

— Çok doğru. İtalya en muhteşem tarihi kalıntılara sahip ülkedir. Yunanistan’daki tarihi eserleri de yabana atmamak gerek.

— Oh! Bir an onları berbat bulduğunuzu söylemenizden korktum.

— Tarihi eserlere hayranım. Fransa’ya geldiğiniz zaman size gezdireceğim pek çok yer var.

— Sizinle Fransa’ya gitmeyeceğimi biliyorsunuz.

— insan hayal ettiği müddetçe yaşar. Ülkem çok hoşunuza gidecektir.

— Ondan şüphem yok.

— Öyleyse benimle gelmeyi neden kabul etmiyorsunuz?

— Şu an olanaksız.

— Pöh! Her şeyi bırakın Org dersleri, Les Caves de France...Hayat kısa Laura, ondan yararlanmak gerek.

— Tek neden bu değil, dedi Laura akademiyi düşünerek.

— Hayatınızda bir erkek mi var?

— Hayır.

— Biri çıkıp sizi oradan kurtarmayı hiç düşünmüyor mu? Mesela bir koruyucu...

— Sözlerinizden, benim...

— Hafif bir kadın olduğunuz anlamı mı çıkıyor? özür dilerim, sizi kırmak istemedim. Onu kastetmek istememiştim, ama gerçekten de sürdürdüğünüz hayat dayanılacak gibi değil. O lokantada basit erkeklerle tanışıyorsunuz.

— Evet, ama arada bir çok kibar erkeklere de rastlıyorum.

Henri gözlerini Laura'ya dikerek:

— Onlardan birinin kalbinizde özel bir yeri yok mu? diye sordu.

— Siz de çok kibarsınız.

— Teşekkürler matmazel, ama ben kendimi kastetmemiştim. Mesela sizinle evlenmek isteyen biri var mı?

— Evet, var ya...

— Kabul edecek misiniz?

Laura bir an Sean'i düşündü.

— Hayır. Çok hoş biri, ama benim için fazla küçük. Birkaç yıl sonra mükemmel bir koca

olabilir...

— O gencin birkaç yıl sonra evlenmek için şimdiden bu kadar acele edeceğini sanmıyorum, dedi Henri.

— Çok utanmazsınız, Henri! Aslında Sean evlilik için ideal bir erkek, dedi Laura düşünceli bir tavırla.

— Sean mi? diye tekrarladı Henri.

— Evet, adı Sean.

— Ve Sean gecelerin vamp kadını Laura'ya deliler gibi tutuldu, öyle mi? diye sordu Henri alaylı bir sesle.

— Evet, kendini buna inandırmış. Beni cinsel açıdan çok etkili buluyormuş.

Henri'nin alaylı gülümsemesi aniden kaybolarak yerini öfkeli bir yüze bıraktı. Genç kızın kolunu sıkarak:

— Hayır! Sean sizinle evlenmeyecek! dedi kararlı bıı sesle. Siz olgun bir kadınsınız. Size gerçek bir cıkck, evet bir erkek lazım!

link ıhlarındaki ifade, Laura'ya yakışacak koca udayıııın kendisinden başkası olamayacağını açıkça gösteriyordu.

Laura'nın kolunu hâlâ sıkıyordu. Sonra elleri omuzlarına kaydı ve onu kendine çekti. Ne yapacağını şaşıran Laura bir an Henri'nin yaklaşan yüzünü gördü. Az önce, dolaylı da olsa aşktan söz eden bir adamın budereceöfkelenmesi Laura'ya garip geldi. Henri onu çelik gibi güçlü kollarının arasında sımsıkı tutuyordu. Aniden dudaklarına doğru eğildi. Laura ayaklarının yerden kesildiğini hissetti.Henri'nin

öfkesi bu öpücüğe tuhaf bir kabalık katıyordu. Laura kalp atışlarının hızlanmasına hakim olamıyordu. Az sonra, Henri'nin dudaklarındaki sertlik yok oldu. Bu ılık temasla vücudunun dtrediğini hisseden Laura erkeğe biraz daha sokuldu. Henri sırtını okşuyordu. Erkeğin büyüsüne kapılan Laura bedenini saran ateşin varlığını o anda farketti. Soluksuz kalmıştı. Kendini Henri'den kurtarmak istedi, ama boşuna... Genç adam onu kollarının arasına hapsetmişti.

Bir an başını geri çekerek gözlerini Laura'ya dikti.

— Sean sizi hiç böyle öptü mü? diye sordu.

Sonra, genç kızı bıraktı.

— Onunla hiç öpüşmedik, dedi Laura kısık bir sesle.

— Sevgili Laura, sizi buradan götürmeme izin verin. Ben zengin bir erkeğim. Benimle Paris'e gelin.

— Yapamam. Delisiniz siz... Rica ederim, bir daha bu konudan söz etmeyelim, Henri.

— Benimle alay mı ediyorsunuz?

— Benden ne bekleyebilirsiniz ki? Bana metresiniz olmamı teklif ediyorsunuz. Evlilik kelimesine gelince, bunun sizin sözlüğünüzde yer almadığını biliyorum.

— Ama Sean evlilikten söz ediyordu, değil mi?

— Elbette! Geceleri piyano çaldığım için bana hafif bir kadın damgasını vuramazsınız! Neden öyle bakıyorsunuz? Yoksa bana inanmıyor musunuz?

— Aslında size inanmamayı tercih ederdim, Laura.

Ses tonu aniden yumuşamıştı.

— Ne demek istiyorsunuz, anlayamıyorum... Utanmazlığınız artık sınırı aşıyor. Damarlarınızda akan kanın Fransız kanı olduğu belli. Gidelim. Bu tarafa gelenler var...

— Haklısınız. Bu ağaçlar da bana yorgunluk vermeye başladı. Bir şeyler içsek iyi olacak.

— Bir fincan çay içerdim.

— Çay mı? Ben şampanya diye düşünmüştüm.

— Şaka mı ediyorsunuz?

— Zengin bir erkeğim, hepsi bu!

— Siz çılgın birisiniz.

— Bunun ben de farkındayım, dedi Henri Dufresne kendi kendine konuşur gibi.

— Anlayamadım.

— Bazı şeyleri açıklamak zordur... Çay içmek istediğinizden emin misiniz?

— Evet. Ingiliz alışkanlıklarına ayak uydurmanız gerektiğini biliyorsunuz. Gelin, şu tarafta bir kafeterya var.

— Teslim oluyorum! Laura çayım içecek ve eğer isterse îngilizlere özgü o hazmı zor pastalardan da bir dilim yiyecek. Bana gelince, ben de kaynatılmış o suyu mükemmel bulduğumu söyleyeceğim!

— Ne kadar alçakgönüllüsünüz!

Henri, Laura'nın alaylı sözüne aynı tonla cevap verdi.

— Siz de çok anlayışlısınız.

Çiçeklerle dolu bahçeye bakan pencerenin önündeki masaya yerleştiler.

— Sadece bir dilim pasta yeme hakkınız var. İştahınızı bu akşama saklamalısınız. Önerebileceğiniz bir lokanta var mı?

— Londra lokanta doludur...

— Otelimdeki lokantanın en iyisi olduğu kanısındayım. Ritz'i bilir misiniz?

— İçine hiç girmedim. Çok lüks bir oteldir. Anlaşılan, gerçekten zenginsiniz!

— Bana karşı neden mesafeli davranmakta ısrar ettiğinizi bir türlü anlayamıyorum. Değişik bir kadınsınız! Geceleri vamp, gündüzleri de bir lise öğrencisi kadar masum... Ama nedense, her ikisi de Henri Dufresne'i sevmiyor.

— Yanılıyorsunuz. Sizi çok seviyorum. Hoşuma gitmeyen tek nokta, beni Paris'e götürmek için sürekli ısrar etmeniz...

— Bir de filmimde oynamanız için yaptığım teklif. Tepkileriniz tahammül sınırımı aşmak üzere, gecelerin vamp kadını Laura!

— Bana bu şekilde hitap etmekten vazgeçin! Gecelerin vamp kadını falan değilim. Sadece Laura Talmadge'ım ben.

— Talmadge ha? Dün akşam Laura Jones olduğunuzu söylemiştiniz..

— Oh! Bunu size söylememeliydim. Aslında... Müşterilerden hiçbirine gerçek kimliğimi açıklamam. Birinin bana telefon etmesini ya da evime gelmesini istemiyorum. Tek neden bu.

— Ama arkadaşınız Sean gerçek adınızı biliyor olmalı.

— Hayır. Gerçek kimliğimi öğrenen ilk kişi sizsiniz.

— Neden özellikle ben?

— Kasıtlı olarak söylemedim adımı. Ağzımdan kaçtı. Neyse, fazla önemi yok. Nasılsa Londra'da yaşamıyorsunuz. Paris'e ne zaman dönüyorsunuz?

— Kısa bir süre sonra.

— Ne zaman? diye sordu Laura ısrarla.

— Siz ne zaman benimle gelmeyi kabul ederseniz, dedi Henri hafif bir sesle. Nerede oturuyorsunuz Laura?

— Hakkımda daha fazla bilgi alamazsınız.

— Rehbere baktığım anda istediğim bilgiyi almış olacağım.

— Londra'da çok sayıda Talmadge var.

— Laura Talmadge'ların sayısı da çok mu?

— Oh, hayır. Benim adım rehberde yok.

— Neden adınızı saklıyorsunuz?

— Erkeklerin adımı öğrenerek telefonda beni rahatsız etmelerine fırsat vermek istemiyorum o kadar.

— Bu durumda ben de sizi lokantada rahatsız etmeye devam edeceğim. Çayınızı bitirin. Gidiyoruz.

— Bu kadar çabuk mu?

— Evet. Zaten akşam yemeğini de Londra'da yemekten vazgeçtim. Dostlarımda biri şehir dışında güzel bir lokantadan söz etti. Le Coq Rouge. Gidelim mi?

— Gidelim!

Şehir dışında spor bir arabayla yolculuk etmek

Laura için bulunmaz bir zevkti. Açık pencereden manzarayı seyrediyordu. Birden:

— Filminizin adı nedir, Henri? diye sordu.

— Maria'yı Beklerken, dedi Henri bir uı duraladıktan sonra. Ama bu ad henüz kesinleşmedi.

— Sizin yerinizde olsam başka bir ad bulurdum.

— önerilerinizi dinlemeye hazırım.

— Filmin konusu nedir?

— Aşk. Kasabada sıkılan genç bir kız Paris'e gitmeye karar veriyor. Oradan İngiltere'ye geçiyor ve başına pek çok olay geliyor...

— Dün akşam kahramanın İngiliz olduğunu söylemiştiniz, yoksa ben mi yanlış hatırlıyorum?

— Evet, öyle demiştim... O rolü kabul etmeniz için ufak bir yalandı.

— Filmde gerilim hangi bölümlerde?

— Hangi gerilim?

— Aşktan ve gerilimden söz etmiştiniz. Ben de polisiye bir film çevirdiğinizi sandım.

— Hayır, hayır. Gerilim, aşkın içinde eriyip kayboluyor.

Laura bir an Henri Dufresne'in devamlı yalan söylediğini düşündü.

— Bir sahnede kadın kahramanımız bir katille karşı karşıya kalıyor. Belki bu sahneden daha önce bahsetmişimdir...

Henri Dufresne katillerden hiç söz etmemişti... Laura artık onun yalan söylediğinden tamamen emindi.

— Filmin adı hakkında başka bir fikriniz var mı?

— Hayali Maria'ya ne dersiniz?

— Film konusunu beni ilginç bulmanız için uydurduğumu sanıyorsunuz, değil mi?

— Aslında, yaptığınız eski bir numara. Bense, erkeklerin artık bu yolu bıraktıklarını sanıyordum...

— Şimdi kim utanmazca konuşuyor? (Güldü.) Haklısınız, film falan çevirmiyorum. Ama sırf sizi ıııcmmın etmek için bir filmin yapımcılığını I) ilenebilirim...

Yıpımcı değilseniz ne iş yapıyorsunuz?

A s l ı n d a , yapımcı sayılırım . .. Film yerine inek etlleriyle ilgileniyorum . Ayrıca . . .

O halde Paris'te yaşamıyorsunuz. Tabii sürülerinizi Champs-Elysefesde otlatmıyorsanız...

— Bırakın, devam edeyim. Paris'te bir apartman katım var, ama esas evim dünyanın en iyi şarap bölgesi olarak bilinen Mosell Vaaısi'nde bulunuyor. Şarap bağlarına sahip olduğum doğrudur...

Laura bu öyküde neyin gerçek neyin yalan olduğunu anlayamıyordu artık. Henri, Laura'nın elini avuçlarının arasına alarak:

— Size yalan söylemekle aptallık ettim, dedi. Beni sevmenizi istiyordum. Aptalca olduğunu biliyorum, ama...

— Boşuna yoruldunuz, Henri. Ün ya da zenginlik benim için önemli değildir. Yoksa şimdiye kadar lokantayı çoktan bırakmıştrnı...

— Zenginlerin hepsi birbirine benzemez Laura, dedi Henri usulca.

Laura bu kez onun ciddi olduğu kanısındaydı.

— Biliyorum, dedi.

Gün, eski güzelliğini yitirmek üzereydi. Le Coq Rouge köye kurulmuş basit bir handı. Servisi de o kadar iyi değildi.

— Arkadaşıma inanmamalıydım, dedi Henri. Burası berbat bir yer!

— Züppeler gibi konuşuyorsunuz! însan her gün salyangoz ve ıstakoz yiyemez. Bence şarapta pişirilmiş bu et çok güzel.

— Bence de hiç tadı yok. Ya ekmeğe ne demeli! Sanki beton parçası!

— Ah, evet! Ama sizin dişleriniz oldukça sağlıklı görünüyor! Betonu bile rahatlıkla çiğneyebilirsiniz!..

Henri Dufresne daha sonra Laura'ya ailesi hakkında bazı sorular sordu. Laura ailesinin birkaç yıl önce öldüğünden, ağabeyinin papaz oluşundan ve eğitimini sürdürmek için karşılaştığı güçlüklerden söz etti. Annesinin ölümünden söz edince gözleri yaşarmıştı. Henri'ye halen akademide öğrenci olduğunun dışında tüm yaşam hikâyesini anlattı. Henri ilgiyle dinliyordu.

— Acıklı bir yaşam öykünüz var, dedi sonunda. Hikâyeniz sinemaya uyarlanabilir. Zavallı, öksüz kızın yaşamak için verdiği savaş... Bir de kahramanımızın peşinden koşan kötü adam tipini bulursak...

— Evet. Mesela bir Fransız erkeği olabilir.

— İyi fikir! Geriye filmin sonu kalıyor. Ama böyle bir hikâyenin bir peri masalı gibi sonuçlanması gerek.

— Kız, hayallerindeki prense rastlayabilir... Ya da

hayatına milyoner bir erkek girebilir...

— Laura hangisini seçerdi?

— Kimbilir?.. Zengin bir Yunanlı armatör de olabilir... Şimdi bu tür kocalar pek revaçta... dedi Laura alçak bir sesle. Yunan adalarından birine yerleşerek, romantik bir hayat sürebilirim...

— Beni pek ciddiye almıyorsunuz! dedi Henri.

— Yanılıyorsunuz. Aslında, bir Arap şeyhi de hiç fena olmaz. Araplar herkesten daha zengin...

— Sizi anlıyorum. Benzin fiyatları sürekli yükseliyor. Sahi, benzin dedim de aklıma geldi, dönüşte arabanın deposunu doldurmalıyım...

Aniden Henri'nin yüzünü telaşlı ve kaygılı bir ifade kapladı. Onu rahatsız eden bir şey vardı, ama Laura bunun ne olduğunu çözemiyordu. Onu kaygılandıran herhalde benzin fiyatı değildi! Arabası... Ne demişti? önce kiraladığını, sonra da bir arkadaşından aldığını söylemişti... Laura bir kez daha kuşkulandı. Ya bu araba Henri'ninse? Her şey ne kadar esrarengizdi!

— Hesabı ödeyip geliyorum.

Düşüncelere dalan Laura Henri'nin uzaklaşmasını farketmedi bile. Eğer İngiltere'de yaşıyorsa, neden Fransız olduğunu söylemişti? Laura, Henri'nin kendisine hafta sonunu değerlendirmek için kur yaptığını düşününce midesi bulandı. Oysa Henri'nin varlığına alışmıştı. Onun yanında kendini rahat hissediyordu. Üstelik, Henri'yi son derece çekici buluyordu ve bu da tehlike demekti.

Henri salona geri döndüğünde, onun kendinden .

emin ve insana güven veren havasını farkeden Laura düşüncelerinden utandı. Henri iyi eğitim görmüş bir insan gibi konuşuyordu... Yo, Henri basit bir memur olamazdı.

IV. BÖLÜM

Henri ilk açık bezin istasyonunda durdu. Benzinci depoyu doldururken,Henri de arabanın yağına baktı, lastikleri kontrol etti. Başkasının arabasına bu kadar özen göstermesi Laura'yı fazlasıyla tedirgin etmişti. Henri'nin cüzdanı koltuğun üzerinde duruyordu. Laura titreyerek elini öne uzattı, yavaşça cüzdanı aldı ve açtı. Bir an gözlerine inanamadı. İmkânsızdı bu.

Cüzdanın içinde büyük harflerle Richard Bovvden yazıyordu! Laura şaşkınlıkla kartvizitine baktı. Hiç kuşku yoktu. Saygıdeğer Fransız arkadaşı, Sean'in ağabeyi çıkmıştı!

Laura bu aptalca oyuna artık bir anlam verebiliyordu. Sean, imtihan sonuçlan Hazelhurst'a ulaştığı an Laura ile evlenmeye karar verdiğini ailesine açıklamış olmalıydı. Sean'in kötü sonuçla-nan sınavlarından l.aura'yı sorumlu tutan aile bireyleri /enam bir mirasçıyla evlenmeve can atan bu kabare kı/.ı hakkında ayrıntılı bilgi toplamak üzere büyük erkek kardeşi Londra'ya göndermişlerdi. Henri kararını çok önceden vermiş olmalıydı.

Laura'yı macera düşkünü bir kız olarak görüyordu. Tek amacı ünlü bir sinema yıldızı olmak olan bu genç kız yakışıklı ve zengin bir erkekle Paris'e gitmeyi elbette ki, kabul ederdi. Bunu ispatlamaya çalışan Henri de Ferrari'si, şarap bağları ve parasıyla onu etkilemeye çalışıyordu. Laura şimdi gerçeği tüm çıplaklığıyla görebiliyordu.

Gerçek mesleği ne olursa olsun, Henri çok iyi bir tiyatro oyuncusu, diye düşündü Laura. Üstelik Fransızcayı da anadili gibi konuuyordu. Ona karşı nasıl davrandığını düşünen Laura, hareketlerinde bir kabare kızıyla uzaktan yakından ilgisi olmadığı sonucuna vardı. Ayrıca Sean'le asla evlenmeyeceğini de Henri'ye açıklamıştı. Ama Henri sorduğu ustaca sorularla Laura'nm özel yaşamı hakkındaki bütün ayrıntıları elde etmişti.

Laura'nın ilk aklına gelen, her şeyi Henri'ye açıklamak oldu. Henri o sırada arabanın motorunu inceliyordu. Laura'nın içinde kopan fırtınalardan tamamen habersizdi. Laura gerçeği öğrendiğini açıklayamayacağını düşündü. Aksi halde, Henri'nin çantasını karıştırdığı ortaya çıkacaktı. Henri bunu asla affetmezdi. Hatta Laura'nm cüzdanından para çalmaya yeltendiğini bile düşünebilirdi... Hayır, bu komediyi ve yalanları sonuna kadar götürmek daha akıllıca olurdu. Son gülen iyi gülecekti! Laura, Henri'nin yalanları karşısında şu an yaralı bir kuştan farksızdı, ama nasıl bir kız olduğunu bu acımasız adama gösterecekti!

— Her şey yolunda mı? diye sordu Henri arabayı

çalıştırırken.

— Evet. Yakında bir yerde birer kadeh içki içelim.

Önceleri Laura'ya çok çekici gelen Fransız aksam, şimdi genç kızın midesini bulandırıyordu.

— Bakın, buna hayır demem.

— İçkiden başka düşündüğünüz bir şey yok!

— Yanlış bu!

— öyleyse utanmalısınız. Dün akşam saygınlık kazanmak isteyen her Fransızın konyak ve metres konusunda kendisini frenlemek zorunda olduğunu söyleyen siz değil miydiniz?

— Ben sadece ayrıcalıklardan söz ettim, görevlerden değil. Metres konusuna gelince, evli erkeklerden bahsediyorduk.

Ya Henri evliyse? diye düşündü Laura öfkelenerek. Sean, ailesinden çok seyrek söz ederdi. Sean'in erkek kardeşi hakkında söyledikleri ise, onun çok otoriter olduğuydu.

— Ve siz de bekârsınız, dedi Laura.

— Evet. Bugüne kadar hiçbir kadınla ömrümün sonuna kadar beraber olma isteği duymadım, dedi Henri esrarengiz bir gülümsemeyle.

— Bu sözleri herhalde bütün kadınlara söylüyorsunuzdur?

— Hayır, Laura. Bugüne kadar kimseye söylemedim bunu. Kimseye evlenme de teklif etmedim.

— Beni de mutlaka el değmemiş tertemiz biri olarak görüyorsunuz, öyle değil mi? diye sordu - Laura gülerek.

— Gerçekten de öyle, dedi Henri ciddiyetle. Siz diğerlerinden farklısınız, Laura.

— Bunu daha önce de söylemiştiniz. Sinemaya atılmak istemediğim için mi diğerlerinden farklıyım, diğer kızların aksine evlenmek ve çocuk sahibi olmak istediğim için mi değişiğim? Belki de lokantada rastladığım o gençle evlenirim... diye fısıldadı Laura.

Sonra kafasını çevirerek Henri değil de, Richard' m göstereceği tepkiyi ölçmek istedi: Yüzüne şaşkın bir ifade hakimdi.

— Sean mi? diye sordu buz gibi bir sesle.

— Evet, Sean Bovvden. Ailesinin çok soylu olduğunu söylüyor. Aslında, ailesi hakkında fazla bir bilgim yok. Tek bildiğim kendinden büyük bir erkek kardeşi olduğu...

— Onun hakkında neler anlatıyor?

— Fazla bir şey anlatmadı. Ama erkek kardeşi çok otoritermiş...

— Gençler genellikle objektif değerlendirmeler yapamaz.

— Sanki kardeşiniz varmış gibi konuşuyorsunuz.

— Evet bir erkek kardeşim var. Babamız çok yaşlıdır, kardeşime babalık yapma görevi bana düşüyor. Onun aptallıklar yapmasını önlemeye çalışıyorum. Arada bir beni suçlamasını bu yüzden doğal karşılıyorum... Sean'le evlenmeyi cidden düşünüyor musunuz?

— Düşünüyorum...

— Çok büyük bir hata yapmış olursunuz.

— Yani ailesinin beni kabul etmeyeceğini mi

söylemek isityorsunuz?

— O da mümkün, ama ben onu kastetmek istememiştim. Sean için siz çok mükemmelsiniz. Sizin gibi bir kadın, annesinin dizi dibinden henüz ayrılmış genç bir çocukla nasıl mutlu olabilir?

— Birine güvenmek istiyorum. Bir ailem olmalı.

Laura Henri'nin dudaklarını ısırdığını gördü.

— Ona aşık mısınız?

— Hayır, ama obana aşık. Bu yeterli değil mi?

— Doğru değil. O aşık olduğunu sanıyor,' hepsi bu, dedi Henri soğuk bir sesle.

Laura oynadığı oyundan büyük haz alıyordu.

— Onu tanımadığınız halde nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?

— Genç bir çocuğun gösterişli ve kendinden büyük bir kadına aşık olması çok aptallık. Sean sizi bu sade halinizle de sever miydi, bilemeyeceğim. Benim erkek kardeşim de Paris'teki kabare kızlarına hayrandır.

Laura, Henri'nin Sean hakkındaki analizlerini mantıklı bulmuştu. Ama hoşuna gitmeyen kendisine bir kabare kızı damgasının vurulmasıydı!

— Ama benimle evlenmek isteme hakkına sahip...

Kısa bir sessizlik oldu. Henri gözünü yoldan ayırmadan karanlıkta Laura'nın elini tuttu ve:

— Ben de o hakka sahibim, dedi.

Laura her şeye hazırlıklıydı, ama bunu hiç beklemiyordu... Henri direksiyonu tutmak için elini geri çekmişti.

— Şaka ediyorsunuz! diye bağırdı Laura.

— Hayır Laura. Bir erkek böyle bir kararı beş dakika içinde vermez. Oh, sizi daha ilk günden çok güzel ve çekici bulmuştum. İyice tanıyana kadar da ideal bir metres olacağınız kamsındaydım...

— Metres mi? O halde evlisiniz, dedi Laura umutlarını yitirerek.

Laura benliğini saran heyecan duygusuna rağmen, Henri'yi bir türlü ciddiye alamıyordu.

— Bekâr erkeklerin de metresleri olabilir... Ama bütün ailem vaktin geldiğini söylediklerine göre, artık evlenmem gerekiyor. Bu konuyu biraz düşünseniz...

— Neden olmasın? dedi Laura yumuşak bir sesle.

Aslında sinirini güçlükle bastırabiliyor ve çok acı çekiyordu. Bir evlenme teklifi! Tam bir çıkmazdı bu! Henri'nin, yani Richard'ın erkek kardeşini korumak istediği belliydi. Ama karşısındaki kızın gururunu hiçe sayarak bir evlenme teklifi yapmakla fazla ileri gidiyordu. Düşünmesini istemişti. Düşünmeye gerek yoktu. Evet diyecek, bu teklifi kabul edecekti. Hem de şimdi. Tek isteği, bu kendini beğenmiş adamın içinden çıkılması güç bir durumda ne yapacağını görmekti!

— Henri, diye fısıldadı ona sokularak.

— Ne var, sevgilim?

Henri genç kızın saçlarını okşamak için arabayı yavaşlattı. Henri'nin el teması Laura'yı yine heyecanlandırdı.

— Gerçekten benimle evlenmek istiyor musunuz?

— Ama düşünmek için kendimize zaman

ayırmalıyız.

— Tereddüt mü ediyorsunuz? diye sordu üzülerek.

Henri onu omuzlarından tutarak kendine çekti. Laura bedenini bir sıcaklığın kapladığını hissetti. Yanakları kızardı.

— Evlenme kararı hafife alınmamalı. Ani bir karar verdiğinize sonradan pişman olabilirsiniz. Unutmayın, daha birkaç dakika önce Sean'le evlenmeyi düşünüyordunuz...

— O zaman siz henüz bir teklifte bulunmamıştınız... Şimdi durum başka, aynı teklifi siz de yaptınız...

— Evet. Hem de çok ciddiyim!

Richard gözlerini yoldan ayırmıyordu. Laura'nm bakışlarıyla karşılaşmak istemediği belliydi.

— Harika! dedi Laura iç çekerek. Kabul ediyorum... Hemen yarın Fransızca bir sözlük alacağım. Fransa'da yaşayacağız, değil mi?

Laura Richard'ın sağ eliyle direksiyonu sıktığını gördü. Neden sonra, Richard Laura'ya eğilip saçlarını öptü.

— Nişan törenimizi kutlamamız gerek. Evinize gidelim mi?

Laura, Richard Bovvden'e adresini vermemeye şimdi her zamankinden daha kararlıydı.

— Olanaksız. Bir aile pansiyonunda kalıyorum. Oraya erkek arkadaşlarımı götüremem...

— Yazık. Öyleyse benim otelime gidelim.

Laura onun Londra'da bir apartman katma sahip

olduğundan emindi. Bu durumda Richard bir otel odası kiralamaya hazırdı... Bu da Richard'ın gözünde Laura'nm ne kadar önemsiz olduğunu açıklıyordu.

— Oh, otel olmaz, Henri. Bir otele yanımda bir erkekle girmemi nasıl beklersiniz?..

— Birbirimizi daha iyi tanımalı, gelecek hakkında planlar yapmalıyız.

— Bir otel odası bu iş için uygun düşer mi?

— Haklısınız. Bir oda, bir yatak. .En iyisi sizi pansiyonunuza bırakayım, yarın sabah otelimde buluşalım. Ritz'i hatırlıyorsunuz, değil mi? Yarın bütün gün birlikte oluruz.

Laura, Francis'in evinin önünde inmekten başka çözüm yolu bulamadı. Karanlık çoktan basmıştı. Richard arabayı kilisenin yanına park etti.

— Kiliseye bu kadar yakın oturmak sizin için pratik olmalı.

— Evet.

— Burası ağabeyinizin evi mi?

— Hayır.

Farları söndüren Henri Laura'yı kolları arasına aldı. Artık nişanlı olduklarına göre Laura ona karşı koyamazdı.

— Laura, size itiraf etmem gereken bir şey var, dedi Henri ciddi bir sesle.

Şimdi bütün gerçeği açıklayacak, diye düşündü Laura sevinçten deliye dönerek. Her şey aydınlığa kavuşacak, yalanlar ve iki yüzlülük bir kenara atılacak. Bu acı hikâye de sadece bir anı olarak

kalacaktı.

— Evet?

Neredeyse ona Richard diye hitap edecekti, ama kendini tuttu.

— Size... Size yalan söyledim. Şarap bağım yok.

Laura onun esas düşüncesini söylemeyip son anda vazgeçerek konuyu şarap bağına kaydırdığını tahmin etti.

— Beni- ilgilendiren tek şeyin para olduğunu mu düşünüyorsunuz?

— Hayır. Aslında, tam olarak bilemiyorum...

— Şüphelenmeniz çok doğal. Ama istediğiniz an geri çekileceğinizi biliyorsunuz.

— Hayır. Sizi öpmek istiyorum, dedi tok bir sesle.

Sonra Laura'yı kendine çekerek tutkuyla ona sarıldı. Laura onun bu komediyi daha ne kadar sürdüreceğini kestiremiyordu.

— Saçlarınız platin gibi parlıyor... Doğal renkleri mi bu?

— Evet, dedi Laura sıcak bir gülücükle.

Laura kararını vermişti. Yarınki randevuya gitmeyecekti.

— Beni gerçekten seviyor musunuz? diye sordu.

— Sizin beni sevdiğinizden daha çok, Henri.

— Olanaksız bu! diye bağırdı Henri.

Sonra dudaklarını Laura'nin dudakları üstüne kapattı. Fransız olsun veya olmasın, kadınların duygularına seslenmeyi çok iyi biliyordu. Laura'nm kulağına tatlı sözcükler fısıldıyordu. Laura kendini bu sesin yumuşaklığına ve erkeğin sert kollarına

bıraktı.

Richard hiç konuşmadan onun saçlarını okşuyor, yüzünü öpücüklere boğuyordu. Laura gözlerini kapatmış, ona karşı gelemiyordu. Oh! Niçin Richard Caves de France'a Sean'den önce gelmemişti? Belki da Sean gibi kendisine delice bir sevgiyle bağlanırdı... Laura onun öpücüğüne daha fazla karşılık vermemek için başını geri attığında, Richard onu çenesinden tutarak gözlerinin içine bakması için zorladı.

— Beni sevmediğinizi düşünüyorum, Laura.

— Ama neden?

— Öpücüklerime cevap vermiyorsunuz.

— Biraz korktum, hepsi bu. Bunu... Bunu çok sık yapmam da...

Laura karanlıkta adamın parlayan gözlerini gördü.

— Hayatımda rastladığım en çekici kadınsınız. Bitkinin olmadığı yerde açan değerli bir çiçek gibisiniz... Bunu sık sık yapmamanız hoşuma gitti, ama korkmanız için bir neden yok. Karım olacağınızı unutmayın, dedi saçlarını okşayarak.

Bu sözler üzerine Laura başını eğince de:

— Öpün beni! diye emir verdi. Beni sevdiğinizi kanıtlamanızı istiyorum.

Onu boynundan çekerek dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Laura geri çekilmek istediğinde, Henri buna izin vermedi. Genç kızı kolları arasına hapsetmişti.

Laura kendini geri çekmek için çabalayıp duruyordu. Henri'nin yüzündeki gülücük kaybol-

muştu. Gözlerini Laura'ya dikmiş, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi inceliyordu. Sonra gözlerini kapatarak genç kızın dudaklarına doğru eğildi. Laura karşı koymak istedi, ama erkeğin güçlü kolları arasından sıyrılması imkânsızdı. Henri onu öptükten sonra uzun bir süre kollarının arasında tuttu. Elleri göğüslerinin üzerinde dolaştığında genç kız nefesinin kesilir gibi olduğunu hissetti.

— O kadar da kötü sayılmazdı değil mi? diye sordu yumuşak bir sesle.

Hâlâ şokun etkisinde olan Laura, Henri'nin o anda Fransız aksanıyla konuşmadığını farkedemedi.

— Çok... çok güzeldi, dedi yavaşça. Bir de...

Bir de beni gerçekten sevseydi, diye düşünüyordu kendi kendine. Çünkü Laura hayatında ilk kez bir erkeğin kolları arasında mutlu olduğunu hissediyordu. Yoksa aşk bu muydu? Ya da tutku? Belki ikisi birden...

— Bir de ne?

Laura başını eğdi.

— Hiçbir şey. Bunun ömür boyu devam etmesini istedim, hepsi bu.

Aslında ilişkinin hiç başlamamış olmasını dilerdi.

— Devam edecek, diye fısıldadı Henri. Ama şimdi ayrılmamız gerekiyor. Yarına kadar... Sizi seviyorum.

Sonra Laura'mn yanağına bir öpücük kondurarak dışarı çıktı. Laura Francis'in evinde ışık yandığını görünce rahatladı. Richard Bowden, Laura'nın kendi evine kapıyı çalarak girdiğini görürse mutlaka çok

şaşırırdı!

— Yarın sizi buradan alabilir miyim? diye sordu Richard.

— Hayır, hayır, diye cevap verdi Laura dehşete düşerek. Daha önce kararlaştırdığımız gibi otelde buluşalım.

— Saat on iyi mi? Göreceksiniz, çok güzel bir gün geçireceğiz.

Laura onun uzaklaşmasını bekledikten sonra derin bir iç çekerek kapıyı çaldı. Richard'ı konserde rastladığı bir kız arkadaş gibi göstererek gün boyunca neler yaptığını Francis'le Maviş'e anlattı.

— Kız arkadaşın seni arabasıyla eve kadar bırakmadı mı? diye sordu Maviş şaşırarak. Çok garip.

— Oh, teklif etti, ama evde ışık yandığını görünce arkadaşımın yolunu değiştirmemesi için burada inmeyi tercih ettim. Kendisi şehrin öteki tarafında oturuyor ve karanlıkta araba kullanmaktan nefret eder.

— Konser nasıldı?

— Mükemmeldi. Nefis bir gün geçirdim.

Doğruydu bu. Kafasında cevaplayamadığı bazı sorular olmasına rağmen, çok güzel bir gün geçirmişti. Ama Richard'ın her konuda yalan söylediğinden artık iyice emindi. Richard Laura'mn bir fahişe olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Acaba Sean'e neler anlatacaktı? Laura omuzlarını silkti. Sean'e anlatacakları onu zerre kadar ilgilendirmiyordu. Ama Richard'ın ona gerçeği asla söylemeyeceğini

biliyordu. Laura kalbinin sıkıştığını hissetti. Laura Talmadge Richard Bovvden'e aşık olmuştu.

V. BÖLÜM

Pazartesi günleri Laura'nın akademideki dersi erken başlıyordu. Her zamanki gibi derse girdi, ama aklı Ritz Oteli'ndeki randevudaydı. Richard'ı masalardan birine oturmuş, onu beklerken düşleyebiliyordu. Ona tuzak kurduğunu anlayınca, Richard'ın tepkisi ne olacaktı? Francis'in evine gider miydi? Herhalde bunu yapmazdı. Oraya gece karanlığında gitmişlerdi ve Laura adresi Richard'a vermemişti. Laura, Richard'ın bir daha kendisini arayacağına ihtimal vermiyordu. Zaten Richard da Laura'yı görmek için can atıyor olmamalıydı, hatta ondan bu kadar çabuk kurtulduğuna sevinebilirdi bile.

Artık Sean'e Laura denen kızın karşısına çıkan ilk zengin erkekle evlenmeye hazır bir fahişe olduğunu anlatabilirdi.

Gün Laura'ya hiç bitmeyecekmiş gibi geldi, öğleden sonraki dersine de girdikten sonra piyanonun başına oturdu. Çok yorgundu, ama eve gitmeye cesaret edemiyordu.

Okulun kapanma saati geldiğinde, artık eve

dönmek zorunda olduğunu anladı. Evin civarında park edilmiş lüks bir araba görmeyince rahatladı. En üst kattaki ufak dairesine çıktıktan sonra, kendine omletle salata hazırladı ve kahve yaptı. Yemeğini yerken, bir yandan da gazetelere bir göz attı.

Ansızın irkildi. Ona bu kadar kötü davranan bir erkeğin yokluğunu hissetmek aptallık değil de neydi? Sinemaya gitmeyi teklif etmek için Mavis'e telefon etti.

— Olanaksız Laura. Francis bir toplantıya gitti. Senin evin yakınında bir yerde. Belki sana da uğrayacak. İstersen sinemaya yarın gidebiliriz.

— Güzel. Saat yedide Tivoli'de buluşalım mı?

— Hangi film oynuyor?

— Burt Reynolds'lu bir Amerikan filmi.

— Tamam.

Birkaç dakika daha gevezelik ettiler. Laura Richard'm kendisini aramak için Francis'in evine gitmediğini anlayınca rahatladı.

Yemekten sonra bir duş aldı. Vakit geç olduğu için giyinmedi, üzerine sabahlığını geçirdi. Sonra Jerry'nin armağan ettiği şarap şişesini açarak pikaba bir plak koydu. Plak Bach'ın Fantaisie En Ut adlı eseriydi. O sırada tırnaklarının bakıma ihtiyacı olduğunu hatırladı.

Caves de France'da çalışmaya başladığından beri tırnaklarına ayrı bir özen gösteriyordu. Birden merdivenlerde ayak sesleri duydu.

— Francis sen misin? diye seslendi. İçeri gir!

Kapı sessizce Richard Bovvden'in üzerine açıldı.

Richard'ın yüzü öfkeden bembeyaz kesilmişti.

— Richard! diye bağırdı Laura.

Aceleyle sabahlığının önünü kapatmaya çalışırken masadaki bardağı yere düşürdü.

— Beklediğiniz müşteri ben değildim herhalde! dedi Richard alayla.

— Müşteri mi? diye sordu Laura.

Richard'm ne demek istediğini anlayamamıştı.

Laura'yı şu an tek tedirgin eden şey üzerindeki ince sabahlıktı. Richard eleştiren bakışlarla Laura'nın dağınık saçlarına, masadaki şarap şişesine baktıktan sonra bakışlarını kırmızı renkli perdelere ve mobilyalara kaydırdı.

— Eviniz müşteri ağırlamaya müsait... dedi alayla.

Laura bu sözlerinden anlam çıkarmakta gecikmedi. Richard onu bir fahişe olarak görüyordu. Böyle düşünmekte haksız da değildi. Dağınık saçları, ince sabahlığı, çıplaklığı, onu içeri davet ediş şekli Richard'm şüphelenmesi için yeter de artardı bile.

Öfkeyle ayağa kalkarak kapıyı gösterdi:

— Genelevlerde bile her geleni içeri almazlar, dedi. Gitmenizi istiyorum.

— Sanırım Francis denen o adam gecikti. Paranızdan olmak istemeyeceğinize göre, onun yerini ben alıyorum. Ne kadar istiyorsunuz?

— Paranız gerçekleştirmeyi düşündüklerinize yetmeyecektir, Bay Bovvden!

Genç adam bir an afalladı, ama hemen toparlandı.

— Adımı nasıl öğrendiniz? Dosya mı tutuyorsunuz? Belki hakkımda başka bilgilere de sahipsiniz. Nasıl becerdiniz bunu?

— O kadar zor olmadı. Kimlik kartınızı gördüm.

— Sanırım cüzdanımı karıştırdınız. Paralarıma dokunmadığınız için teşekkür ederim.

— Ne düşündüğünüz umurumda değil, ama ben hırsız ya da fahişe değilim. Adresimi nasıl öğrendiniz?

— Kolay oldu... Dün ukşaıı zekice davrandığınızı zannettiniz. Siz indikten sonra civarda biraz dolaştım ve tekrar evinizi bulup bulamayacağımdan emin olmak için ayıı yeıc dönerken ne görsem beğenirsiniz? Matmazel Talmadgc gecenin karanlığında tek başına yürüyordu licıı de sizi izledim.

— Bu yüzden mi beni fahişe olarak görüyorsunuz?

— Aslında iyi bir semtte oturuyorsunuz... Eh, evinize de bu kadaı kolay girildiğine göre...

— Fahişe değilim ben!

— Karşı koyuyorsunuz ha? Bence Francis size gereken dcğeıı vermiyor. Daha zengin bir erkek seçmeliydiniz.Sizi hu kuş yuvasından kurtarır, daha Jüks bir evde oturmanızı sağlardı.

— Evimin kirasını kendi paramla ödüyorum.

— Küçük bir ayrıntıyı unutuyorsunuz, Laura. Nişanlı olduğumuzu göre evinizin kirasını kimin ödediğini öğrenmek hukkım...

— Bu komediye bir son verelim, Bay Bowden. Benimle evlenme ıuıııaı asını da bırakın artık.

— Yanılıyorsunuz. O teklifi yaparken çok ciddiydim.

— Peki, evlilik cüzdanına hangi adı koymayı düşünüyorsunuz? Nişanlı bir adamın ikinci bir ad kullanması ilginç değil mi? Belki bir başka Madam Bovvden de vardır. Zavallı kadın kocasının akşamları nerede geçirdiğini öğrenmek istiyordur...

— Şantaja kalkmanız sizi bir sonuca ulaştırmaz. Madam Bovvden diye biri yok... Ciddi konulara geçmenin zamanı geldi. Francis talihine küssün.

Laura geri çekilerek üzerine gelen Richard'dan korunmak için ağır bir eşya aradı. Richard öfke ve arzudan gerilmiş yüz hatlarıyla yaklaşmaya devam ediyordu.

— Bana dokunacak olursanız, polis çağırırım! dedi Laura dehşetle.

Richard, Laura ile kapı arasında duruyordu. Bu durumda Laura'nm kaçması olanaksızdı.

— Nasıl böyle değişebiliyorsunuz? Dün akşam öpücüklerimizin sürekli olmasını diliyordunuz...

Richard Bovvden aradaki son bir metreyi de aşarak Laura'yı omuzlarından kavradı.

— Korkmayın, dedi onu kendine çekerken. Canınızı acıtmayacağım, iyi bir müşteri olacağım...

— Hayır! Lütfen yalvarırım... diye mırıldandı Laura dehşet içinde.

— Ah! Bu halinizle saf ve küçük nişanlıma ne kadar benziyorsunuz, dedi Richard alay dolu bir sesle.

— Richard, durun...

Richard onu yatak odasına sürükledi ve kapıyı arkasından kapadı. Çırılçıplak olduğunu hatırlayan Laura dudaklarını ısırdı. Ağlamamak içni kendini güç tutuyordu. Böylesi bir duruma düşmek için ne yapmıştı?

— Ağabeyim birkaç dakika sonra burada olur, dedi zorlukla.

Oh! Francis neden gelmiyordu?

— Soyunun! dedi Richard.

Laura dediğini yapmayınca Richard bir adım ilerleyerek hoyratça Laura'yı öptü. Öpücüğü aşktan çok nefret doluydu.

— Bu sefer benden kurtulamayacaksınız, Laura, dedi.

Bir koluyla Laura'yı belinden tutarken, serbest eliyle ceketinden kurtulmaya çalışıyordu. Ceketinin öteki kolunu çıkartmak için el değiştirince Laura kurtularak kapıya doğru koşmaya başladı. Ama güçlü bir el onu belinden kavramıştı. Laura çelik gibi güçlü ellerin çıplak göğüslerinde ve karnında dolaştığını hissetti. Genç adam acımasızca her tarafını okşuyordu.

Kurtulmak için debelendi, ama Richard bırakmamakta ısrar ediyordu. Laura korkunun yerini birden bambaşka duyguların aldığını hissetti. Hafifçe inledi ve daha fa/la dayanamayarak kendini Riclıırd'a bıraktı. Vücudunun ateş gibi yandığını, bacaklaınının titrediğini hissediyordu. Bir an tereddüt ettiklcıı sonra kollarıyla Richard'ın bedenine sarıldı. PuınnkUrnıın altında şimdi Richard'ın adaleli

vücudu vardı. Richard omuzlarını, göğüs uçlarını öptü. Dudaklarının her temasında çıldıracak gibi oluyordu.

— Bir kadını ilk kez bu kadar arzuluyorum! diye fısıldadı Richard.

— Richard, lütfen yapma, diye karşı çıkmaya çalıştı Laura.

— Yeter! Konuşmanı istemiyorum!

Laura bu sert sesle korku içinde geri çekildi, ama Richard'm kollarından kurtulamadı. Richard ellerini aşağıya kaydırarak kalçalarını okşamaya başladığında:

— Durun! Ağabeyim az sonra gelir, diye uyaracak oldu.

— Canı cehenneme!

O sırada kapı çalındı.

— Geldi! dedi Laura.

Richard onu bırakarak kravatını düzeltmeye koyuldu. Laura sabahlığının kemerini bağlayarak kendine çeki düzen verdi.

— Ağabeyinizin kapıyı açmak için sizi beklemesi çok garip, dedi Richard kuşkuyla.

— Gelenin o olduğundan eminim, dedi Laura.

Kapıyı açınca karşısında Caves de France'ın şef garsonu Chester'ı görünce çok şaşırdı. Chester gülümseyerek Laura'ya bakıyordu.

— İyi akşamlar! dedi. Sizi rahatsız etmiyorum ya?

Chester soru soran gözlerle Richard'a bakıyordu.

— Chester burda ne işiniz var?

— Jerry tarafından geliyorum. Bütün gün sizi

aradı. İsterseniz daha sonra da gelebilirim...

— Gereği yok. Ben şimdi çıkıyordum, dedi Richard. Bayan Talmadge'm işlerine engel olmak istemem.

— Chester bizim lokantada çalışır, dedi Laura.

— İş ilişkileri kurmak için ideal bir yer... Bu günden itibaren lokanta müşterilerinizin sayısında bir azalma olacak. Sean bir daha Caves de France'a adımım atmayacaktır. Ekleyecek başka bir şey yok. Sanırım, ceketimi odada unuttum...

— Chester, sakın o gitmeden ayrılmayın, diye fısıldadı Laura Richard'ın yokluğunu fırsat bilerek.

— Canınızı mı sıktı?

— Eh, öyle de denebilir. Jerry ne istiyormuş?

— Yarın akşam ekstra bir çalışma yapar mısınız, diye soracaktı, dedi Chester. Bir ziyafet verilecekmiş de...

Laura Maviş'le olan randevusunu hatırladı.

— Ne yazık ki olanaksız. Yarın akşama başka bir sözüm var.

Mavis'i atlatabilirdi, ama bu ziyafetlerden bıkmıştı. Şu son zamanlarda özel davetler için sık sık lokantaya gitmişü. Richard odadan çıkınca nefret dolu gözlerle Laura'yı süzdü ve hole fırladı.

Merdivenlerden inerken de dönüp Laura'ya bakmadı bile.

— Ne istiyor bu adam? diye sordu Chester.

— Oh! Hiç... Geçerken uğramış, dedi Laura.

— Yarın akşam için ne cevap veriyorsunuz?

— Üzgünüm, ama gelemem.

— Nasıl isterseniz. Çarşambaya görüşmek üzere!

Chester ıslık çalarak merdivenleri indi. Laura bir an kapıda durarak Richard'm geri dönmesini bekledi. Şayet gelirse kapıyı yüzüne kapatacaktı. Ama Richardgelmedi.Kapıyı kilitleyen Laura Francis' in gelme ihtimalini hatırlayarak kendine çeki düzen vermeye çalıştı. Yatağın üstünde bir miktar para duruyordu. Laura önce bu paranın Richard'm cebinden düşmüş olacağını düşündü, ama yatak tarafına hiç gelmemişlerdi.Richard buparayı özellikle bırakmıştı. Ama neden?

Bu harekete bir anlam verebilmek için birkaç saniye düşündü ve nedenini hemen buldu. Richard onu bir fahişe olarak görmüş ve parasını ödemişti!

Merdivenlerde ayak sesleri duyunca, Francis'in geldiğini tahmin etti.

— İyi akşamlar, Laura! Seni gördüğüme sevindim.

— Maviş uğrayacağını söylemişti.

— Kardeşin için biraz kahven var mı?

— Elbette, istersen şarap bile var.

Ah! Francis biraz erken davranıp Richard buradayken gelmiş olsaydı ya!

— Neler oluyor Laura? Bütün ev şarap kokmuş!

— Bardağı yere düşürdüm de...

Laura aniden Francis'e her şeyi anlatmaya karar vCrdi.

— Sen akıllı biri olarak belki bana bir fikir verebilirsin, diye söze başladı. Lokantadaki müşterilerden biriyle başım dertte.

Sonra başından geçenleri bir bir anlattı.

— Senin için üzülüyorum, dedi Francis başını eğerek. Bence, o işi bıraksan daha iyi olacak.

— Ama işimden memnunum.

— Sana başka bir iş bulabilirim.

— Hayır... Belki birkaç gün lokantaya gitmem.

— Jerry buna izin verir mi?

— Oh! Mutlaka karşı çıkacaktır, ama birkaç özel davette çalarsam hemen yelkenleri suya indirir. Bowden'lerin ise özel davetlere gelmesi çok uzak bir olasılık.

— Bu Bcnvden'ler neyle uğraşıyorlar?

— Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, zengin oldukları.

— Burada tek başına kalamazsın. Adresini biliyor. Birkaç gün bizde kalmalısın. Bebeğin beşiğini bizim odaya alırız.

— Maviş rahatsız olmasın?

— Tersine! Çok sevinir. Seni çok seviyor.

— Telefon edip Maviş'e haber ver istersen. Bu akşam sizde kalmam iyi olacak. Belki Bovvden yukarı çıkmak için senin gitmeni bekliyordur. O adamla karşılaşmak istemiyorum.

Maviş Laura'mn geleceğini duyunca çok sevindi. Laura birkaç parça eşyasını bir bavula koyarak Francis'i izledi.

*

**

Laura ertesi gün öğle vakti Jerry'ye telefon ederek Bowden'ler lokantaya ayak bastıkları sürece işe

gelmeyeceğini bildirdi.

Jerry Laura'nın neden lokantaya gelmeyeceğini öğrenince:

— Bir Bowden'in bu kadar kötü davranmasına çok şaşırdım, dedi.

— Neden? Bovvden'ler hakkında ne biliyorsunuz?

Bu soruyu sormaktan kendini alamamıştı.

— Vera bu ada daha önce de rastladığını söylüyordu. Geçen gün gazetede Bovvden'in yeni bir fabrika satın aldığını okumuş. Gazeteye göre Bovvden'in on iki fabrikası daha varmış!

— En son aldığı fabrika hangisiymiş?

— Bir asit fabrikası. Bovvden adını duymamış olmanız şaşırtıcı. Kırmızı, siyah ve beyaz renklerden oluşan armalarını, Londra'da her köşebaşında görmeniz mümkün! Vera gazetedeki fotoğrafı bana da gösterdi. Geçen akşam kendini bir Fransız olarak tanıtan adam meğer bir Bovvden'miş. Yemeğinizin parasını ödetmemekle aptallık etmişsiniz. Adam çok zengin!

— Bu haber hangi gazetede çıktı?

— Times'da, dedi Jerry.

Laura telefonu kapatır kapatmaz akademinin kütüphanesine koşarak pazar günkü Times'ı buldu. Fotoğrafın altındaki yazı Richard'm özgeçmişi hakkında bilgi veriyordu. Richard Sir Greville Bovvden'in oğluydu. Ailesinin kökeni I. Jacques'a kadar çıkıyordu. Cambridge üniversitesinden diplomalı olan Richard satın aldığı fabrikaları şimdi daha modern bir sistemle işletmek için uğraş veriyordu.

Bu önemli ve meşgul şahıs bütün bir hafta sonunu Laura'ya ayırmıştı. Ama ne yazık ki, bunu Laura'dan hoşlandığı için değil, erkek kardeşini bir kabare kızından korumak için yapmıştı.

Hafta boyunca Laura hiçbir Bovvden'den haber alamadı. Cuma akşamı özel bir ziyafette piyano çalmak için Caves de France'a gitti ve Vera'dan Richard'm çarşamba ve perşembe akşamları lokantada onu aradığını öğrendi. Richard, Jerry'ye Laura'nm bir daha ne zaman geleceğini sormuştu.

— Ona senin ne zaman döneceğini bilmediğimizi söyledik, dedi Vera. Üzülmene gerek yok. Ama adamın ideal bir koca tipi var!

— Evet, bir kontes ya da düşes için ideal bir koca olur, dedi Laura. Ama benim için asla!

— Doğru. Para parayı çeker. Ailesinin herhangi bir kızı kabul edeceğini sanmıyorum.

Bowden'leri bir daha görmeyeceğinden emin olan Laura pazar günü evine biraz çeki düzen vermeye karar verdi.

— Pazar günü kuzenimiz Anne'm düğünü olduğunu unutma, dedi Maviş. Ne tür bir hediye almayı düşünüyorsun?

— Henüz karar vermedim. Ya siz?

— Çok güzel gümüş bir çay takımı gördüm. Üçümüz birleşerek onu alabiliriz.

Laura Maviş'e gereken parayı vererek dışarı çıktı. Eve varınca kapıyı kilitleyerek valizini açtı. Çamaşırları yıkaması gerekiyordu. Eline bir roman alarak halka açık çamaşırhaneye gitti. Artık Bovvden'leri

düşünmüyordu. Dönüşte, evinin önündeki kırmızı bir arabaya yaslanmış duran Sean'i tanımadı bile. Sean her zaman bir arabası olmadığından yakınırdı... Genç kızı görünce ona doğru koştu.

— Laura! Bırakın o paketi ben taşıyayım!

— Sean! Burada ne işiniz var?

— Sizinle konuşmam gerekiyor.

— Yalnız mısınız? diye soran Laura kuşkulu gözlerle arabaya baktı.

— Evet. Richard'la konuştum.

— O halde neler olduğunu biliyorsunuz.

— Evet. Bu sefer ağabeyim sınırı iyice aştı. Onun adına sizden özür dilemek istiyorum.

— Adresimi Richard'dan mı aldınız?

— Hayır, adresinizi vermemekte diretti. Ben de cüzdanını karıştırdım. Siz gelene kadar burada kamp kurmaya kararlıydım.

— Yolda durmayalım. Yukarı gelin.

— Arabamda da konuşabiliriz.

— Hayır. Bu çamaşırları yerleştirmem gerekiyor.

Sean apartmana eleştirir gözlerle baktıktan sonra:

— Richard abartmış, dedi. Söylediği kadar berbat bir yerde oturmuyorsunuz!

— Size ne söyledi? diye sordu Laura öfkeyle.

— Bir otel odasında yaşadığınızı ve genç çocukları cezbetmek için kırmızı perde kullandığınızı söyledi. Beni hâlâ bir çocuk olarak görüyor!

— Her neyse... Ben çamaşırları yerleştirirken siz de keyfinize bakın. Bir fincan çay içmek ister misiniz?

— Çay mı? Richard'a şarap ikram etmişsiniz?

— Richard'a hiçbir şey ikram etmedim!

— Bütün eviniz şarap kokuyormuş!

— Doğrudur. Dolu bir bardağı onun yüzünden düşürmüştüm.

— Şarap mı içiyordunuz?

— Evet, ama ona ikram etmedim, dedi Laura sinirlenerek. Çay istiyor musunuz?

— Hayır, teşekkürler. Richard ne düşünürse düşünsün, sizinle hâlâ evlenmek istiyorum Laura. Bu arabayı da Richard'a haber vermeden aldım. Yirmi beş yaşma geldiğimde çok param olacağını biliyorsunuz. Artemis amcamın mirası... Richard hangi kadınla evleneceğime benim adıma karar veremez!

— Sean, size defalarca söyledim. Evlilik beni ilgilendirmiyor.

— Ama Richard'la evlenmeyi kabul etmişsiniz, öyle söyledi.

— Oyun oynadığını bildiğim için ona yalan söyledim. Dünyanın en zengin erkeği bile olsa onunla evlenmem! Bu kararımı ona iletirseniz sevinirim!

— Bütün bu oyunu sizin bir maceraperest olduğunuzu kanıtlamak içni hazırlamıştı. Ama benim için değişen bir şey yok. Ben size hak veriyorum. İnsan isteyerek tele-kız olmaz. Ama yaşam koşulları sizi buna zorluyorsa, o başka...

— Bu konuya bir son verelim, dedi Laura sertçe. Ben bir tele-kız değilini. Ağabeyinizle sizi en çok ilg'lendiren konu buysa, size gerçeği söyleyeyim: öğrenciyim ben. Evet, sizin gibi bir öğrenciyim.

— Bana yalan söylemek zorunda değilsiniz, Laura. Geçmişiniz beni ilgilendirmiyor. Evlendikten sonra siz...

Laura sinirlerine hakim olmak için büyük çaba harcıyordu.

— Öğrenciyim ben! Krallık Müzik Akademisi’nde öğrenciyim!

— Olanaksız bu!.. Bu yaşta?

— Yirmi bir yaşındayım!

— Yirmi bir mi? Öyleyse benden sadece bir yaş büyüksünüz! diye bağırdı Sean. Makyaj olmadığı zaman yüzünüz daha genç gösteriyor. Siz... Siz çalışmadığınız zamanlarda, hep böyle mi giyinirsiniz?

— Temizlik yaparken uzun elbise giyip mücevherler takmamı beklemiyorsunuz herhalde! dedi Laura öfkeyle.

— Sinirlenmeyin Laura. Sizin ne kadar kibar biri olduğunuzu...

— Evet, kibarlığımın başıma ne dertler açtığını görüyorsunuz işte. Çok sevdiğim ve hayatımı kazanmamı sağlayan işimi sırf sizin yüzünüzden bırakmak zorunda kaldım. Bir süre için evimde de oturamaz oldum. Ağabeyinizin bana ettiği hakaretlerden söz etmiyorum bile...

— Richard dayanılmaz biridir. Hiç hoşlanmadığım bu ekonomi eğitimini bitirmem için beni zorlayan da odur. Bir film yapımcısı olmak istediğimi Richard çok iyi biliyor. Sizi de ilk filmimde başrol oyuncusu yapmak istiyordum...

— Siz de mi?

— Neden böyle söylediniz?

— önemi yok.

— Yoksa Richard bir filmde oynamanız için size teklifte mi bulundu?

— Evet.

— Ama o benim fikrimdi! diye bağırdı Sean yumruğunu masaya indirerek. Size rol vermek istediğimi ona söylemiştim. Genç kızların sinemaya atılmak için can attıkları herkes tarafından bilinir. Haklısınız Laura. Richard size kötü davranmakla çok ayıp etti. Onun ayıbını örtmeye çalışacağım.

— Siz bana aşık değilsiniz, Sean. Sizin sevdiğiniz Laura, maskaralı ve fondötenli Laura. Ayrıca, ben de sizi sevmiyorum. Bu komediye bir son verelim artık.

— Beni ciddiye almıyorsunuz, Laura. Size hakaret eden Richard idi. Ben sizin tarafınızdayım. Sizinle evleneceğim. Ben sözünü tutan bir insanım. Bir Bowden'im ben. Bir centilmen verdiği sözden asla dönmez. İşinizi kaybetmenizde ne yazık ki benim de rolüm var galiba. /.

— Bana acımanızı istemiyorum, dedi Laura sertçe. Şimdi gidin ve bir daha da buraya gelmeyin.

— Belli bir süre bekleyebilirim, ama yine geleceğim. Beni en çok üzen Richard'm davranışları. Onu görmeliydiniz, öfkeden deliye dönmüştü! Sonunda istediğini elde ettiğini sanıyor. Kendini benim babam olarak görüyor, ama ona boyun eğmeyeceğim. Sizinle evleneceğim, Laura!

— Tek taraflı bir evlilik olur bu!

Sean ayağa kalkarak çevresine bakındı.

— Sizin böyle bir yerde oturabileceğinizi hiç düşünmemiştim. Sizi, göl kıyısında nefis bir villada düşlüyordum hep... Her neyse, hayaller bir gün gerçek olabilir, dedi Sean ve kapıya doğru ilerledi.

Laura Sean gözden kaybolduktan sonra, kapıyı kilitlemek için ayağa kalktı. Zavallı Sean... Sinirini ondan çıkarmamalıydı. Sean hayal âleminde yaşayan romantik bir gençti. Laura'yı gerçekte sevmiyordu. Hayır onunla evlenmeyecekti.

Bowden'lerin yaşamına girmesiyle başına gelenler Laura'nın kalbinde derin bir iz bırakmıştı. Richard, Sean'le arasındaki bütün köprüleri yıkmayı başarmıştı. Aslında, Laura için bir şey farketmiyordu. Hatta rahatladığını bile hissetti. Laura'nın kafasını kurcalayan, yaptığı onca kabalığa rağmen Richard'm bu hikâyeden suçsuz çıkmasıydı. Laura ondan intikamını almalıydı, ama nasıl? Bunu asla başaramazdı. Şimdilik hoşuna giden, tek şey Sean aracılığıyla Richard'm öfkeden kudurmuş olduğunu öğrenmesiydi. Nedenini bilemiyordu, ama Richard'ın öfkelenmesi hoşuna gitmişti.

VI. BÖLÜM

Ertesi gün öğleden sonra, Sean akademinin önünde Laura'yı bekliyordu. Genç kızı görünce hemen yanına koştu.

— Oturup gelecek hakkındaki planlarımızdan söz etmeliyiz, dedi tok bir sesle.

— Peşimi bırakın, Sean! dedi Laura sert bir şekilde.

Sean onu engelledi.

— Bana karşı çıkmayın, Laura. Sizin böyle konuşmanız beni üzüyor. Ayrıca, Richard da bize karşı çıkamayacak!

— Sizi dinlemek istemiyorum! Bırakın beni!

— Dilerseniz, birkaç hafta boyunca kendimize zaman tanıyalım. Tatilin gelmesini bekleyebiliriz.

— Sizinle evlenmek istemiyorum. Ne şimdi, ne de başka bir zaman! Anlamıyor musunuz?

— Ama evlenmemiz gerekli! İşinizi benim yüzümden kaybettiniz. Ayrıca öksüz bir genç kızsınız, ağabeyiniz size yardım edemez. Sonunuzun ne olacağını bir tek Tanrı bilir. Sizinle evlenmeliyim.

Sean bir tiyatro eserinin finalini oynar gibiydi. Laura:

— Benim param var dedi. Ağabeyimin de parası var. Sizin yardımınıza ihtiyacım yok.

— Gururunuz hoşuma gidiyor. Beni sevdiğinizi biliyorum.

— Sizinle evlenmeyeceğim, Sean! Sizi sevmiyorum, hiçbir zaman da sevmedim. Daha fazla ısrar ederseniz, sizden nefret etmeye başlayacağım!

— Oh, otobüsünüzü kaçırdınız... izin verin, sizi evinize bırakayım. Yeni arabama hiç binmediniz.

— Tamam. Otobüsü sizin yüzünüzden kaçırdığıma göre beni eve siz bırakmalısınız. Ama yukarı çıkmayacaksınız.

Sean Laura'yı arabasına bindirdi. Hareket ettiklerinde:

— Ağabeyiniz bu evlilik hakkında ne düşünüyor? diye sordu Laura alaylı bir tonla.

— Benim bir psikiyatri kliniğine yatmam gerektiğini söylüyor.

— Çok güzel! Desenize, Hazelhurst'ta sevgi gösterileriyle karşılanacağım.

— Oraya dönmeyeceğiz. Bu yaz bir filmin çekimi için İtalya'ya gidecek biriyle tanıştım. Sanırım muhasebe işleriyle ilgileniyor. Onunla irtibatımızı kesmezsek, işimize yarayacağını umuyorum. Sizi gördükleri anda başrol teklif edeceklerinden eminim! Ama giyiminizi düzeltmeniz gerek, dedi Sean Laura'nıngri pantolonuna bakarak.

-r Doğru dürüst giyinmeyi bilmem ben!

Sean iyi bir sürücü değildi. Virajları lastikleri hırpalayarak dönüyor, Laura da her seferinde koltuğuna yapışmak zorunda kalıyordu.

— Sizinle ben ilgileneceğim. Diğerleri nasıl başardılar? Yetenekli bir yönetmen basit bir kızı kolaylıkla sinema yıldızı yapabiliyor. Roger Vadim’i örnek alın! Brigitte Bardot, Jane Fonda gibi ünlü artistler hep onun tarafından yaratıldı.

— Bu iş yürümez. Benim bacaklarım çarpıktır.

Laura, Sean’m aptalca hayallerini daha fazla dinlememek için böyle bir yalan uydurmuştu.

— Yanlış düşünüyorsunuz. Dün bacaklarınızın çok güzel olduğunu farkettim.

Eve yaklaşmak üzerelerken.

— Beni burada indirin. Alış veriş yapmam gerekiyor, dedi Laura.

— Size yardım edeyim.

Mutfak malzemeleriyle dolu fileleri Sean taşıdı. Laura’nm onu yemeğe davet edeceğinden emindi.

— Teşekkür ederim, Sean. Fileleri masaya bırakın ve gidin.

— Ama iki kişilik et aldınız.

— Evet. Biri bü akşama, diğeri de yarın için. Güle güle, Sean.

Adınızı bir gün sinema perdesinde göreceğimden eminim.

— Göreceksiniz, başaracağım.

*

**

Sean çıktıktan sonra Laura kapıyı kilitledi.

Bovvden kardeşlerden hangisinin daha iğrenç olduğunu düşünüyordu. Yemeğini zorla dedi. Kendini çok yalnız hissediyordu. Okuldaki kız arkadaşlarından birine telefon etti. Genç kız elinde birkaç plakla Laura'ya geldi. Ama Laura hiçbir şeye dikkatini veremiyor, telefonun her an çalmasını bekleyerek ahizeden gözlerini ayıramıyordu. Neden sonra, telefon çaldığında, korkuyla irkildi. Arayan Maviş' ti. Çay takımını aldığını haber veriyordu. Laura neden sürekli olarak Richard'ı düşündüğüne bir anlam veremiyordu. Arayacak ya da gelecek olsa, yine çok kaba davranacaktı. Arkadaşı gittikten sonra hemen yattı. Artık Richard Bovvden'i unutmalıydı.

*
**

Ertesi gün akademiden döndüğünde onu evde, elinde bir şarap kadehiyle koltuğa oturmuş, plak dinlerken bulunca çok heyecanlandı, hatta sevindi. Richard onu buz gibi bakışlarla süzdü. Laura'yı selamlamak için ayağa bile kalkmamıştı.

— Rahatsız olmayın, dedi Laura sinirli bir halde. Evime nasıl girdiniz?

— Kapıcıya kuzeniniz olduğumu söyleyince adamcağız kapıyı hemen açtı. Paranın açmadığı kapı yok tur, kapıcıya biraz para verdim.

Laura yatağın üzerinde bulduğu paraları rafa kaldırmıştı. Onları Richard'a uzattı.

— Son ziyaretinizde bunları unutmuşsunuz.

Richard ayağının dibine düşen paralara bakmadı bile.

— Para, dedi doıııık bıı yüz ifadesiyle. Para galiba başımı derde sokuyor. Karşılaştığım,yoldan çıkmış boş insanlar hep bu para yüzünden...

— Beni kastediyorsanız, Sean'in peşinden koşanın ben olmadığımı size bir kez daha hatırlatırım. Ondan kurtulmak için çok uğraştım. Size gelince, sizden hiçbir şey istemedim ben!

— Ama yine de duygularını gizlemeyen bir erkeğin davetini kabul ettiniz.

— Sizden kurtulmanın tek yolu oydu.

— Konuyu uzatmayalım. İkimiz de demin burada bulunuş nedenimi biliyoruz.

— Buraya neden geldiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Ne söyleyecekseniz bir an önce söyleyin ve derhal buradan gidin!

— Sean'i ailesine ve bana karşı ayaklandırmayı başardınız. Sizin yüzünüzden eğitimini bıraktı ve bir araba almak için boğazına kadar da borca batmış durumda. Şimdi ise, sizinle evlenerek İtalya'ya gitmek istiyor...

— O film yönetmeni olmak istiyor! Kardeşiniz benim değil, esiri olduğu hırsı yüzünden sizi ve ailenizi zor durumda bırakmış!

— Dinleyin. Sizi ilgilendiren tek şeyin para olduğunu biliyorum. İstediğiniz parayı vermeye hazırım. Yeter ki, Sean'in peşini bırakın. Ne kadar istiyorsunuz?

Laura benliğini bir sinir dalgasının kapladığını hissetti.

Richard'm sözlerini yanlış anlamış olabileceğini

umarak:

— Beni satın alacağınızı mı sanıyorsunuz? diye sordu.

— Evet. Bizim hayatımızdan uzaklaşmak için ne kadar istiyorsunuz?

— İnsanları satın alma gücüne sahip olsaydım, aynı soruyu ben de size sormak isterdim!

— Sean'in servetinin ne boyutlarda olduğunu bildiğinizi sanıyorum. Kendisi size yirmi beş yaşından önce o paraya dokunamayacağını söylediğine göre daha beş yıl beklemek istemezsiniz. Sean'i görmeden şehri terketmeniz için size on bin frank teklif ediyorum. Karşılığında bir makbuz imzalayacaksınız. Eğer geri dönecek olursanız o makbuzu Sean'e göstereceğim.

Ayağa kalkan Richard on bin franklık çeki Laura'ya uzattı. Çeki hırsla kapan Laura onu yırtarak parçalara böldü ve yere fırlattı.

— Teklifim çok ciddiydi, dedi Richard. Artık tek kuruş bile alamayacağınızı aklınıza koyun!

— Üzerindeki taşın verdiğiniz paradan çok daha değerli olduğu bir yüzüğü de geri çevirmiştim!

— Evet, ama o yüzük zaten ailemize aitti. Üstelik satılık da değildi.

Laura son ana kadar savaşmaya kararlıydı. Genç adamın üstüne üstüne gitti.

— Yirmi beş yaşına geldiğinde Sean'in servetini onunla paylaşacağım. Beş yıl sonra da aynı bugünkü gibi Sean'i etkileyeceğimden eminim.

- Tek bir kuruş bile alamayacaksınız! Sean'in

bütün parası benim kontrolüm altında.

— Madem bütün sırlarımızı ortaya döküyoruz, şunu da söyleyeyim. Sean'in beni ünlü bir sinema yıldızı yapacağını biliyor musunuz?

Richard'ın yüzü bembeyaz kesilince, Laura aynı yolda ilerlemeye karar verdi.

— Laura Bovvden, yılın sanatçısı! Oh! Korkmayın, sizin adınızı lekeleyecek değilim! Ağabeyimin bir papaz olduğunu unutmayın... Sizin hakkınızda kötü konuşmama izin vermeyecektir.

— Fiyatınız nedir, Laura? Sizden kurtulmak için istediğiniz miktarı vermeye hazırım.

— Çok güzel. Geçen hafta Manchester'daki asit fabrikasını ne kadara satın almıştınız?

— İyi bilgi toplamışsınız.

— İş iştir. Elli bin franka ne dersiniz?

— Bu fiyata bir kiralık katil de tutabilirim! Böylece topluma bir hizmette bulunmuş olurum!

— Evet, Bay Bovvden. Beni öldürürseniz hapse gireceğinize göre, halkımızı bir katilden kurtarmış olursunuz.

— Elli bin frankı kabul etmiyorum. Yirmi beş bine ne dersiniz?

— Ben de sizin gibiyim, Bay Bovvden. Önemli bir karar vermeden önce uzun süre düşünürüm. Gecenin insanın zihnini açtığı söylenir. Cevabımı size yarın bildiririm. Şimdi uyuyalım. Ama birlikte değil... Ben yalnızca org dersleri veririm. Bay Bovvden...Başka bir şey ummayın!..

— Kardeşimin bu konuşmayı duymasını isterdim!

Belki hakkımzdaki fikirlerini değiştirirdi.

Richard kapıya yönelerek:

— Sizi yarın ararım, dedi.

Laura Richard'm geçen gün ona bıraktığı paraları göstererek:

— O dokunduğunuz paralar benim elimi yakar, dedi Richard ve çıktı.

*
**

Para gece boyunca, yırtılmış çekin yanında yerde durdu. Laura arada bir korku dolu gözlerle onlara bakıyordu.

Richard ona böyle bir teklifi nasıl yapabilmişti? Sean'i kararından döndürmek için o kadar uğraşmasına rağmen, küçük parmağını oynattığı anda onunla evlenebileceğini biliyordu. Aslında, bu evlilik çok iyi bir intikam olur ve Richard'a dersini verirdi. Ya yarın Richard yine elinde çekle gelirse ne yapacaktı? Yirmi beş bin frank! Gerçek bir servetti bu...

Bütün bunlar kendine aşık olan genç bir öğrenciyle yabancı bir erkeğe kibar davrandığı için olmuştu. Yarın, Richard'a ondan bir şey istemediğini, ne onu ne de kardeşini bir daha görmek arzusunda olmadığını söyleyecekti.

*
**

Laura çarşamba günü okuldan çıktığında kapıda Sean'i görünce geri dönerek arka kapıdan kaçtı. Otobüse binerek Francis'in evine gitti ve geceyi orada geçirdi. Perşembe günü Richard'dan bir not aldı.

Richard onu cuma günü saat üçte bürosuna bekliyordu. Para konusundaki anlaşmayı orada yapacaklardı. Laura hemen ona telefon açtı, ama sekreteri Richard Bovvden'in toplantıda olduğunu söyledi.

Cuma günü Laura'nın dersi öğle üzeri bitiyordu, ama genç kız randevuya gitmedi. Eve dönerek kapıyı kilitledi. Bovvden kardeşlerin hiçbirine kapıyı açmayacaktı. Saat uçü çeyrek geçe telefon çaldı. Sonra onar dakika ara ile tam bir saat boyunca çalmaya devam etti. Arayanın Richard olduğunu biliyordu. Richard mutlaka eve gelirdi. Laura üstüne sade bir giysi geçirerek Richard'ı beklemeye koyuldu.

Ama Richard gelmedi.

Belki de en sonunda, Laura'nın kendisi ve erkek kardeşi için kötü bir niyeti olmadığım anlamıştı.

Cumartesi günü kuzeni Anne'ın düğününe gidecekti. Francis'le Maviş hafta sonunu birlikte geçirmelerini önerince Laura kabul etti. Lokantadaki işini özlemişti. Yalnızlık onu huzursuz ediyordu. Hava güzeldi. Mavi ipek elbisesini giyerek saçlarını topuz yaptı. Hazırdı. Tam taksi çağırmak üzereyken kapı çalındı.

Richard... Laura kalbinin göğsünden fırlayacağını sandı... Belki de Richard gerçeği öğrenmiş, ondan özür dilemeye gelmişti. Arabasıyla Laura'yı kiliseye götürecek, akşam da onu yemeğe davet edecekti. Hatta birlikte eski günlerin anısına Caves de France'a

gidecekler, geçirdikleri kötü günlere güleceklerdi...

Laura eşikte Sean'i görünce bütün hayallerinin yıkıldığını düşündü. Sean içeri girerek bir koltuğa yerleşti.

— Günaydın, Laura. Sessizliğim sizi tedirgin etmiştir, ama sizi bulmak umuduyla birkaç kez akademiye gittim, size telefon ettim... bir türlü sizi bulamadım. Benden niçin kurtulmak istiyorsunuz? Richard'm bizi birbirimizden ayırmaya çalışması mı etkiledi sizi?

— Bana ağabeyinizden söz etmeyin, diye dikleşti Laura. Onunla barıştınız mı?

Sean masadaki konfeti kutusunu alarak kaşlarını çattı.

— Hayır. İtalya yolcuğumu ertelesem bile, sizinle evlenme kararından asla vazgeçmeyeceğimi söyledim ona... Ailem önce okulumu bitirmemi istiyor. Sanırım bir süre daha Londra'da kalmamız gerekecek. Ama üzülmeyin! Size yine de bir iş bulacağım. Londra'da çok sık film çevrilir.

— Ben filmlerde oynamayacağım.

— Sözümü tutacağım, Laura! Ama eğitimimi tamamlarsam ikimiz için de daha iyi olacağı kanısındayım. İki kişilik bir dairenin kirasını ödemem şu anda çok zor... Richard'la oturduğumu biliyorsunuz... O da yirmi beş yaşına gelmeden bana para vermeyi reddediyor...

— Sizinle evlenmek istemiyorum, Sean. Bunu aklınıza koyun. Şimdi gitmem gerekiyor. Bir nikaha davetliyim.

— Kimin nikahı? diye sordu Sean kuşkuyla. Bugün çok güzelsiniz...

Sean sinirli bir şekilde konfeti kutusunu sallıyordu.

— Kuzenimin düğünü var. Piyanoyu ben çalacağıma göre bir an önce orada olmam gerekiyor. Taksi çağıracaktım.

— Sizi ben bırakırım! Bu öğleden sonra yapılacak bir işim yok.

— Çok iyi. öyleyse gidelim. Yalnız o kutuya dikkat edin, lütfen. Neredeyse dökülecekler...

Sean kutuyu yavaşça masaya koydu. Konfetilerden bazıları çoktan yere dökülmüştü bile. Sean topuklarının altında beceriksizce onları gizlemeye çalışıyordu.

— Hazırım, dedi Laura. Gidelim.

Konfeti kutusunu alınca masaya dökülmüş olanları farketti.

— Küçük bir çocuk gibisiniz, Sean! diye bağırdı.

Sean karmaşık duygularla Laura'yı izledi. Heyecandan ceketini sandalyenin üstünde unutmuştu. Merdivenlerde Laura'mn komşusu olan kıza rastladıklarında, Sean ona hayranlık dolu gözlerle baktı.

— Merhaba Laura, bugün ne kadar şıksın!

— Bir düğüne gidiyoruz! dedi Laura.

Komşularıyla dostça bir ilişki içindeydi, ama arasında hep bir mesafe bırakıyordu.

— Demek hâlâ evlenen insanlar var! Ben de evliliğin modası geçti sanıyordum! dedi kumral kız. (Sean'e göz kırptı). Umarım siz de evli değilsinizdir?

— Ben mi? Oh, hayır!

— Çok güzel! Görüşmek üzere.

Sean, gözden kaybolana kadar kızı bakışlarıyla izledi. Yola çıktıklarında arabayı deli gibi sürdü, ama neyse ki başlarına bir şey gelmeden kiliseye varabildiler.

— Geç kaldık, dedi Laura. Bakın! Gelin geliyor... Hemen piyanonun başına geçmeliyim!

— Bekleyin! Ben de sizle geliyorum!

— Kısa kollu gömleğinizle mi?

— Ceketim bagajda olmalı...

Bir dakika sonra Sean, Laura'mn yanındaydı.

— Kalırsam sizi rahatsız etmiş olmam, değil mi? Bir gün bir filmde düğün sahnesi çekersem bugün gördüklerimden yararlanmış olurum...

— Kalabilirsiniz, ama benimle konuşmamak şartıyla... Konsantre olmam gerekiyor.

Laura, Lohengrin'i çalmaya başlayınca bütün gözler babasının kolunda rahibe doğru ilerleyen geline çevrildi.

Törenin sonunda, gelin aynı yolu bu kez kocasıyla geçti. Bu genç çiftin mutluluğu Laura'mn gözlerini yaşartmıştı. İki insanın bir ömür boyu beraberliği kabul etmeleri için birbirlerini çok sevmeleri gerekiyordu. Laura bir gün kendisinin de aradığı insana kavuşabileceğini düşündü.

— Onları dışarı çıkarken görmek istiyorum, dedi Sean kalabalığın arasına karışırken,

Laura final bölümünü de çaldıktan sonra yanma Francis geldi.

— Kilisenin önünde fotoğraf çektirecekler. Sonra herkes salona geçecek. İyi bir nikâh oldu, değil mi?

— Çok güzeldi, dedi Laura.

— Sana yeni bir parça getirdim. Yarın bunu çalmanı istiyorum.

Laura notalara bir göz gezdirdi.

— Kolaya benziyor. Yine de biraz çalışmam gerekecek.

— İstersen şimdi çalışabilirsin. Fotoğraf çekilirken yeterince vaktin var. Benim gitmem gerekiyor.

Francis merdivenlerde kayboldu. Laura parçayı birkaç kez üst üste çaldı. Başını kaldırdığında karşısında Sean'i gördü.

— Gelin çok güzel! dedi Sean. Onu tanıyor musunuz?

— Evet, kuzenim Anne Ogilvie. Artık Anne Norris oldu. Onu gelin olarak görmek çok ilginç... Hep bir erkek çocuğu gibiydi.

— Bir melek kadar güzel, dedi Sean iç çekerek. Evlilik güzel bir olay... Müzik, çiçekler... Bu çiçeği sizin için aldım. Kadınların çoğunda çiçek var. Siz neden almadınız?

Laura çiçeği elbisesinin göğsüne takarken:

— Çünkü ben ne gelinim, ne de gelinin nedimelerinden biri, dedi. Şimdi ne yapacaksınız Sean?

— Sanırım eve döneceğim. Çantanız ne olacak? Arabamda kaldı.

— Onu burada bırakacağım. Ben...

Tam zamanında sustu. Sean Laura'nın hafta

sonunu nerede geçireceğini öğrenmemeliydi.

— Evet? dedi Sean soru soran bakışlarla.

— Çantamı kokteylden sonra alırım.

— Hafta sonu için bir yere mi gideceksiniz?

— Hayır.

Sean daha fazla ısrar etmedi.

— Hâlâ benimle evlenmemekte kararlı mısınız, Laura?

— Evet. Bu... Bu maceraya artık bir son vermemiz gerekiyor.

Macera sözcüğü midesini bulandırıyordu, ama başka kelime bulamamıştı.

— Haklısınız, dedi Sean buruk bir gülücükle. Çok üzgünüm Laura. Benim yüzümden başınız epey derde girdi.

— önemi yok. Her şey yoluna girecektir.

Merdivenlerden inince kendilerini loş bir ışıkla aydınlatılmış küçük bir odada buldular.

— Düşünüyordum da Laura.. sizi tanıdığımdan beri., bir kez bile sizi öpmedim...

— Doğru, öyleyse., bu hikâyeyi bir veda öpücüğüyle noktalayalım.

— Evet, dedi Sean iç çekerek.

Laura'yı omuzlarından tutarak dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Sean'in öpücüğü Richard'm tutkulu öpücüklerinden çok farklıydı.

— Hiç, ama hiç düşünmemiştim bunu...

Sean sözlerini bitiremedi. Kapı açılmış, Richard Bowden içeri girmişti. Yüzü loş ışık altında pek seçilemiyordu, ama Laura onun çok sinirli olduğunu

anlamakta gecikmedi. Sean hemen genç kızı bıraktı. Laura müthiş bir kavganın kopacağını tahmin etti.

— Sanırım, gitmeniz daha iyi olacak Sean, dedi yavaş ama sakin bir sesle.

— Evet. Ben... Ben gidip çantanızı getireyim...

— Daha ne bekliyorsuYı! dedi Richard bakışlarını Sean'e dikerek.

Laura Richard'la yalnız kalmıştı.

— Burda kalamayız, dedi, genç kız kapıya doğru bir adım atarken. Richard onu kolundan tuttu.

— Bu kadar çabuk değil! dedi buz gibi bir sesle.

Laura başını kaldırınca onun titreyen dudaklarını ve yuvalarından fırlayacakmış gibi büyümüş gözlerini gördü.

— Savaşı henüz kaybetmedim! Hayalini kurduğunuz gibi ne Sean'e, ne de yirmi beş bin franka kavuşacaksınız. Gerçeği herkese açıklayacağım. Bir maceraperest ve hırsız olduğunuzu herkese söyleyeceğim! Kardeşimi tuzağa düşürmek istediniz.

— Bu çok kötü bir iftiradan başka bir şey değil! Ben...

— Evet! Onu tuzağa düşürmek istediniz!

— Büyük bir hata işliyorsunuz, diye karşı koydu Laura.

— Siz daha da büyük bir hata yaptınız, dedi Richard öfkeden bembeyaz kesilmiş yüzüyle. Yanıldınız Laura. Hazelhurst'un mirasçısı benim! Sean'in serveti benimkiyle karşılaştırılamaz bile!

— Ben... Ben, diye kekeledi Laura.

Ama üzerine çöken ağırlık daha fazla konuşmasını engelliyordu.

— Ufak bir ayrıntı kafamı kurcalıyor dedi Richard. Ben de sizinle evlenmek istemiştim. Neden Sean'i seçtiniz? Tüm şüphelerime rağmen, sizinle ben evlenecektim. Beni avuçlarınızın içine hapsetmiştiniz. Kimliğimi biliyordunuz, ne kadar zengin olduğumu da...

— Richard Bovvden bana hiç evlenme teklif etmedi! diye bağırdı Laura. Ben Henri Dufresne adında birini hatırlıyorum... Kendisi bana kötü bir oyun hazırlayınca ben de cevabını verdim.

— Çok hata ettiniz, Laura. Benimle evlenecektiniz! Oysa, sizi ilgilertdiren tek şey paraymış. Tanıdığım diğer kadınlardan hiçbir farkınız yok.

— Dünyanın en zengin adamı bile olsanız, sizinle evlenmem! dedi Laura. İğrençsiniz!

— Sean'i Hazelhurst'a götüreceğim. Bir daha sakın ona yaklaşmayın, yoksa sizi tutuklatırım! Yakında boşanma kararını alırsınız. Bir daha sizi ne görmek ne de adınız1 duymak istiyorum. Şimdi gitmeliyim. Biraz daha burada kalırsam sizi boğabilirim! -

Richard onu iterek dışarı çıktı. Laura bacaklarının titrediğini hissetti. Çöker gibi banklardan birine oturdu. Sinirinin geçmesi için bir süre bekledi.

Richard'ın o cümlesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu: "Beni avuçlarınızın arasına hapsetmiştiniz..." Nasıl farkına varamamıştı? Richard, bunu öfkeyle söylemişti, ama ses tonundan ciddi olduğu belliydi.

Artık bir daha geri dönmemek üzere gitmişti. Bir daha asla Richard'ı göremeyecekti. Ağlayamayacak kadar da umutsuzdu. Kendini vücudunun bir parçası kopmuş sakat biri gibi hissediyordu.

VII. BÖLÜM

Laura boşanma kararı falan almadı, çünkü Sean'le evlenmemişti. Sean aralarında geçenleri Richard'a açıklamış olmalıydı. Yaz tatilinin ilk gününde postacı Laura'ya bir mektup getirdi. Laura kalbi heyecandan atarak zarfı açtı. Nazik fakat soğuk bir mesajdı bu.

" Sayın Matmazel Talmadge, o gün söylediklerim için sizden özür diliyorum, Sean de aynı şekilde size özürlerini bildiriyor. Bu kötü tesadüfü en kısa zamanda unutmanızı diliyoruz. Saygılarla Richard Bovvden."

Hepsi bu kadardı. Oysa, Bowden kardeşler Laura'nin hayatını altüst etmişlerdi. Onların yüzünden işinden olmuş, günlerce sıkıntı çekmiş ve hakaretlere maruz kalmıştı. Şimdi bütün bunlara " kötü bir tesadüf' deyip geçiyorlardı. Laura yaz tatilinde kendine bir iş bulmak istiyordu.

Bir gün Vera ve Jerry'yi ziyarete gitti.

— Neden buraya geri dönmüyorsun? diye sordu Vera.

— Evet, dedi Jerry de. Sizin yerinize bulduğumuz kişi sadece altı şarkı biliyor, üstelik onları da hiç iyi çalamıyor!

— Bilemiyorum, dedi Laura. Burada garip yaradılışlı insanlarla karşılaşıyorum...

— Kimden söz ettiğinizi biliyorum, dedi Vera. Siz gittiğinizden beri Bovvden'lerin hiçbiri buraya adım atmadı. İsterseniz biraz düşünün. Sizi kollarımızı açarak karşılayacağımızdan emin olabilirsiniz.

Laura bu teklifi kabul etti. Francis ve Maviş de Laura'yı onayladılar. Yazın gelmesiyle, Laura bazı sorunlarla karşılaştı.Geceleri çalışırken kışlık giysileri içinde çok terliyordu. İki yeni elbise satın aldı. Biri siyah renkteydi ve sırtındaki cömert dekolteyle cumartesi akşamları için idealdi. Diğeri ise beyaz ipek bir elbiseydi. Bu giysiler için Laura kendine yeni bir saç tuvaleti buldu. Saçlarını başının tepesinde topluyor ve iki yandan birer tutam bırakarak yüzünün güzelliğini ortaya çıkarıyordu.

Beyaz elbisesi içinde yeni saçlarıyla cuma akşamı sahneye çıkarken çok güzel ve romantik bir görünüme sahipti. Piyano çalarken gözleriyle salonu taradı. Sahnenin az ötesinde Amerikalı bir grup oturuyordu. Amerikalılar rahat para harcarlar, bol bahşiş bırakırlardı. Gözlerini salonun dip köşesine doğru kaydırdı. Çok garip!..Adam dış görünümüyle Richard Bovvden'e ne kadar da benziyordu... Yanmındaki sarışın kadın tek omzunu açıkta bırakan siyah bir elbise giymişti. Hayır, Richard Bovvden olamazdı. Neden buraya gelecekti ki?.. Onu bir daha

görmek istemediğini söylememiş miydi?

ikinci bölüm için tekrar sahneye çıktığında garsonlardan biri ona katlanmış bir kâğıtla bir miktar para uzattı. Laura, Richard Bovvden'in yazısını tanımakta gecikmedi. Richard kâğıdın üzerine sadece " La Vie en Rose" yazmıştı.

— Parayı o beye geri verin! dedi Laura. Ayrıca özel istek üzerine parça çalmadığımı da söyleyin.

— Ama o şarkıyı daha önce çaldınız.

— Artık çalmayacağım! dedi Laura sinirlenerek.

Garson omuz silkerek Bowden'in masasına doğru ilerledi. Richard yanındaki bayanla birlikte sessizce yemeğini bitirdikten sonra lokantadan çıktı.

Laura öfkeden delirmek üzereydi. Mutfakta Richard'ın masasına bakan Roy'la karşılaştı.

— Onu geri çevirmekle aptallık ettiniz! dedi Roy.

— Ne söyledi? diye sordu Laura.

— Kabul etmemenize üzüldüğünü söyledi. Jerry hiç memnun olmayacak... Richard Bovvden gibi bir müşterinin hiçbir isteği reddedilmemeli.

Ama Jerry hiç sesini çıkarmadı.

Ertesi gün, pazar akşamı Laura siyah elbisesini giydi. Acaba Richard yine gelecek miydi? Jerry, Laura'ya kıyafetini çok beğendiğini söyledi.

— Eğer Bovvden gelirse ona daha iyi davranın, dedi Jerry. Onun buraya gelmesi bize reklam sağlayabilir. Dün akşam yanında kim vardı biliyor musunuz? Bir leydi. Vera onların fotoğrafını gazetede görmüş. Leydi Althea Reidel... Richard'la başınızdan geçenlerin artık geçmişte kaldığını

biliyorsunuz.

— Haklısınız, dedi Laura.

Jerry ile Vera, Richard hakkında iyimser düşünmekte haklıydılar, çünkü olanları ayrıntılarıyla bilmiyorlardı.

Laura'nın sezgileri Richard'ın o gece de orada olacağını söylüyordu. Bir kadınla oraya gelerek Laura ile artık ilgilenmediğini göstermek istemişti. O halde neden Caves de France'ı seçmişti?.. Laura sezgilerinde yanılmamıştı. Sahneye çıkarken garsonlardan birinin Richard'ı piyanoya en yakın masaya yerleştirdiğini son anda farketti. Richard Laura'ya hiç bakmadan masaya oturdu. Genç kız hemen kendini topladı. Onun görevi piyano çalmaktı. Richard yemeğini son derece sakin, sanki Laura'yı daha önce hiç görmemiş gibi yedi. Ama Laura yine de bakışlarını üzerinde hissediyordu. Richard oradan ayrıldığında, Laura son bölümü tamamlamış, seyircileri selamlıyordu.

Artık ne düşüneceğini bilemiyordu. Richard hafta sonu onu evinden arar mıydı? Ama öyle bir şey olmadı. Laura gazetede Leydi Althea ile Richard'ın fotoğraflarını gördü. Bir galanın şeref konuklarıydılar.

Ertesi cuma Richard yine lokantaya geldi. Laura ondan intikam almaya karar verdi. Müşterilerin masasına oturmaktan kaçınmasına rağmen o cuma fikrini değiştirdi. Sahnenin önündeki masalardan birinde kırk yaşlarında çekici bir erkek oturuyordu. Adamın yüz ifadesinden [illegible] biri olduğu belliydi. Adam kendine genç bir hava vermek için

saçlarını dağıtmıştı. Laura fazla tereddüt etmedi, adamın masası Richard'a çok yakındı. Genç kız adamı ısrarla süzünce, o da Laura'yı masasına davet etmek için yaklaştı.

Nefesi alkol kokuyordu.

— Memnuniyetle,diye cevap verdi Laura gülümseyerek. Ama sadece bir bardak...

Laura adamı izlerken Richard hoşnutsuz bakışlarlar kendisini süzdü, ama Laura onu görmemezlikten geldi.

— Matmazel ne içmek isterdi? diye sordu adam arzu dolu bir sesle.

— Bir bardak kırmızı şarap...

— Oh, hayır! Şampanya içelim. Çok önemli bir iş sözleşmesi imzaladım. Adım Ernest McLaughin, Reading'ten. McLaughin Hırdavatçılık'tan söz edildiğini mutlaka duymuşsunuzdur. Reading'le Londra arasında tam altı hırdavat dükkânım var. Belter âlet fabrikasını da tekelime almış bulunuyorum! Sizin adınız nedir?

— Laura.

Laura adamın biraz daha alçâk sesle konuşmasını diliyordu.

— Ne güzel bir ad!

En iyi marka şampanyayı ısmarlayan McLaughin kadehleri doldurunca:

— Şerefinize! diye bağırdı.

— Başarınıza, dedi Laura bardağını kaldırırak.

— Başarıma! İki dükkân daha açacağım. Biri Nevvbury'de, diğeri Chesdam'da.Oh! Hırdavatçılıkta

çok para var, matmazel!

Laura kaçmaktan, bir an önce bu masadan kalkmaktan başka bir şey düşünmez olmuştu. Planı tam bir fiyaskoydu! Adam Laura'mn göğüslerine bakarak göz kırptı.

— Hoşunuza gideceğimi biliyordum, dedi. Hangi erkeği seçeceğinizi çok iyi biliyorsunuz! Dolu cüzdan kokusunu yüz metre öteden bile alabiliyorsunuz!

Laura şampanyasından bir yudum aldı. İçkisini ne kadar çabuk bitirirse, bu masadan o kadar çabuk kalkacaktı. McLaughin delice komplimanlar yapmaya baş lamıştı. Laura'nın Marilyn Monroe kadar çekici olduğunu söylüyordu.

— Sizi gördüğüm anda kendi kendime Ernest dedim, oğlum işte bu gecelik sana lazım olan kadın bu!

Laura içkisini masaya bırakarak ayağa kalktı.

— Şampanya için teşekkürler. Çok nefisti.

McLaughin onu bileklerinden yakaladı.

— Ah! Bunu yapamazsınız matmazel! Saat kaçta çıkıyorsunuz?

— Gitmem gerekiyor, dedi Laura kendine hakim olmaya çalışarak.

Ama McLaughin onu bırakmaya pek niyetli değildi.

— Soruma cevap vermediniz.

— Bırakın beni! diye fısıldadı Laura.

Korkulu gözlerle çevresine bakınıp garsonlardan birini ararken tamdık bir yüzle karşılaştı.

— Matmazel gitmek istiyor; dedi Richard.

— Size ne oluyor? diye sordu McLaughin kuşkuyla. Önce kim olduğunuzu söyleyin.

— On saniye sonra yüzünüze yumruk indirecek biri!..

McLaughin hışımla iskemlesini çekince Laura dengesini kaybetmemek için masaya dayanmak zoruda kaldı. Richard'm donuk gözleri ilk kez böyle parlıyordu. Laura onu avına atlamaya hazır vahşi bir hayvana benzetti.

— Ne olacak, göreceğiz! dedi McLaughin.

Ani bir hareketle Richard'ın çenesine bir yumruk savurunca, genç adam yere yuvarlandı, ama hemen doğruldu.

Laura dehşete düşmüş bir halde Richard'm öne atıldığını gördü. Çok geçmeden McLaughin'in burnundan kan akmaya başlamıştı. Yan masada oturanlar Richard'ı durdurmak için ayağa kalktılar.

— Dokunmayın bana! diye tersledi Richard.

Kadınlar bağırmaya, erkekler Richard'ı zaptetmek için ayaklanmaya başladılar. Kadınların bir kısmı da kavga sahnesini daha iyi seyretmek için sandalyelerin üstüne çıktılar..

Garsonlardan biri dışarı fırlayarak yoldan geçmekte olan polis arabasına haber verdi. Polisler salona girerek kavga edenleri ayırdılar. Şahitlerin ifadesini aldıktan sonra Richard, McLaughin ve Laura'yı karakola götürdüler.

Richard polis memurunun karşısına çıkana kadar kendini toplamıştı. Terbiyeli bir sesle McLaughin'e karşı kötü bir niyetinin olmadığını anlattı. Polisler

aynı şeyi bir daha tekrarlamamalarını dileyerek onları serbest bıraktılar.

— Sizi taksiyle evinize bırakayım, Laura, dedi Richard. Arabam lokantanın önünde kaldı.

— Olmaz, dedi McLaughin. Onu eve bırakmak benim görevim!

Laura yeni bir tartışmayı önlemek için Richard'ın koluna girerek onu izledi. Richard bir taksi durdurdu, Laura'yı bindirip kendi de yanına oturunca:

— Kendinizle övünebilirsiniz, dedi.

— Siz olaya karışmasaydınız kavga çıkmayacaktı. Kalkmaya hazırlanıyordum...

— Hırdavatçının aklında başka şeyler vardı. Bu skandal sizin yüzünüzden koptu.

— Sizin orada ne işiniz vardı? Beni bir daha görmemek için yemin ettiğinizi sanıyordum!

— Oraya sizin için gittiğimi düşünmüyorsunuz herhalde!

— Ah! Biliyorum... Filminiz için araştırma yapıyorsunuz! Başrol oyuncunuz da geçen akşam sizle birlikte gelen o maymun suratlı kadın olacak!

— [illegible] Althea Reidel maymun suratlı biri değildir.

— Öyle mi? Ama sandığınız gibi genç biri de değil.

— Hiç olmazsa sizin gibi hırdavatçıya bakacak kadar kötü bir kadın değil! Bay McLaughin tam [illegible] kadınlardan hoşlanacak bir tipti.

— Lord olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim, ama eğer bütün lordlar size benziyorsa, bayağı erkekleri bin kere tercih ederim!

— Leydi Althea haklıymış! Sizin hakkınızda bana ne söylediğini biliyor musunuz? “Güzel kız. Ama ne yazık ki, eğitim görmemiş.”

— Çok güzel. Tarafımdan ona iletirseniz sevinirim. Kendisi belki eğitim görmüş, ama ne yazık ki güzel değil. İkisi arasında seçim yapmak gerekirse, yine kendi durumumu seçerim.

— İkisi birbirini engellemez, Laura. Bana sorarsanız Leydi Althea güzel olduğu kadar kibar bir kadın da...

Taksi Laura’nm evi önünde durunca, Richard:

— Buradan taşınmalıydınız, dedi. Bu ev bir harabeden farksız.

— Buckingham Sarayı’nda kendime bir oda ayırttım, dedi Laura. Birkaç güne kadar oraya taşınacağım.

Richard taksiden inerek şoföre parasını ödedi ve Laura’ya:

— Sizi kapınıza dek geçireceğim, dedi.

— Teşekkürler. Yolu biliyorum.

— Sizinle başbaşa konuşmak istiyorum, Laura.

— Sizin başbaşalarımzı iyi bilirim, Bay Bovvden! îyi geceler!

Arkasını dönen Laura kapıya doğru koşarak merdivenleri dörder dörder çıktı ve dairesine girip kapıyı kilitledi. Kalbi son hızla çarpıyor, bacakları titriyordu.

O iğrenç hırdavatçıya eşlik etmeyi neden kabul etmişti? Richard’ın kıskançlık damarını kabartmak istiyorsa, başka bir yol denemeliydi. Üstelik, onu

kıskandırmak şöyle dursun, kendi gururunu ayakları altına almıştı. Leydi ReidePin sözlerini hatırladı: "Bu kız eğitim görmemiş." O kadını boğmak istiyordu. Tanımadığı biri hakkında insan nasıl böyle kesin bir karar verebilirdi? Oraya Laura ile alay etmek için gelmişlerdi.

Gazeteden kestiği fotoğrafa bir kere daha baktı. Leydi Althea güzel olmanın da ötesinde, belli bir sosyal seviyede olduğunu açıkça gösteriyordu. Laura fotoğrafı yırtarak çöpe attı.

*

Ertesi gün, Jerry telefon ederek bu tür rezaletler çıkarmaya devam ederse onu işten atmak zorunda kalacağını söyledi.

— Dilediğinizi yapın! dedi Laura. Ama beni kovmanıza gerek kalmayacak Jerry! Çünkü kendim ayrılıyorum!

Jerry'nin cevap vermesine fırsat bırakmadan telefonu kapadı.

Aynı gün gazeteler Richard Bowden'in haberiyle doluydu. "Ünlü iş adamı Richard Bowden sarışın bir kadın yüzünden barda rezalet çıkardı." Bu tür haberler gazetenin ilk sayfasında yer alırdı.

Gazeteyi Laura'ya komşusu getirmişti.

— Harika bir olay bu Laura! Hayatınızın en üyük şansı! Böyle bir reklamdan sonra sizi mutlaka televizyona çıkarırlar.

— Aman Tanrım! diye inledi Laura.

— Güzel adam şu Richard Bovvden! Çok hoşuma

gitti.

— Onu gördünüz mü? diye sordu Laura şaşırarak.

— Evet. O genç çocukla düğüne gittiğiniz gün. Sizi görüp görmediğimi sormak için kapımı çaldı. Onu burada tutmak için elimden geleni yaptım, ama beni dinlemedi bile. Çok telaşlıydı. Bir daha da geri gelmedi. Yazık!

Er ya da geç, Francis'le Maviş'in de gazeteyi okuyacaklarını düşünen Laura onların evine giderek gerçeği kendi ağzıyla anlattı:

— Belki de artık kilisede çalmamalıyım, Francis. İnsanlar kimbilir hakkımda neler düşünüyorlardır?

— Kilise konusunda telaşlanmana gerek yok. Karşı gelen olursa gereken cevabı veririm.

— Bu hikâyede senin gururunu incitecek hiçbir şey yok, dedi Maviş. Kötü duruma düşen, Bovvden. Bugün saklanacak delik arıyor olmalı.

— Umarım, bir yığın meraklı kapımı aşındırmaz, dedi Laura.

— Korkmana gerek yok, çünkü rehberde adresini bulamazlar.

— Doğru.

— Başın derde girecek olursa, dilediğin zaman bize gelebilirsin.

Laura o pazarı onlarla birlikte geçirdi. Francis'i en çok düşündüren Laura'nin işiydi.

— Lütfen orada piyano çalmaktan söz etmeyin artık! diye bağırdı Laura.

— Ama bir iş bulman gerek, dedi Francis

kaygıyla.

— Yarından itibaren aramaya başlayacağım.

Gün güzel geçti. Bebek artık emeklemeye başlamıştı. Sürekli gülümsüyordu. Bu aile ortamı Laura'nm kalbini sıkıştırdı. Bir gün Maviş gibi o da mutlu olacak mıydı acaba?

Ertesi gün gazete satın alarak iş ilanlarına baktı. Büyük bir mağaza bir org satıcısı arıyordu. Telefon ederek aynı gün öğleden sonra için randevu aldı. Randevuya gitmeden önce üstüne kot pantolonunu ve tişörtünü geçirerek yemek yedi.

Aniden kapı çalındı. Gelen Richard olamazdı.

Laura kapıyı açıp da karşısında Leydi Althea Reidel'i görünce çok şaşırdı. Nefis bir kürke bürünmüş olan leydi, Laura'yı baştan aşağı süzdü. Giyimi klasik kalıplar içindeydi. Bu da Leydi Reidel'i yaşlı gösteriyordu. Oysa, yakından bakıldığında otuzunun üstünde bile denemezdi.

— Ben Leydi Althea Reidel'im. İçeri girebilir miyim?

Laura'nın ceVap vermesini beklemeden içeri girerek Kraliçe Elizabeth'in bir hastaneyi gezmesi gibi evi inceledi. Masanın üstündeki kirli tabakları görünce yüzünü buruşturdu. Kibirli bakışlarını Laura'ya çevirerek:

— Ziyaret sebebimi merak ediyor olmalısınız, dedi.

Laura onun Richard hakkında konuşmak için geldiğini tahmin ediyordu.

— Rica ederim oturun. Bir fincan çay ister

misiniz?

— Hayır, teşekkürler.

Leydi Althea kanepenin köşesine ilişti.

— Geliş sebebim... Sizin... Sizin Sean'le olan ilişkinize dayanıyor.

— öyle mi? Niçin Richard'la olan ilişkim hakkında konuşmuyoruz?

— Aslında ikisinden de söz edeceğiz. Richard'm sizle ilgilenmesinin tek nedeni kardeşini durdurmak içindi değil mi?

— Size böyle mi anlattı? Sean o evlilik kararının aptalca olduğunu çok önceden anlamıştı. Richard'a rastladığım gün, kardeşi de hayatımdan çıkmıştı.

— Ben de bundan korkuyordum. Erkekler çok aptalca davranıyorlar. Siz de aynı kanıda mısınız?

— Hem de çok aptalllar, dedi Laura.

— Richard'm artık evlenmesi gerek. Hazelhurst' un ve baronluk Unvanının mirasçısı olduğunu biliyor musunuz?

— Evet.

— Çevresindeki insanlar onun bir erkek çocuğa sahip olması gerektiğini söylüyorlar. Ama Richard'm karısının da aristokrat bir ortamdan gelmesi gerek. Bütün bunlar size çok yabancı, değil mi?

— Bilgi aldığım için çok memnunum, dedi Laura. Leydi Richard'm görevi ne olacak?

— Leydi Richard mı? Leydi Bowden demek istediniz herhalde! Bir baronun karısı kocasının soyadını kullanır.

— Öyle mi? Çok ilginç...

— Leydi Bovvden'in balolar düzenlemesi, sosyal derneklere üye olması gerekiyor. Sonra müşterileri ziyaret etmesi, yüksek tabakadan bazı şahısları Hazelhurst'a davet etmesi ve yolculuklara çıkması da gerekiyor. Richard'ın karısının yabancı dil bilmesi ve gittiği ülkelerin gelenek ve göreneklerine kolay uyum sağlaması lazım...

— İtalya'ya hayran kalmıştım...

— Sonra protokolü da bilmeli. Yani Richard'm âlelâde biriyle evlenemeyeceğini anlatmak istiyorum...

— Kendisinin bunu bilmediğini mi sanıyorsunuz? diye sordu Laura masum bir ifadeyle.

— Erkekleri tanırsınız. Duygularının esiri olarak sonradan pişman olacakları birçok delilikler yaparlar. Geçen haftaki skandal onun kariyerini çok sarstı.

— Sizi buraya o mu gönderdi?

— Bütün ailenin adına geldim. Sir Greville ile Leydi Bovvden'in sizin yüzünüzden ne kadar üzüldüklerini biliyor musunuz? Eğer Richard sizle evlenirse bu bir felaket olacaktır. Onun dünyasında size göre bir yer yok, Matmazel Talmadge.

— Yanılmıyorsam siz de Leydi Bovvden'in koltuğuna göz dikmiş durumdasınız.

— Atalarım bana bu hakkı veriyor.

— Ama unuttuğunuz bir nokta var, Leydi Althea. Dizlerime kapanıp yalvarsa bile Richard Bovvden ile evlenmeyeceğim!

— Size daha önce de bir teklif yaptı mı?

— En çok merak ettiğiniz bu, değil mi? Neden

Richard'a sormuyorsunuz? Ziyaretiniz için teşekkürler. Yolun sonunda bir otobüs durağı var.

— Şoförüm aşağıda bekliyor, dedi Leydi Althea. (Eldivenlerini ve çantasını aldı.) Sir Greville ile Leydi Bowden'e gerekeni yapacağınızı söyleyebilir miyim?

— Her zaman gerekeni yaparım, dedi Laura.

— Yani, demek istediğim... Richrad'la evlenmeyeceksiniz, değil mi?

— Korkmayın. Onunla bir tek şartla evlenirim. Aynı teklifi bana bir kez daha yaparsa... dedi Laura Leydi Althea'nın kaygılarını artırmak için.

— Bir daha mı?

— Zengin bir adamı etkileme konusunda aramızda çok fark var. Leydi Althea. Ayrıca Majestelerinin eşi rolünü oynamak da hiç işime gelmez.

Leydi Althea'yı susturmak Laura'nın hoşuna gitti. Leydiyi kapıya kadar geçirdikten sonra pencereden baktı. Aşağıda bir Rolls Royce bekliyordu.

Siniri biraz geçince, Leydi Althea'nm sahip olduğu özelliklerle Richard'ı tatmin edemeyeceğini düşündü. Ama artık onu ilgilendiren bir şey yoktu. Richard ile aralarında her şey bitmişti. Yaptığı aptallıkları unutmaya çalışarak randevusuna hazırlandı.

Mağazanın müdürü Laura'yı hemen işe kabul etti. Laura müşterilerin ilgisini çekebilecek güzellikte bir kızdı. Laura'nın alacağı maaş çok ufaktı, ama genç kız her şeye razıydı. Aynı akşam Jerry onu arayarak

kirayı artıracağını söyledi. Laura'nin yeni bir daire aramaktan başka çaresi yoktu. Bir hafta boyunca her gün iş çıkışında birbirinden berbat bir düzine ev gezdi. Sonunda Jerry'ye istediği fiyatı vermeye hazır olduğunu bildirdi. Artık akşamları mağazada org dersleri veriyordu, öğrencileri bu işe yeni başlayan kişilerdi. Onca yıl eğitimden sonra şimdi yaptığı iş Laura'nm gözlerini yaşartıyordu.

Tekniğini kaybetmemek için de haftada iki gün Francis'in kilisesine gidiyor, orada org çalıyordu. Yalnızca kilisede kendini rahat hissediyordu. Ama kuzeni Anne'm evlendiği o cumartesi gününü hatırladıkça, yüreğinde bir ağırlık duyuyordu.

Sean'e neler olduğunu merak ediyor, gazetelerde Richard ın adını ya da fotoğrafını arıyordu. Ama hiçbirine rastlamadı. Bovvden kardeşler girdikleri gibi hayatından aniden çıkmışlardı. Laura kendini çok yalnız hissediyor, ayakta durmasını sağlayan temel ihtiyaçlardan birini yitirmenin eksikliğini duyuyordu.

VIII. BÖLÜM

Haziran ayının sonlarına doğru bir cuma günü Laura, Richard'ın müzik aletleri bölümüne girdiğini gördü. Saat dördü biraz geçiyordu. Takım elbisesiyle, diğer müşterilerin yanında tezat teşkil ediyordu. Richard Laura'ya her zamankinden daha yakışıklı göründü. Önce Richard'ın kendisini görmediğini sandı, çünkü mağazanın müdürüyle konuşuyordu. Bir kez bile başını Laura'dan tarafa çevirmemişti. Sonra, müdürle birlikte Laura'ya doğru yaklaştı.

— Matmazel Talmadge, dedi müdür. Bu beyle ilgilenir misiniz?

Laura müdürün gözlerinde parlayan ışığı farketmekte gecikmedi. Müdürün donuk gözleri ancak cebi dolu bir müşteriyle karşılaştığı zaman aydınlamrdı. Laura yine de Richard'm bir org satın alabileceğini düşünmüyordu... Bildiği kadarıyla ne Sean ne de o org çalmazlardı.

— Matmazel Talmadge, bu konuda uzmandır. Ben bile orgları ayırmakta güçlük çekiyorum, Oysa

Matmazel Talmadge onları birer oyuncak gibi görüyor! Beyefendi büyük bir modelle ilgilendi, Laura. Kilise için bir org almak istediğini söyledi.

Richard ona anlamsız gözlerle bakıyordu. Laura'yı tanıdığını belli etmek istemediğini farkedince Laura da bu oyuna katıldı.

— Beyefendinin istediği türde bir orgumuz olduğunu sanmıyorum, dedi Laura. Beyefendi....

Bay Peters:

— Onun için bir tane ısmarlayabiliriz, diye Laura'nin sözünü kesti.

Müşterisini kaçırmak istemiyordu.

— Olabilir, dedi Laura. Ama teslimatta bir gecikme olabilir.

— Önemi yok, dedi Richard. Acelem de yok. Ailem bunu kasabanın kilisesine hediye edecek de...

Bay Peters:

— Çok güzel bir jest, bayım, dedi müşterisini pohpohlayarak.

Laura çalıştığı mağazanın Londra'nın org satan en iyi mağazası olmadığını biliyordu. Richard neden burayı seçmişti?

Bakışlarını Bay Peters'a çevirdi.

— Ne bekliyorsunuz Laura? Katalogları çıkartarak Bay Bovvden'e elimizdeki malları gösterin. Onun için özel bir sipariş verip orgu bir hafta içinde buraya getiririz. Sizce de uygun mu, Bay Bovvden?

— Mükemmel. Kataloglara şimdi bakabilir miyim?

— Beyefendiyi büroma götürün, dedi Bay Peters

emreder bir tavırla.

Büro, mağazanın dip köşesinde bulunan bir masayla iki iskemleden ibaretti. Laura bir anda görünümünün çok berbat olduğunu hatırladı. Öğleden beri çalıştığı için dudaklarındaki ruj kaybolmuş, saçları dağılmıştı. Elbisesi de hayli buruşuktu. Çekmeceleri açarak katalogları aramaya koyuldu.

— Şu iskemleyi sizinkinin yanına çekeyim, dedi Richard. Böylece kataloglara birlikte bakabiliriz.

Richard bu durumda Bay Peters'ın görüş alanından çıkmıştı. Laura üç katalog çıkarttı ve masasının üstüne koydu.

— Fiyat olarak ne düşünüyorsunuz? diye sordu.

— Önemi yok. En iyisinin olmasını istiyoruz. Oh! O kadar büyük bir orga ihtiyacımız yok. Kilisemiz Saint-Paul katedraliyle kıyaslanamaz bile! diye ekledi Richard gülümseyerek. Kardeşinizin Saint-Peter kilisesindeki gibi bir org düşünüyordum.

— Olanaksız bu. O çok eski, antika bir orgtur. Uzun zamandır imal edilmiyor.

— Yazık! Çok güzel ses veriyordu.

Richard orgun sesini ne zaman duymuştu? Yoksa Laura'nm org çalışını dinlemek için Saint-Peter'a mı gelmişti? O orgu Laura'dan başka kullanan yoktu.

— Doğru, diye cevapladı Laura yüzü kızararak. Sanırım bu model size çok uygun, dedi elini katologtaki fotoğrafa basarak. Günümüzde kullanılan bütün orglar gibi otomatiktir. Hoparlörleri de çok güzel ses verir. Akademide de bu orgu

kullanırdık.

— Bu mağazada org dersleri verildiğini duydum.

— Evet.

— Siz mi veriyorsunuz?

— Evet. Sanırım, kilise orgcunuzun da kısa bir kurs görmesi gerekecek. Dersler burada yapılıyor.

— Nasıl çalıştığını ona göstermeniz için orgcumuzun buraya mı gelmesi gerek?..

— Tabii. Ah... Hammond fabrikası da çok güzel bir org çıkarttı piyasaya. Onu görmek ister misiniz? Bu kadar pahalı bir eşya diğerleriyle kıyaslanmadan alınmaz, dedi Laura sakinliğini korumaya çalışarak.

Richard Laura'nm gösterdiği resme daha yakından bakmak için genç kıza yaklaşınca omzu omzuna değdi. Richard'dan yayılan koku Laura'ya eski günleri hatırlattı. Ama bu temas çok kısa sürdü. Richard bedeni yanmış gibi geri çekildi. Yaklaşık on beş dakika boyunca katalogları inceledikten sonra:

— Artık Caves de France'da çalmıyor musunuz? diye sordu Richard.

Laura cevap vermeden önce katalogun sayfalarını çevirmeye devam etti.

— Hayır.

— Sizi kovdular mı, yoksa kendi isteğinizle mi ayrıldınız?

— Benim görüşüme göre, işten ayrılan ben oldum.

— İyi yapmışsınız. Buradaki kazancınız daha iyi olmalı.

— Bu, kişinin bakış açısına göre değişir... Siz aldığım maaşı küçümsersiniz, ama bence dilencilik

yapmaktan iyidir. İdare ediyorum.

— Çok güzel çalıyorsunuz! Üst düzeyde eğitim yapmayı düşünmüyor musunuz?

— Org müziğine ilgi duyan pek yok.

— Hans Grebel'in konserini hatırlıyorum da... Çok yazık! Bir hiç uğruna onca çaba...

— Pişman değilim. Yaptığım işi seviyorum... Sean nasıl?

Laura bunu sırf merak ettiği için sormuştu.

— Ünlü bir sinemacı ona diplomasını alırsa meslekte daha başarılı olacağını söyleyince. Sean nihayet boyun eğdi. İmtihanlarını başarıyla verdi, bu sonbaharda üniversiteye geri dönecek. Yaz için Studios Pinewood'da bir iş buldu. Sonunda sinemaya atılmaktan son derece mutlu olduğunu söylüyor. Şu sıralar, ikinci sınıf bir yıldız olan Avrupalı bir kıza aşık. Ama bu sefer onu engellemeyi başaracağımdan eminim...

Laura bakışlarını ona çevirdi. Richard ne demek istiyordu? Yoksa bu bir özür dileme miydi? Richard yine kataloglara dönmüştü.

— Kapatmak üzereyiz, dedi Laura. İsterseniz karar vermeden önce biraz düşünün.

— Siz hangisini seçerdiniz?

— Hammond'u. Ama diğerinin kalitesi de iyidir.

— Hammond'u alıyorum. Siz orglar hakkında benden daha bilgilisiniz.

Az sonra Bay Peters de yanlarına geldi.

— Her şey yolunda mı? Bay Bovvden'i neden bu kuytu köşeye getirdiniz Matmazel Talmadge? Ne?

Kendisine sadece üç katalog mu gösterdiniz? Ama elimizde çok daha fazla var!

Sonra Bovvden'a dönerek:

— Özür dilerim bayım, dedi. Bu personelle uğraşmak...

— Yanılıyorsunuz, diye sözünü kesti Richard tok bir sesle. Matmazel Talmadge bana çok yardımcı oldu. Hammond katalogunu görmeyi de özellikle ben rica ettim. Bu kadar bilgili bir elemanınız olduğu için şanslı sayılırsınız... Hammond'u almaya karar verdim, matmazel. Ne dersiniz?

— Çok güzel bir seçim yaptınız.

— Tamam, alıyorum.

— Hemen deftere kaydedeyim, dedi Peters.

Seçilen orgun astronomik fiyatından son derece memnundu.

Bay Peters Richard'la birlikte uzaklaşınca, Laura saçlarını taradı ve güzelleşmek için makyajını tazeledi. Richard buraya onu görmek için gelmişti. Bu açıkça belliydi... Org satın almak sadece bahaneydi. Richard onu eve bırakmayı teklif edecek miydi acaba?

Laura umutla her şeyin yoluna gireceğini, sonunda barışacaklarını düşünüyordu.

— Ben gidiyorum, Bay Peters! dedi dışarı, çıkarken.

— Yarın görüşürüz, Laura!

— Yardımlarınız için teşekkükler! dedi Richard.

Ne aptallık! Hayal gücü Laura'ya kötü bir oyun ovnııvordu. Richard mağazaya onun için gelmemiş-

ti... Böyle bir deliliği nasıl düşünebilmişti?

Cumartesi sabahı müdür onu güleryüzle karşıladı.

— Her şey yolunda gitti mi? diye sordu Laura.

— Harika. Org gelecek cuma teslim edilecek. Siz de her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için Sussex'e gideceksiniz. Bay Bovvden'e gideceğinize dair söz verdim. Hem biraz hava değişikliği size de iyi gelir!

— Gitmemi o mu istedi?

— Evet. Saat üçte kendisi sizi buradan alacak. O bey orglara hayran biri. Ona küçük bir org daha satmayı düşünüyorum. Bu hafta içinde belki yine uğrayacağını söyledi. Londra'da ne kadar org çalan yer varsa, hepsini biliyor.

— Size yer adı verdi mi?

— Küçük bir kiliseden bahsetti... Sanırım Saint-Peter kilisesi. Söylediğine göre pazar günleri orada çalan kız harikaymış. Oh! Laura, lütfen şuradaki adamla ilgilenir misiniz? diyerek orglardan birinin tuşlarına basmakta olan müşteriyi gösterdi.

4

44

Richard o hafta hiç gözükmedi. Laura Sussex yolculuğu için bakımına büyük bir özen gösterdi. Richard onu yalnızca güzel değil, aynı zamanda kibar da bulmalıydı. Leydi Althea'nm şıklığını hatırladı. Pöh! Onunla asla yarışamazdı. Bedeninin inceliğini ortaya seren kenarı dantelli mavi bir elbise giydi. Saçlarını topuz yaparak topladı ve kıyafetinin

bütününe uygun olarak yüksek topuklu ayakkabılar giydi.

Eğer saat üçte yola çıkacaklarsa gece yarısından önce eve dönemezdi. Richard bu geç saati özellikle mi seçmişti? Onu yemeğe mi davet edecekti? Saat üçe gelmek üzereyken Laura'nın benliğini bir sıkıntı kapladı. Richard, gelir gelmez doğruca Bay Peters'a ilerledi. Laura'yı görünce ona gülümsedi. Gülücüğü hayranlık ve sevgi doluydu. Laura için bu gülücük sözcüklerden çok daha anlamlıydı.

— İşte burada! diye bağırdı Peters coşkuyla. Siz oraya vardığınızda org da kiliseye gelmiş olur. Her şeyi çok iyi kontrol edin, Matmazel Talmadge. Bir aksilik çıkarsa hemen bana telefon edin.

— Gidelim, dedi Richard.

Laura tedirgindi.

Richard'ın arabası mağazanın önüne park edilmişti. Oysa, orada park yasağı vardı.

— Şansınız var! dedi Laura. Sileceklerin önüne not bırakılmamış!

— Taktiğimi unuttunuz mu? diye sordu Richard ön kapıyı Laura'ya açarken. Fransızca konuşursam beni rahat bırakıyorlar. Umarım, bu şansım devam eder...

— Oh! Yola çıktıktan sonra başınıza bir aksilik gelmez ki! dedi Laura.

— Ben onu kastetmedim, diye mırıldandı Richard.

Kontağı açarak arabayı hareket ettirdikten sonra bir süre sessiz kaldı.

— Gideceğimiz yer uzak mı? diye sordu Laura şehir dışına çıktıklarında.

— Hızlı gidersek fazla sürmez. Bir orgun iyi çalışıp çalışmadığını anlamanız ne kadar zaman alır?

— Bu kadar değerli bir orgu daha önce hiç kontrol etmedim. Ama... neden beni seçtiğinizi hâlâ anlayamıyorum. Bir teknisyen bu işi çok daha iyi yapardı. Teknik işlerden hiç anlamam!

— Ama hiç olmazsa bir orgun nasıl ses çıkarması gerektiğinden anlıyorsunuz, değil mi?

— Evet. Orgcunuza bazı önerilerde de bulunabilirim. Adı nedir?

— Everett.

— Uzun zamandır çalıyor mu?

— Henüz öğrenci sayılır. Eski orgcumuz öldü. Bay Everett altı aydır ders alıyor.

Birkaç dakika daha org hakkında konuştular, sonra Richard aniden konuyu değiştirdi.

— Saat kaçta Londra'da olmalısınız, Laura? Belki bir randevunuz vardır...

— Bu akşam yok. Londra'ya giden en son tren kaçta hareket ediyor?

— Hiçbir fikrim yok. Ama sizi ben bırakırım. Yarın Londra'da bir iş toplantım var. Geceyi Londra'da geçirmek istiyorum.

— Teşekkürler, diye fısıldadı Laura.

— Buralara kadar zahmet ettiğiniz için asıl ben teşekkür ederim.

— Görevimi yapıyorum, diye cevapladı Laura.

Londra'nin banliyölerinde yol alıyorlardı. Etrafta

yeşillikten çok yüksek binalar vardı.

— Sanırım bir süre sonra İngiltere'de tek bir yeşil köşe bile kalmayacak, dedi Laura üzüntüyle.

— Kevv Gardens'ı unutmayın! dedi Richard gülümseyerek. Köy hayatını sever misiniz?

— Hem de çok. Uzun süre köyde yaşadım.

— Hazelhurst hoşunuza gidecektir. Oraya her gidişimde aynı duyguya kapılıyorum. Kendimi sanki bir asır öncesindeymiş gibi hissediyorum. Hazelhurst, Londra'dan çok farklı.

— Kalabalığın gürültüsüne alışmam tam bir yılımı aldı...

Akşam üstüne doğru Richard kasabanın kilisesi önüne park etti. Kilise gotik bir yapıydı.

— Ne kadar güzel! diye bağırdı Laura.

— Bay Peters sözünün eri biriyse org kiliseye gelmiş olmalı.

— Ya Bay Everett?

— Gecikeceğini sanmam. İşinden çıkar çıkmaz buraya geleceğini söyledi.

Laura Richard'ı izleyerek kiliseye girince kuzeninin düğününü hatırladı. O gün de Richard'la kilisede görüşmüşlerdi.. Richard hiç konuşmadan merdivenlere yöneldi, sanki o da aynı duygular içindeydi.

— Dikkat edin, düşebilirsiniz, dedi. Bir ışık yakmam gerekecek.

Yeni org gelmişti. Onu denemek için sabırsızlanan Laura orgun başına oturdu.

— Ne aptalım! Notalarımı getirmeyi unuttum! Umarım burada vardır.

— Evet, diyen Richard ona sararmış birkaç kâğıt uzattı.

Laura sonsuz bir mutlulukla tuşlara bastı. Üst üste iki parça çaldı, Richard da sessizce onu dinledi.

— Taşınma sırasında hiç hasar görmemiş, dedi Laura sonunda. Mükemmel.

— Pardon, anlayamadım.

Richard daldığı hayal âleminden Laura'mn sözleriyle ayrılarak irkildi. Laura sözlerini tekrarladı.

— Çok güzel. Şansım devam ediyor...

Aniden, Bay Everett yanlarında beliriverdi. Otuz yaşlarında gösteren bu adamın tipik bir memur havası vardı.

— Eski bir canavar bu! diye bağırdı dehşete düşerek. Onu asla çalamam Bay Bovvden. Ötekini bile doğru dürüst kullanamıyorum... Yine de bir deneyeyim.

Bay Everett'in müzisyenlikle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Gerçi notaları yanlış çalmıyordu, ama müzik konusunda gerçekten yeteneksizdi. Bası kontrol etmek için pedalları hiç kullanmıyordu.Laura onu tedirginlikle dinledi. Richard böylesine zayıf bir orgcu için onca parayı nasıl harcamıştı?

— Hafta sonunda bir kez daha denerim, dedi Bay Everett ayağa kalkarken. Şimdi gitmem gerekiyor.

İzin isteyerek ortalıktan kayboldu.

— Londra'ya dönüyor muyuz? diye sordu Laura.

— Şansım devam ediyorsa, hayır. Benimle yemek yemeyi kabul edeceğinizi umuyorum.

Laura'mn kalbi sevinçle çarptı.

— Geç oldu, ama kabul ediyorum.

— Ne büyük mutluluk! Gelin, annem bizi bekliyor.

IX. BÖLÜM

Korkuya kapılan Laura, kendinden en az otuz yaş büyük Leydi Bovvden'i kocaman bir masanın başında otururken ve etrafında pervane olan hizmetkârlarıyla düşündü... Olamaz... Bardağını düşürecek, kekeleyecek, söyleyeceklerini şaşıracaktı. Üstelik Caves de France'da çıkan rezalet aklına geldikçe daha da kötü oluyordu. Hayır, Richard'ın ailesiyle yüz yüze gelemezdi.

— Ben... ben çok aç değilim Richard... diye söze başladı.

— Fazla yemeye zorunlu değilsiniz.

— Dönüş yolunda bir hamburgerle yetinseydik?..

— Anneme Hazelhurst'ta yiyeceğimizi söyledim.

— Bütün ailenizle mi?

— Sean Londra'da, babam da odasında. Annemle benden başka kimse olmayacak. Göreceksiniz sade ve samimi bir yemek...

Laura'nm korkudan titrediğini gören Richard:

— Annem bizi bekliyor, dedi. Sizinle tanışmayı çok arzuluyor, org müziğine de hayrandır. Ziyareti-

nizin onu sevindireceğinden eminim. Çok yalnız bir kadındır.

Laura yine de Leydi Bowden'in yalnızlığının bu davette hiçbir rolü olmadığı kanısındaydı. Richard Laura'mn Hazelhurst'un ortamına uyum sağlayıp sağlayamayacağını görmek istiyordu, ama Leydi Bowden'i selamlamak Laura'yı çok korkutuyordu.

— Ama ben... ben... hiç...

Tehlikenin boyutlarını düşününce hemen sustu.

— Geleceğimizi annenize haber verdiyseniz...

— Korkmayın, bir canavar değildir! Annem yaşlı, fakat kendine özgü bir kadındır... Göreceksiniz.

Yüzlerce metrekarelik bir alana yayılmış parkı geçtikten sonra Richard şatoya çıkan yolda yürümeye başladı. Laura Richard'ı daha çok lambrilerle kaplanmış bir büroda hayal etmiş, Hazelhurst'u hiç böyle düşünmemişti. Bir anda kendisiyle BowdenTeri ayıran uçurumun ne kadar büyük olduğunu farketti. Leydi Althea, Laura hakkında o yargıya varırken haklıydı, Laura ona gülüp geçtiğine şimdi pişm » olmuştu.

Richard da kardeşi Sean'i bir kabare kızından koparmaya çalışmakta haklıydı! Laura bu dünyava ait değildi. Richard onun düşüncelerini okumuş gibi:

— Korkmanıza gerek yok! dedi.

— Ne kadar büyük bir ev... diye mırıldandı Laura.

— Şatonun sadece küçük bir bölümünü kullanırız. Londra'daki evim daha da sadedir.

Laura'nın kaygılarını gidermek için elinden geleni

yapıyordu. Laura'yı kolundan tutarak, merdivenleri çıkmasına yardım etti. Uşaklardan biri onları karşıladı.

— Bir kapının nasıl açıldığını bilirim, Jenkins! dedi Richard sert bir sesle.

Jenkins hemen durdu. Laura Richard'm da en az kendisi kadar tedirgin olduğunu anlamakta gecikmedi. Yoksa sadece görevini yapmakta olan bir hizmetkârı bu şekilde azarlamazdı.

Giriş, kocaman bir kristal avizeyle aydınlatılmıştı. Duvarlar lambrilerle kaplıydı ve dipteki döner merdiven de gerçekten muhteşem bir görünüme sahipti. Laura odadaki bütün fotoğraf ve resimlerin aile büyüklerine ait olduğunu anlamakta gecikmedi. Richard Laura'yı kolundan yakalamış, onu salona doğru sürüklüyordu. Salon girişe oranla çok daha samimi bir havaya sahipti. Fotoğraflarda güleryüzlü yaşlı kadınlar, genç evli çiftler ve çocuklar vardı...

— Leydi Bowden nerede, Jenkins? diye sordu Richard onları izleyen uşağa.

— Verandadalar, efendim!

— Ziyaretçimizin geldiğini kendisine haber verir misin lütfen?

Jenkins, Richard'ı selamlayarak dışarı çıktı.

— Oturun Laura. Bir şeyler içelim, dedi Richard yalnız kaldıklarında. Şeri?.. Şarap?..

— Şeri, lütfen... Ne güzle bir bahçe! diye bağırdı Laura.

Pencerenin arkasında, güllerle donatılmış bir bahçe keşfetmişti.

— Bu güller Kraliçe Anne zamanından kalmadır, dedi Richard. Bahçıvanımız onlara büyük bir özen gösterir.

— Nasıl... geldi mi? diye bir kadın sesi duyuldu kapının arkasından. Jenkins, mutfağa gidip yemek hazırlanmış mı bir bakın. Ah, hayır! Doğru ya... Richard önce aperatif almamızı ister!

Acaba annesi de Richard gibi sinirli bir insan mıydı? Richard annesine kapıyı açmak için öne atıldı. Saçları aklaşmış, ufak tefek bir kadın Laura'ya doğru ilerledi. Yaşlı kadının sevimli bir yüzü vardı. Binici kıyafeti giymişti. Çizmeleri, başındaki kasketiyle çok ilginçti. Yaşlı kadının bütün benliğinden sağlık fışkırıyordu. Laura ona gülümsedi. Leydi Bovvden'i hiç böyle tasavvur etmemişti...

— Matmazel Talmadge sizi konuk etmek bana sonsuz bir mutluluk veriyor! Umarım kıyafetimin kusuruna bakmazsınız, ama ahırdan yeni çıktım. Kardeşinin atı yine delirdi, Richard! Bu yüzden geç kaldım. Dük'ün kulaklarını biraz çekmem gerekti!..

— Dük bir kısraktır, Laura. Gelin, sizi annemle tanıştırayım.

— İyi günler, madam! dedi Laura. Ama... madem bu bir kısrak, neden ona Düşes adını vermediniz?

— Çünkü annem onun Dük Braemar'a benzediği kanısında, dedi Richard. Ama bunu sakın kimseye söylemeyin, bir aile sırrıdır! Braemar gerçeği öğrenecek olursa tatsız bir olay çıkabilir...

— Kimseye bir şey söylemem, dedi Laura neşeli bir şaşkınlıkla.

— Atları sever misiniz? diye sordu Leydi Bovvden.

— Küçükken bir tayım vardı...

— Oh, bu çok farklıdır, dedi Leydi Bovvden.

— Richard orgtan hoşlandığınızı söyledi.

— Org mu? Hangi org? diye sordu Leydi Bovvden bakışlarını oğluna çevirerek.

— Kiliseye bağışladığımız org, anne.

— Bak sen... Ben onun Matmazel Talmadge için . alındığını sanıyordum.

— Oh, hayır! dedi Laura. Oğlunuz orgu benim önerilerim sonucunda aldı, ama benim için değil!

— Doğru mu bu? Çok garip... Ama onu neden sattınız? Richard o org üzerinde çalıştığınızı söylemişti.

Richard:

—Bir kadeh şeri ister misin? diye sorarak annesinin sözünü kesti.

— Richard! Bu akşam neyin var? Otuz yıldan beri yemeklerden önce viski içtiğimi bilirsin! Üstümü değiştireceğim, içkimi de odamda alırım. /

— Jenkins'e seni yukarı çıkartmasını söyleyeyim.

Leydi Bovvden oğlunun arkasından dışarı çıktı. Richard annesini azarlar gibiydi, Leydi Bovvden'in ses tonu da özür dileyen bir anlam taşıyordu. Richard çok geçmeden salona geri dönerek Laura'ya bahçeye çıkmayı önerdi.

— Belki de önce şerinizi bitirmek istersiniz?..

— Hayır, hayır... Çıkalım, dedi Laura.

*

**

Döndüklerinde Leydi Bovvden salonda onları bekliyordu. Şık bir gece elbisesi giymiş, boynuna da inci bir gerdanlık takmıştı. Bakışlarını Richard’a çevirince, Richard annesinin giyimini onaylar bir havada başını salladı. Hep birlikte yemek salonuna geçtiler.

Beyaz dantel örtüyle kaplanmış kocaman bir masanın üzerine üç servis yerleştirilmişti. Laura Çin porseleni tabaklara ve gümüş takımlara hayranlık dolu bakışlarla baktı. Her tabağın önüne üç kristal bardak konmuştu.

— Bu bardakları geri götürün, diye emir verdi Richard Jenkins’e. Herkes için bir bardak bırakın, yeter.

— Matmazel Talmadge, sizin için kuzu butu hazırlattım, dedi Leydi Bovvden. Umarım seversiniz...

— Evet. Hem de çok.

— Çok güzel. Ya kuşkonmaz? Bu sene seradan çok iyi ürün aldık.

— Bahçe işiyle uğraşmayı sever misiniz? diye sordu Laura tedirginliğinden yavaş yavaş kurtularak.

— Hiç sevmem! Tek sevdiğim atlardır. Onları eğitmek, onlara binmek... Siz ata binmediğinizi söylemiştiniz, değil mi?

— Evet.

— Yazık!

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra üçü birden aynı anda konuşmaya başladılar. Leydi Bovvden sözlerini tekrarlamak zorunda kaldı.

— Richard bu sene Ascot’da yarışa katılacak.

—Doğru mu bu? diye sordu Laura. Richard'ın kazanma şansı var mı?

— Richard mı? Ama sevgili Laura, Ascot'da sadece kısraklar yarışır, dedi Leydi Bowden gülerek. Sanırım götürdüğü kısrak kazanacaktır.

— Laura bu tür bir ayrıntıyı bilemez, anne. Sana tam iki kez atlarla ilgili olmadığını söyledi.

Yemek, Laura için bir işkenceden farksızdı. Konuşmalara katılmak için gösterdiği bütün çabalar boşa gitti. Leydi Bovvden'le hiçbir ortak noktası yoktu. Sonunda bir fırsatını yakalayarak terbiyeli bir şekilde Richard'la Londra'ya dönmesi gerektiğini hatırlattı.

Yol boyunca çok az konuştular. Sadece org ve Hazelhurst'tan söz ettiler.

— Bu akşam çok sessizsiniz, dedi Richard.

— Düşünüyorum.

— Hüzünlü şeyler olmalı. Yemek o kadar sıkıcı mıydı?

— Oh, hayır! Hazelhurst çok güzel bir yer! İnsanın kendini... evinde hissetmesi kadar güzel bir duygu olamaz... Bilmem anlatabildim mi? Her şey... Her şey çok ince ve güzel.

— Bulunduğunuz yere uyum sağlamak sadece sizin elinizdedir, Laura...

Richard onu annesiyle tanıştırırken Laura'nın Hazelhurst'a uyum sağlayıp sağlayamayacağını öğrenmek istemişti. O halde Laura ile evlenmeyi ciddi olarak düşünmüş olmalıydı. Ama bu akşam Laura Richard'la mutlu olamayacağı gerçeğini tüm

çıplaklığıyla anlamıştı.

Hazelhurst'ta kendini sudan çıkmış bir balık gibi hissetmişti. Richard da ona yardım etmiş sayılmazdı. Ya bütün aile üyeleriyle, babası, amcaları ve halalarıyla tanışsaydı?.. O zaman ne olacaktı? Tabii Leydi Bowden'ın sık sık laf aralarına sıkıştırdığı sayısız kont vc dükleri hesaba katmazsa... Laura Richard'ı tamamıyla unutmaktan başka bir çözüm yolu göremiyordu.

Richard onu evinin önünde bıraktı.

— Geldiğini/ için teşekkür ederim, Laura. Yakında tekrar görüşeceğimizi umuyorum.

Laura başını eğdi.

— Bu hikftycyc buradu bir son vermek daha iyi olacak, Richard. Arkudaşça ayrılmamızdan memnunum.

— Hiçbir /uman arkadaş olmadık, dedi Richard gizemli bir gülücükle.

Eve girince dairesinin lıkıı görünümü Laura'nın hemen gözüne ballı. Ila/elhurst'ta doğup büyümüş biri icın bu ev gerçekten de bcıhıt bir yerdi. Laura La Vie en Rosc adlı plağı pikaba koydu.. Gözlerini kapataruk Richard'la başından geçenleri hatırladı. Hayır, hiçbir /aman arkadaş olmamışlardı. Gözlerinden yaşlar boşandı Bambaşka bir şekilde de gelişebilecek bu mutsu/ beııbet liği düşündü...

X. BÖLÜM

Pazartesi akşamı Richard Laura'yı evinden aradı.

— Orgla ilgili bir sorun mu var? diye sordu Laura.

— Hayır, ama orgçuyla ilgili bir sorun... Kilisemizin papazı pazar günü yeni orgun şerefine bir konser vermek istiyor, ama Bay Everett o güne kadar asla hazır olamaz. Bizim için bazı klasik parçaları çalmayı kabul eder miydiniz? Saint-Peter'de çaldığınız parçalar bizim için de uygun olacaktır. Şayet kabul ederseniz size minettar kalırız.

Laura'nm benliğini karmaşık duygular kapladı. Richard'm onu böyle basit bir yardım için araması Laura'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Hazelhurst'a o kadar yakın olmaktan da korkuyordu. Ya Leydi Bovvden'le bir daha yemek yemek zorunda kalırsa?.. Ama yepyeni bir orgu çalmak da Laura'ya çok cazip geliyordu.

Richard Laura'nm sessizliği karşısında.

— Pazar günü boş değil misiniz? diye sordu.

— Sabah Saint-Peter'de çalacağım. Hazelhurst'taki konser öğleden sonraysa...

A

— Sizin için hangi saat uygunsa kabul etmeye hazırız. Sizi ben alırım. Ağabeyimiz Francis'le karısı Mavis de gelmek isterler... şeref konuklarımız olurlar.

— Teşekkürler.

— Kabul ediyor musunuz? Sizden böyle bir ricada bulunmak beni utandırıyor, ama tanıdığım insanlar içinde orgun dilinden en iyi anlayan kişi sizsiniz.

Richard'ın tek isteği, Laura'nın zamanının ufak bir bölümünü ona ayırmasıydı.

— Tamam... dedi Laura. Ama kilisenin gazeteye bir ilan vermesi gerekecek, yoksa boş kilisede çalmak zorunda kalırım. Saati şimdiden kararlaştıralım. Üç iyi mi?

— Mükemmel. Saat ikiye doğru sizi alırım. Konserden sonra küçük bir kokteyl de verilecek.

— Pazar günü görüşmek üzere!

— Bu arada... Program hakkında konuşmak için daha önce görüşemez miyiz? Sizi zora sokmak istemem ama...

— Şimdi konuşalım. Bir öneriniz var mı? Tabii dini parçalarla klasik müzikten oluşmuş bir program olacak. Bach'tan ya da Haydn'dan eserler...

— Hangisinin uygun düşeceğini siz benden iyi bilirsiniz. Ricamı kabul ettiğiniz için teşekkürler, Laura.

— Bir papazın kızkardeşi böyle bir ricayı geri çeviremezdi.

— Ben de öyle düşünmüştüm, onun için size başvurdum! dedi Richard gülerek.

O hafta boyunca Laura sık sık Saint-Peter'e giderek çalıştı. Francis'le Maviş konsere gitmeyi neşeyle kabul ettiler.

— Ne giyeceksin? diye sordu Maviş Laura'ya.

— Sade bir gece elbisesi, dedi Laura. Konserin bir kilisede olduğunu unutmamak gerek!

Laura uzun beyaz bir elbise giydi ve mücevher olarak da omzuna annesinin mirası olan altın bir broş taktı. Sonra, hasır bir şapkanın bu kıyafete çok uygun düşeceğini düşenerek asla giymeye cesaret edemediği şapkasıyla kıyafetini tamamladı.

— Harika görünüyorsun! dedi Maviş. 19. yüzyıl tablolarından çıkmış gibisin!

Richard saat bir sularında geldi ve hemen yolaçıktılar. Laura onu yazlık gri takım elbisesi içinde son derece çekici buldu. Richard'ın 19. yüzyıl tablolarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Modern iş adamı görünümü Laura'nm beyaz elbisesiyle tezat teşkil ediyordu.

Laura önceleri Francis'le Mavis'in onlarla birlikte gelmelerinden pek hoşnut olmamıştı, ama Richard ile Francis içtenlikle konuştukça Laura da rahatladı.

Varır varmaz Laura parçaları denemeye koyuldu. Richard Francis ile Mavis'i kilisenin papazıyla tanıştırdı ve onlara kiliseyi gezdirdi. Laura, Leydi Bovvden'in Sean ile birlikte aşağı indiğini gördü. Richard; Maviş ve Francis onların yanına gitti.

Papaz ilk olarak, gösterdikleri incelikten dolayı Bowden'lere teşekkür etti. Laura'yı da Krallık Akademisi mezunu ve Londra'nın en etkin orgcusu

olarak tanıttı. "Zavallı" diye düşündü Laura. Papaz onun Caves de France'daki müzik yaşamını nereden bilebilirdi?

Parmakları tuşlara değince Laura sonsuz bir mutluluk duydu. Son parçanın bitiminde papaz öne çıkarak herkesin Hazelhurst'taki kokteyle davetli olduğunu söyledi.

Papazın sözleri Laura'mn kulaklarında çınladı. Hazelhurst! Oysa kokteylin kilisede verileceğini sanıyordu. Derhal Francis ve Maviş'le birlikte Londra'ya dönmeliydi. Ama Richard kokteyl bitmeden önce onları götürmezdi. Richard Laura'mn yanına gelerek genç kızı bir yığın insanla tanıştırdı. Herkes Laura'yı tebrik ediyordu. Konser, dinleyicileri çok etkilemişti. Richard onun yanından bir saniye bile olsun ayrılmadı.

Birkaç dakika sonra herkes Hazelhurst'a doğru yol alıyordu.

— Havanın bu kadar güzel olması ne büyük şans! dedi Richard. Annem her şeyi bahçeye düzenledi.

— Bir garden-parti ha! Harika! dedi Maviş. Biz de Saint-Peter'de böyle bir parti vermeliyiz Francis. Ne dersin?

— Her şeyi sen ayarlarsan tabii. Bu bir kadın işi, sevgilim.

Hazelhurst'un geniş bahçesi davetlilerle doluydu. Leydi Bovvden onları karşılamaya geldi.

— Sevgili Matmazel Talmadge! Çok harikaydınız... diye bağırdı Laura'mn ellerini avuçlarına alırken. Hiç ağlamam, ama sizi dinlerken gözlerim

yaşardı! Kardeşinizle övünebilirsiniz, dedi Francis'e de.

— Anne, Laura'yı adıyla çağırsan daha iyi olacak sanırım, dedi Richard.

— Memmuniyetle... Kilisenin papazıyla konuşmak isterseniz herhalde buralarda bir yerde olmalı. Onu beklerken, gelin sizi kuzenlerimle tanıştırayım.

Leydi Bovvden, Laura'ya sadece kuzenlerini değil, arkadaşları, komşuları, Richard'm ailesiyle ilişkide olan herkesi tanıştirdi. Richard da Laura'nm yanından ayrılmıyordu. Laura kendini çok rahat hissetti. Erkeklerin çoğu onunla tanışmaktan son derece hoşnut gözüküyorlardı.

— Bana telefon numaranızı verin, dedi P. Exeter adında biri. Sizi ararım, birlikte konsere gideriz.

— Laura'nın numarası rehberde var, dedi Richard Laura'yı uzağa sürükleyerek.

— Ama bu doğru değil! diye karşı çıktı Laura.

— Biliyorum. Bu adam pek sağlam bir tip değildir!

— Richard neler söylüyorsun! dedi Leydi Bovvden şaşırarak. Exeter'in çok sevimli bir adam olduğunu hep söylerdin!

Müziğin dışında konuşulan diğer konu atlardı. Bir ara Richard Laura'yı annesiyle yalnız bıraktı. Kırmızı suratlı, yaşlıca bir adam yanlarına yaklaştı.

— Ne güzel bir öğleden sonra, dedi Leydi Bovvden'e. Garden-parti birazdan bitecek herhalde? Atlarımıza binerek biraz dolaşsak? Ne dersin?

— Harika bir fikir! Ama önce Richard'a verdiğim

sözü tutmam gerek. Sevgili Laura, sizi Richard'm babasıyla tanıştıracağım. Kendisi biraz rahatsız olduğu için partiye katılamadı. Ama sizinle tanışmayı çok istiyor.

Laura Leydi Bowden'i izlerken Richard'm babasıyla niçin tanıştırılacağını anlamaya çalışıyordu. Geniş bir kütüphaneden geçerek merdivenlere yöneldiler.

— işte geldik, dedi Leydi Bovvden.

— Girin! dedi bir erkek sesi.

— Geliyoruz! diye bağırdı Leydi Bovvden kapıyı açarken.

Laura bu kadar yaşlı bir adamla karşılaşacağını ummuyordu. Sir Greville seksen yaşlarındaydı. Herhalde geç evlenmiş olmalıydı.Saçları kar gibi beyazdı, ama kırışmış yüzünde gözleri hâlâ pırıl pırıl parlıyordu.

— Greville, işte Richard'm kız arkadaşı, dedi Leydi Bovvden. Laura Talmadge. Çok güzel org çalıyor.

— Oğlum bana sizden çok söz etti,dedi yaşlı adam Laura'mn elini sıkarken.

Genç kızın yüzünü dikkatle inceledikten sonra:

—Fotoğrafta olduğunuzdan daha güzelsiniz,dedi.

Caves de France'da çıkan rezaleti haber veren gazetedeki fotoğraftan bahsediyor olmalıydı.

— Greville, oğlun o konudan bahsedilmesini istemiyor, bunu sen de biliyorsun, dedi Leydi Bovvden.

— Neden bahsedilmeyecekmiş, bir türlü anlaya-

mıyorum! Biz bir aileyiz değil mi? Bu küçük hanım çok sevimli, onu sevdim.

— Onu yalnız bırakalım, dedi Leydi Bovvden. Doktorlar kocamın heyecanlanmaması gerektiğini söylediler. Sizin gibi sarışın ve güzel bir hanımın karşısında kocam sakinliğini her an yitirebilir... Kadınlara karşı her zaman zayıf olmuştur! Şimdi uslu ol ve biraz uyu Greville.

Sahanlığa çıktıklarında bir an tereddüt ettikten sonra:

— Ne yapacaktım ben? diye düşündü. Ah, evet! Sizi kütüphaneye götürmem gerekiyor... Dost olacağımızdan eminim, Laura. Ama ata binmemenize üzüldüm. Oğlum eskiden ata binmeyi çok severdi.

— Şimdi pek vakti olduğunu sanmıyorum, dedi Laura. İşleri o kadar yoğun ki...

— Oh! Hiçbir şeye vakit ayırmıyor! Ah, işte geldik. Emirlerini harfi harfine uyguladım, Richard. Baban Laura'dan çok hoşlandı. Şimdi gidebilir miyim? Akşam olmadan önce Orvvell'le bu az ata bineceğiz.

— İyi fikir, anne!

Laura'yı elinden tutan Richard onu kütüphaneye götürdü.

— Babanızla tanışmamı neden istediniz? diye sordu Laura kaygıyla.

— Sizi görmek için ısrar eden oydu.

— Ama neden?

—Bunu gerçekten öğrenmek istiyor musunuz? (Richard Laura'nm ellerini avuçlarına aldı.) Oğlunun

sürekli bahsettiği bir kadınla tanışmak istemesi sizce normal değil mi? Oh, gazetede yazılanları okuyunca çok öfkelendi. Onu ikna etmek, gerçeği açıklamak için çok uğraştım. Sizin bir kabare kızı olmadığınızı anlatmaya çalıştım...

Laura sessizce onu dinliyordu.

— Ne anlatmak istediğimi biliyorsunuz, Laura... Ta başından beri aramızda bir anlaşmazlık oldu. Benim hakkımda yanlış düşündünüz. Kadınlara hakaret etmekten hoşlanan biri değilim. Her şeyi altüst eden kıskançlığımdı. Delice... Bir kıskançlık. Olduğunuz gibi görünmenizi istiyordum. Kaderin sonunda karşıma aradığım kadını çıkardığına inanmıştım. Sizden vazgeçemiyordum Laura. Ama karşılaşmamızdaki tesadüfler bize cephe almıştı.

Laura gözyaşlarını zor tutuyordu. Boğazı sıkışıyordu.

— Sean yüzünden... dedi sonunda. Beni vamp bir kadın olarak görüyordu...

— Evet, kendini buna inandırmıştı. Eğer Caves de France'a ilk gelen ben olsaydım, kötü rastlantılar önlenebilirdi... Ama şimdi her şey yoluna girdi. Sean sizin benim için ideal bir eş olacağınız kanısında... Ne diyorsunuz?

— Düşünemiyorum... Oh! Richard... Her şey bizi ayırıyor... Sizin yaşamınız çok farklı... dedi Laura heyecanla.

— Yanılıyorsun Laura. Bütün bunların benim için bir anlamı yok. Onları seçen ben değilim. Böyle bir ortamda doğduysam bu benim hatam değil.

— Beni çabuk unutursunuz Richard, dedi.

— Hayır, istesem de seni unutamam, Laura! Seni unutmak için çok uğraştım, hem de tüm gücümle... Senden nefret ettiğim zamanlarda bile, beni sana bağlayan bir güç vardı. Şimdi her şey yoluna girmişken, gitmene izin vermeyeceğim. Senin dairende yaşamak zorunda kalsak bile seninle evleneceğim! Lütfen Laura, bu evin benim için bir anlamı yok...

— Ama burası bir ev değil! Bir şato! Bu kadar sorumluluğu üstlenecek gücüm olduğunu sanmıyorum.

— Yalnız olmayacaksın, sevgilim. Ben hep yanında olacağım. Hazelhurst seni bu kadar korkutuyor mu?

— Yalnız Hazelhurst değil. Leydi Althea haklıydı. Evleneceğiniz kadın sizin seviyenizde olmalı...

— Leydi Althea mı? diye tekrarladı Richard şaşırarak. Onu gördün mü?

— Evet. Sizinle evlenmekten vazgeçmemi sağlamak için evime geldi. Ailenizin adına konuştuğunu söylemişti...

— Hayır! Annemle Leydi Althea'nm dostluğu rezaleti yazan gazeteleri Hazelhurst'a getirdiği gün sona erdi! dedi Richard. Althea geçmişte yaşıyor... Sana tam olarak neler söyledi?

— Size uygun biri olmayacağımı... Hem gazetelere bakılırsa Leydi Althea ile aranızda sıkı bir bağ var...

— Hayır. Sadece birkaç kez birlikte çıktık, hepsi bu. Caves de France'a geldiğimiz akşam bir leydiyi

kapı dışarı atmanın büyük bir terbiyesizlik olacağını düşünüyordum! dedi Richard gülerek. Belki de seni kıskandırmak istiyordum. Sana aşık olduğumu Leydi Althea'yabile söyledim...

Richard bir süre sustuktan sonra:

— Hazelhurst'u sen yönetmeyeceksin, sevgilim, dedi. Jenkins işini çok iyi yapar. Bütün gün org çalabilirsin. Onu senin için aldım. Seni görmek için bir bahane bulmam gerekiyordu.

— Pahalı bir bahane...

— Kilisenin de gerçekten bir orga ihtiyacı vardı.

— Patronuma org ve org çalanlarla yakından ilgilendiğinizi söylemişsiniz...

— Sadece biriyle, seninle... diye fısıldadı Richard. Sen lokantadan ayrıldıktan sonra, her pazar Saint-Peter'e gitmeye başladım. Seni sadece çıkışta görebiliyordum. Seni uzaktan da olsa seyredebilmek bana yetiyordu.

— Bana Albert Hall'ı satın almadan bir an önce evet demeliyim galiba! dedi Laura.

Hem gülüyor, hem ağlıyordu.

Gözyaşlarının arasında Richard'm aydınlanan yüzünü gördü. Hep bu büyülü anın hayaliyle yaşamıştı. Richard onu kolları arasına alınca Laura kendini güvenlikte hissetti.

— Bütün bunları orgu satın aldığım gün söylemeliydim sana. Ama sana burada, Hazelhurst' ta evlenme teklif etmek istiyordum...

— Cesaretimi kırmak için mi? diye sordu Laura hafif alaylı bir sesle.

— Hayır. Sana, seni nelerin beklediğini göstermek için... Kartları açık oynamak, hiçbir şeyi tesadüfe bırakmamak istiyordum. İnsanlar iyi ve kötü günlerde birlikte olmak için evlenirler, Laura.

— Kendinizden emin misiniz Richard?

— Hiç bu kadar emin olmamıştım.

Dudakları hafifçe birleşti. Laura sonunda aşkının paylaşıldığına inanarak kendini bu öpücüğe teslim etti. Yeni bir yaşamın eşiğindeydi, ama Richard yanında oldukça hiçbir şey onu korkutamazdı.

Onca Yalandan Sonra

Lüks bir lokantada piyanistliğe başlayan Laura, hayatını kazanmak ve Müzik Akademisi'ndeki öğrenimini sürdürmekten başka bir şey düşünmüyordu. Her şeyin yoluna girdiğini sandığı sırada karşısına çıkan o esrarengiz adam bir anda duygu dünyasını altüst etmiş, hayatını mutluluğun hüzünle karıştığı bir kaosa çevirmişti. Kurtulmaya çalıştıkça daha da gömüldüğü bu his girdabı, kaderin cilvesi, beklenmedik bir fırsatla durulur gibi oldu.

Laura bu fırsatı değerlendirebilecek ve onca yalandan sonra mutluluktan payına düşeni almayı başarabilecek miydi?

